

АН МЕЙДЖЪР ОТВЪД ЛЮБОВТА

Превод от английски: Гинка Стоименова, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Беше обикновен мразовит следобед в долината Напа. Но Дина Кирстен никога нямаше да го забрави. Не предчувствуваше нищо лошо, когато затръшна вратата след себе си. Младото ѝ сърце биеше лудо и тя се задушаваше от негодуванието, което винаги се бе опитвала да скрие от всички и особено от дядо си.

Навън студът хапеше, но тя остана на верандата. Напъха дългата си черна коса в качулката и затвори ципа на жълтия анорак. После се затича към хамбара, нетърпелива да се махне от къщата и от дядо си.

Земята под нея бе подгизнала, а между хълмовете пълзеше мъгла. Лозята на Кирстен изглеждаха потискащи, като избелелите снимки от бойните полета на Първата световна война в албума на дядо ѝ. Последните паднали листа в калта под чепатите лози имаха мръснокафяв цвят, а небето беше металносиво. Бялата викторианска къща на дядо ѝ, кацнала върху хълма, приличаше на корона. Оттам можеше да се види река Напа. В подножието се простираха лозята, строени в редици като на военен парад.

Странно, но мрачният ден накара Дина да се почувства по-добре. Както винаги усещаше някаква близост със земята и лозето. Обичаше долината и копнееше наистина да е част от нея, както Холи. Де да можеше Холи да е осиновената, а не тя!

Онази Холи, дето не я бе грижа за обичта на дядо ѝ и не се интересуваше от лозята и винарската изба!

Доброто ѝ сърце бързо отхвърли тази грозна мисъл. Не биваше да ѝ се поддава. Обикновено не мислеше непрестанно за голямата си сестра, но днес бяха получили писмо от нея. Явно беше свършила парите. И все пак дядо ѝ се беше развълнувал, защото това бе първото писмо от два месеца насам и той го прочете на глас няколко пъти. Дина бе изпълнена с онази до болка позната ревност, от която мислеше, че се е освободила, когато Холи бе заминала за Бъркли през септември. Въпреки волята си, Дина го беше изслушала да говори колко много му липсва Холи. Когато бе казал, че изглежда и те ѝ липсват малко, Дина

прехапа устни, за да не го нарани с думите, че явно приема желаното за действително. Холи никога не пишеше, освен за да поиска нещо.

Радостта му от писмото беше като трън в очите на Дина, защото копнееше той да обича и нея така, както обича Холи. По ирония на съдбата Холи беше безразлична към неговата обич. Дина бе тази, която щапукаше след него в лозята като малка. Следваше го неотльчно и в избата, а Холи стоеше до вратата, бърчеше носле и се оплакваше от киселата миризма на ферментиращото грозде.

Когато порасна, Дина вършеше всичко, за да достави удоволствие на дядо си. Карабе малкия трактор като мъж. Научи се да усеща вкуса на гроздето, готово за мачкане, и знаеше кога трябва да бъде обрано. Можеше да подрязва по-добре от всеки друг, с изключение на него. И всичко това бе научила, за да спечели обичта му, но каквото и да правеше, все не беше достатъчно. Холи бе тази, която дядото обичаше! А Дина се чувстваше отхвърлена. В дни като този бе готова да избяга. Но това би било глупаво, защото единственото място, където искаше да бъде, беше тук!

А нима можеше той да не предпочита Холи? Тя бе неговата истинска внучка, превъплъщение на любимия син, загинал трагично с жена си при самолетна катастрофа. Дина бе подхвърлена пред вратата им в плетена кошница. И в крайна сметка тя не бе осиновена от дядото, а от родителите на Холи. Ала те бяха мъртви толкова отдавна, че не ги помнеше. Вероятно той не я е искал тогава, а сега усещаше, че не може да се отърве от нея. Не че някога съзнателно я бе обиждал. Това не се беше случвало.

Холи беше руса, както всички Кирстен. Но за разлика от тях бе апатична и лесно се отегчаваше. Учителите ѝ оцениха този недостатък по-безцеремонно и казаха, че е мързелива. Бяха предупредили дядо ѝ да не я глези, но тя знаеше как да се справи с опитите му да я превъзпитава. Сякаш още от дете бе усещала, че нейната красота и чар ще ѝ донесат всичко. Дина не можеше да постигне това дори със своето трудолюбие. Как само ѝ се искаше да бъде красива като Холи, да има нейните златни, стигащи до раменете къдици, сиво-сини очи, украсени с дълги мигли, и стройна, грациозна фигура!

Холи имаше всичко, което липсваше на нея. Най-лошото бе, че с индианската си стойка и черна коса Дина по нищо не приличаше на Кирстенови. Дребната ѝ, зле сложена фигура налагаше да бъде

изключително внимателна, когато се облича. В тениска изглеждаше така, сякаш няма друго, освен гърди. Погледите на момчетата я смущаваха.

Според Дина най-хубавото нещо бяха очите ѝ. Беше ли щастлива, те ставаха тъмни и блестящи, а щом се ядосаше, в тях припламваха искрици. Едуард от съседното имение казваше, че когато порасне, щяла да стане пламенна жена. Той беше французин, през поголямата част от годината живееше в Бордо и идваше в долината само през лятото.

Различията в характерите на двете момичета бяха много подълбоки, отколкото тези във външността им. Докато Холи бе мързелива и ѝ липсваше амбиция, сестра ѝ притежаваше неспокойната енергия на човек, който трябва непрекъснато да се бори и утвърждава.

Дина крачеше бавно сред лозята. Дишаше тежко и студеният въздух пареше гърлото ѝ. Откъм бараката се чу смях и мъжки гласове, говорещи на смесица от испански и развален английски. Стар, ръждясал кадилак бе паркиран пред нея. Както всяка събота, братята Силва се забавляваха с приятелите си от съседните лозя.

Дина заобиколи бараката, избата и конюшните, където бе нейната кобила Шардоне и отиде направо в хамбара. Тук дядо ѝ държеше тракторите и земеделските инструменти. Не бе в настроение да вижда когото и да е. Особено някой така потискащо весел, както Енрике Силва и неговия брат.

Тя грабна овощарските ножици и излезе, решила да отиде в отдалечения край на лозето, където бе любимото ѝ детско скривалище. Междуселският път правеше завой край изоставената, рушаща се изба.

За да се освободи от обхваналата я ревност, Дина се замисли за избата и нейната история. Тя харесваше тази каменна сграда и разказите на дядо ѝ за собствениците, италианско семейство, което почти фалирало заради ужасна болест по лозите в края на деветнайсети век. Последният удар върху тях нанесъл сухият режим. После дядо ѝ купил имението срещу нищожна сума, като заложил на това, че сухият режим няма да продължиечно. Бе казал на внучките си, че по онова време имало прилепи на тавана и плъхове в мазетата. Лозето било задушено от плевели, високи колкото човек.

Час по-късно Дина вече подрязваше с ножиците близо до старата изба. Внезапно чу бръмченето на кола по пътя. Последва тъп звук и

трошене на лозови пръчки. Нещо тежко се просна на земята.

Изненадана, тя надникна иззад храстите и видя младеж на около осемнайсет в мръсни джинси и изтъркана риза. Бе изхвърлен от бързащата кола. Слабото му тяло се гърчеше в калта. Когато спря да се търкаля, той простена силно, понадигна се и предпазливо заопипва левия си крак.

Като помисли, че случайно е паднал от колата, Дина реши да отиде при него.

Той я забеляза и тя спря несигурно. Свириди сини очи засвяткаха изпод кичур гъста, черна коса.

— Назад! — изръмжа той.

Тя не помръдна.

— Казах, изчезвай! — Личеше, че е неприятен тип.

— Но ти си ранен! — каза Дина твърдоглаво.

— Прави каквото ти казвам! — изръмжа той. — Скочих от колата, защото така исках! Мога да се грижа за себе си!

Тя видя, че в едната си ръка стиска дебела пачка банкноти. Изглеждаше ужасно раздърпан. Дали не беше избягал крадец? Или нещо по-лошо? Докато наудничави мисли за убийства и наркотици изпълвала младото ѝ въображение, изскърцаха спирачки и колата даде заден ход.

— О, господи! — промърмори момичето, снишавайки се. Добре, че бе през няколко реда от ранения. — Двама крадци!

Шофьорът, едър тип с предизвикателен вид, закрещя побеснял:

— Морган, за какъв дявол направи тази глупост?!

Младежът полека се изправи с парите в ръка. Беше блед като платно, от припадъка го делеше крачка. Някаква вътрешна сила го накара да стане. Беше изненадващо висок. Излъчваше внушителна мъжественост. Потръпваше от мразовития вятър, но гласът му бе равен и твърд, необичайно зрял.

— Ти не ме слушаш, Джак! Не искам да се меся! Не ти ща парите!

— Те са твои! Ти си толкова вътре, колкото и аз!

— Может. Или се опитваш да замесиш и мен така, както себе си? Аз не знаех какво вършиш, нали? Мислех, че отиде в тази дрогерия, за да купиш цигари!

— Не можеш да го докажеш! Веднъж като те усетят, кой ще ти повярва? Погледни се! Че ти и в Лоутънс не беше светец! Трябваше да вземем пари отнякъде! От два дни не сме яли, а и бензинът пак свърши. Не е толкова лошо това, което направих!

— Напротив! Знаеш, че е дяволски отвратително! Дръж си парите! — Морган сърдито напъха пачката в грамадната ръка на Джак. Няколко банкноти паднаха на земята. — Тръгвай без мен! Аз съм дотук!

— Можеш да се обадиш на твоята богаташка в Лос Анджелис и да ѝ кажеш, че съм ти откраднал колата — каза Джак подигравателно и се приближи предизвикателно към Морган.

— Приключи с Лос Анджелис, а с майка ми не се интересуваме един от друг от деня, в който съм се родил — каза Морган горчиво. — Колата е твоя.

У този младеж имаше нещо, което привличаше Дина, въпреки неприятната ситуация. Тя познаваше твърде добре ужасното чувство да живееш без майка. В гърлото ѝ заседна буца и разбра, че се беспокои за него, макар и да не го познава. Обаче той не се страхуваше.

Очите на Морган бяха яркосини. Докато гледаше Джак с отвращение, те се изпълниха с дълбока решителност.

„Не го гледай така!“ — искаше ѝ се да изкрешци. Морган вероятно разбираше, че е ядосал Джак, но със сигурност не му пушкаше. Дина се възхити неохотно на безумната му смелост.

След това Морган извърши нещо много глупаво. Обърна гръб на Джак и закуца по пътя, едва тътрейки краката си от болка. Дина разбра, че това е толкова неразумно, колкото да обърне гръб на разярен бик.

— Морган, не можеш да ме зарежеш! — изкрешся Джак.

— Току-що го направих! — извика Морган с презрение и продължи да куцука напред.

Лицето на Джак се изкриви от гняв. Той се наведе и бързо вдигна огромен камък. Силно го хвърли по отдалечаващата се фигура. Наведе се за друг.

— Не! — изкрешся Дина в мига, когато първият камък полетя към жертвата си.

Тя изскочи от лозето, като размахваше заплашително лозарските ножици срещу Джак. Чул вика, Морган бе успял да се наведе и камъкът беше закачил главата му само отстрани. Той залитна, не можа да се опре на ранения си крак и падна. Тъничка ивица кръв се проточи по бледата му буза.

— Можеше да го убиеш, маниак такъв! — изкрещя Дина, забравила страхът си.

Хитрите очички на Джак се присвиха, той пристъпи към нея и изръмжа неразбрано:

— Ти пък откъде се взе?

— Да не си посмял да се приближиш! — извика Дина. — И ако не напуснеш веднага имението на дядо ми, ще съжаляваш!

Морган се изправи неуверено, кръвта се стичаше по лицето му.

— Прави каквото ти казва, Джак! Двама срещу един сме. Ти никога не си обичал неравните битки!

— А кой казва, че битката е неравна? — Той погледна Дина похотливо.

Край на кавгата сложи бръмченето на приближаваща се кола.

— Копелета! — извика Джак и забърза към своята. Форсира мотора и изчезна.

Дина изтича на пътя да спре задаващия се автомобил, който зави застрашително към нея. Въпреки болката в крака си, Морган изскочи и я дръпна към себе си, встрани от пътя. Синият буик профуча на сантиметри от прилепените им тела.

Когато страхът ѝ изчезна, Дина бавно осъзна, че са я хванали силни и топли ръце. Гърдите ѝ се притискаха плътно към неговите. Беше доста як за слабата си фигура. Тя все още дишаше тежко, когато се освободи от прегръдката на Морган. Ала при спомена за неговото мускулесто тяло, се смути и изчерви.

— Тази бабичка трябва да е сляпа като прилеп! — изфуча Морган сърдито. — Проклетницата щеше да ни прегази!

— Това беше госпожа Донахю. Познах колата ѝ в последния момент. Веднъж ми каза, че е зазубрила илюстрациите от теста за шофьорска книжка и само така е успяла да вземе изпита.

— Тогава защо изскочи така пред нея?

— За да я помоля да ти помогне, разбира се! — сопна се Дина.

— Да ми помогне?!

Дина се обърна към Морган, стъписана от сърдития му глас и суворото изражение.

— Казах ти, че не искам твоята помощ! Доста глупаво бе също и да се разправяш с Джак! Той можеше... — Морган мълкна, изпълнен с презрение.

Тя почувства как погледът му се плъзга по нейното пищно тяло и страните ѝ пламнаха отново.

— Не ме гледай така! — извика тя.

— Очаквах момиче с твоята фигура да е свикнало с това — заяви той грубо.

— Да, но аз не съм! — При внезапната промяна на гласа ѝ, задушаван от сълзи, той отклони очи и пламъкът в тях изчезна.

— Джак би могъл да стигне по-далеч от един поглед — каза той нежно.

— Ама че благодарност за това, че ти спасих живота! — За първи път Дина осъзна колко опасно приятен е неговият глас.

— Кой кого спаси?

— И сама щях да се дръпна от пътя на госпожа Донахю! А камъкът, който хвърли Джак, можеше да ти счупи черепа!

— Едва ли някой ще те похвали, че си ме спасила. Виждаш ли, хората никога не са ме харесвали много.

— Ако си все така зъл, разбирам защо.

— Невинаги съм такъв. Обикновено съм по-лош!

— Вярвам ти. Поне си честен. — Тя се усмихна.

— Та ти си била хубавичка, като се усмихнеш!

— Изразът на лицето му омекна. — Изглеждаш нежна и невинна, а не се страхуваш от лоши хора като Джак или... мен. Не мисля, че съм срещал такова момиче досега.

— Хубавичка?! — Усмивката ѝ избледня. — Благодаря много!

— Ти си първият човек, който ми казва, че съм честен.

— А аз не съм толкова невинна!

— Сериозно? — Това явно го забавляваше.

— Сериозно! — отвърна тя.

Той почти се усмихна. Ефектът беше смайващ. Изглеждаше доста добре, когато горчивината изчезнеше от лицето му. Пулсът ѝ се ускори. Спомни си топлината на неговите ръце около тялото си и допира с мускулестите му гърди. Тя го възприемаше физически. Не

беше усещала по този начин никого от симпатичните си връстници, флиртуващи непохватно с нея на училищните забави.

— Не си на повече от шестнайсет и едва ли си много опитна — каза той.

Изглежда доста бе преживял и я вълнуващ с грешния си вид. Дина се изсмя дрезгаво. Тя не знаеше, че тъмните ѝ очи блестят. Съзнаваше само, че тревожният му поглед бе сменен от мъжко възхищение. За първи път се чувстваше красива. Дръзко отметна глава, качулката падна и дългата ѝ коса се люшна около раменете.

— Как се казваш? — попита той.

— Защо питаш?

— Ти ме спаси.

— Дина — прошепна тя свенливо.

— Благодаря, Дина! — каза той с официален, тържествен тон. — Аз наистина оценявам това, което направи за мен.

— А ти как се казваш? — попита тя.

— Морган... Смит. — Беше притеснен и тя предположи, че лъже. — По-добре да тръгвам, преди да съм ти досадил. — Очите му гледаха устните ѝ, но бързо отскочиха към земята, когато тя ги облиза нервно. Той рязко се обърна и закуца по пътя.

— Не можеш да си тръгнеш! — извика тя. — Ти си ранен и от два дни не си ял! Мръсен си! Дори и да иска, едва ли някой ще се осмели да ти помогне. Та отначало те взех за крадец!

— Крадец? — Той извърна глава и се засмя с дълбок, приятен смях. — И не се страхуваш от мен?!

Тя изтича и застана пред него. Той повдигна с ръка лицето ѝ и се вгледа дълбоко в нейните очи. Усещането от допира на пръстите по брадичката ѝ беше превъзходно.

— Не — овладя се тя, — не се страхувам.

— А може би трябва. — Гласът му бе мил.

— Ако успееш да се изкачиш до къщата, ще можеш да хапнеш.

Дядо ще извика лекар.

— Не искам никакви подаяния! — Той отдръпна ръката си, но нежността от докосването остана.

— Това не са подаяния!

— И сам мога да се погрижа за себе си — измърмори Морган.

— Като обръща гръб на Джак!

— Така мога! — Той опита да раздвижи левия си крак и болезнена гримаса изкриви лицето му. Направи десетина крачки, спъна се и падна тежко на земята.

Дина изтича бързо и коленичи до него на пътя. Беше в безсъзнание.

— Глупав и упорит! — прошепна тя. — Но съм сигурна, че това са най-дребните ти недостатъци!

Докосна раменете му колебливо. Тялото му пареше под тънката риза. Той имаше треска. Дина съмъкна анерака си и го зави, след това седна и взе главата му в скута си. Страхуваше се да го остави, за да потърси помощ. Ако дойдеше в съзнание, щеше да си тръгне, а не бе в състояние да се грижи за себе си.

Леденият вятър я пронизваше и тя затрепери. Придърпа Морган към себе си. Бузата му бе цялата в кръв. Гледаше го безпомощно. Трябваше да направи нещо! Осмели се да махне гъст кичур тъмна коса от очите му. Беше й много приятно да го докосва. Опасно приятно!

Той имаше високо чело, правилен нос и изразителни устни, оформящи красиво мъжествено лице. Погледът й се задържа на чувствените устни и я обхвана непреодолим копнеж да ги докосне. Хрумна й, че той никога нямаше да разбере. За миг се поколеба. А след това леко ги погали. Топли и меки, те предизвикаха странен трепет у нея. Той се размърда и тя рязко се дръпна. Какво й ставаше? Това момче приличаше на скитник със съмнително минало! Ала в момента това нямаше значение: трябваше да му помогне!

Дина чу шум от кола и се ужаси от мисълта, че може да е Джак. За свое голямо облекчение разпозна кадилака на братята Силва. Внимателно отмести Морган и се изправи, за да ги спре.

Енрике Силва и брат му я обсипаха с въпроси, докато качваха Морган на задната седалка.

— Намерих го на пътя — каза им тя. — Ранен е!

— Това Сигурно е твоето колие, Дина! — Енрике се наведе, вдигна от калта някакъв лъскав предмет и й го подаде.

Беше пластинка с издълбано име. Прочете го и се стъписа: името не беше Смит! Беше име, което той и неговата прочута майка бяха направили скандално известно преди по-малко от година!

Всичко в имението се промени след идването на Морган. Дина мислеше, че веднага, щом се съвземе, той ще поиска да си тръгне и

затова реши да не казва на дядо си кой е.

Въпреки че го отбягваше, тя не можеше да не мисли за него. Чист и свежо избръснат, той беше смайващо хубав в новите дрехи, които дядо й му купи. Излъчваше някаква необуздана дързост и смела мъжка самоувереност. Когато пламенните му сини очи се спираха на нея, тя се чувстваше като жена, а не като неопитно шестнайсетгодишно момиче. Недоволстваше от властта му над нея. Той опита да се сприятелят, но тя го сряза. Искаше да напусне по-скоро, преди... преди да е станало твърде късно!

Започна да осъзнава опасността от него. Морган се радваше на вниманието, с което беше обграден и след първите няколко дни на неприязън към всички правеше какво ли не, за да ги спечели, особено нея и дядо й. В личността му имаше нещо така привлекателно, че скоро цялото домакинство се завъртя около него. През първите две седмици на възстановяването му дядо й прекарваше по един час всяка вечер при него. Той качваше горе бутилка вино и посвещаваше Морган в уникалните му качества. Дегустираха заедно, а Дина си пишеше домашните възстановяващи със зъби, като слушаше Морган да се преструва на заинтересуван. Как страдаше вътрешно, когато чуваше честия смях на дядо си! Откакто Холи замина, той не се беше смял така. Обзета от ревност и несигурност, Дина не можеше да учи. Беше по-лошо дори от дните, когато Холи бе вкъщи. Изпълваха я нови страхове.

Колкото повече време прекарваше дядо й с Морган, толкова повече се привързваше към него. Присъствието му заплашваше да наруши крехкия баланс на взаимоотношенията с дядо й, но най-много се беспокоеше, че Морган би могъл някак да го нарани.

Тревожен бе също и начинът, по който икономката Грациела Силва бе хълтнала по Морган. Тя тичаше напред-назад с вкусни неща за него.

— Той е толкова slab, госпожице Дина! — каза един ден Грациела. — Довечера ще пригответ за него голямо парче печено месо и много зеленчуци. Вече му казах за печеното и той се усмихна! — сияеше тя. — Усмихна mi се за първи път, госпожице!

Пълничката икономка — жена на средна възраст, бе омаяна от слабия, болен младеж, който харесваше нейното готвене. Трябваше ли той изцяло да обсебва всички? Нали нямаше да стои тук безкрайно?

Въпреки това, всеки следобед като се върнеше от училище, откриваше, че Морган заема все по-устойчиво място в имението. През първата седмица бе лежал в леглото си в старата стая на Холи. Съвземаше се от мозъчното сътресение и счупения глезен и бе прекалено слаб и трескав, за да бъде досаден, като се изключат оплакванията от розовия цвят на завесите и покривката. Но към края на втората седмица започна да куцука нагоре-надолу, въпреки забраните на лекаря. Четеше в библиотеката на дядо й за вина и лозя. Дори прояви интерес към подрязването на лозите. Излизаше да гледа как братята Силва със сръчни движения ги оформят и по този начин определят какво грозде ще роди всяка лоза. Задаваше безброй въпроси.

На вечеря, в края на втората седмица от пристигането му дядо й каза:

— Морган е много умен, Дина!

Тя го погледна. На светлината на свещта Брус Кирстен изглеждаше с двайсет години по-млад. Побелялата му коса беше гъста, сивите му очи — живи, а кожата му имаше бронзов загар. Усмихващ се мило.

— Но той мрази живота! — възрази тя.

— Обяснимо е. Той ми разказа мъничко за живота си онази вечер. Родителите му са мъртви...

— Мъртви?! Така ли ти каза?

— Мисля, че ако има късмет може да успее.

— Прекалено много е закъсал, за да може да се измъкне — възрази тя.

— Вероятно. Ти самата винаги си била добре и за теб е трудно да разбереш човек като Морган.

Има някаква враждебност у теб, Дина — каза Брус със съжаление. — Знаеш ли на кого ми напомня той?

— На кого?

— На мен самия, когато бях на неговите години.

— Не ти вярвам!

— Така е. На тази възраст трябваше да напусна Германия, защото се бях забъркал в една история. Тук започнах отначало. Няма причина Морган да не направи същото. Поканих го да остане при нас. Той е издръжлив, млад и интелигентен, точно за живот на открито. Дина, аз

имам нужда от него! Остарявам и усещам по-силно загубата на сина си.

През целия си живот се бе опитвала да бъде неговия син! За първи път й стана ясно, че напълно се е провалила.

— Не говориш сериозно за оставането му, нали?

— Никога не съм бил по-сериозен.

— Но той иска да те използва, дядо! Защо смяташ, че ще се промени?

— Защото той каза, че иска, Дина! Не обещава нищо, но ще остане и ще опита!

— Най-голямата грешка, която някога съм правила, е, че не го оставил на пътя! — извика тя, спускайки се към вратата.

Но за неин ужас Морган се бе облегнал там на своите патерици, препречвайки ѝ пътя. Не можеше да избяга от пронизващите му сини очи.

— Аз наистина искам да се променя! — чу тя циничния, но така приятен глас. — Толкова ли е трудно да повярваш, Дина?

— Невъзможно! — изсъска тя, преди да профучи край него и да избяга в стаята си.

Изминаха шест седмици. Време, през което Морган все подълбоко навлизаше в живота на имението, докато станаха неразделни с Брус. Дина рядко се виждаше с дядо си, защото бе решила да отбягва Морган. Това я натъжаваше. Брус неведнъж ѝ бе казвал, че се сърди като дете. Но той не можеше да разбере, че тя не вярва на Морган, а и се страхува да не му навреди. Поради някакви необясними причини все още не казваше на Брус онова, което знаеше.

Един мразовит неделен следобед Дина се разхождаше край реката, мислеше за Морган и за това колко различно бе всичко, откакто той дойде. Лозите бяха обвити с ледена кора и блещукаха на слънцето. Лед бе покрил и голите дървета покрай реката с изкривени като нокти черни клони.

Беше се отдалечила доста, когато внезапно вдигна очи и видя Морган пред себе си — промъкваше се бавно през редовете със своя бастун. Както обикновено, изучаваше лозето. Тя се намръщи, като наблюдаваше високата му фигура, наведена над една лоза. Може би не беше права, но дори това старание, което Морган постоянно полагаше,

за да се научи, беше подозрително за нея. Не можеше да повярва, че е искрено. Опита да се скрие, преди да я забележи.

— Дина... — изпревари я отекващият му глас. — Отдавна искам да говоря с теб!

Застана до нея, чистият аромат на неговия одеколон насити въздуха. Тъмен, спортен панталон очертаваше бедрата му. Беше облякъл коженото сако на дядо й.

Тя гледаше настрани. Неговата мъжественост ѝ действаше много силно.

— Ти ме избягваш, Дина.

— Имам си причини — смотолеви тя.

— Искам да знам какви са. — Гласът му бе мек и нежен.

— Не искам да останеш тук! Това е! — Все още не можеше да го погледне.

— Защо? Не разбирам наранил ли съм те по някакъв начин?

— Ще нараниш някого, ако не си отидеш!

— Защо говориш така? Заради... — Той не довърши думите си, посегна и отмести кичур дълга коса от очите ѝ.

Лекото докосване на пръстите му възпламени кожата ѝ. Не бе свикнала с такива нежности и се опита да отблъсне ръката му, но той хвана китката ѝ и я допря до устните си. Сега вече тя не можеше да помръдне, дори и животът ѝ да зависеше от това.

— Дина... Дина... — шепнеше той.

Никой не ѝ беше казвал, че мъжкото докосване и нежните думи могат да пометат всякаква проява на разум. Устните, му, допрени до чувствителната ѝ кожа, мелодията на неговия глас я покоряваха и цялата ѝ старателно изградена съпротива се рушеше. Той жадно я притегли към себе си, пръстите му пробягваха през косата ѝ, приглеждайки я към слабото ѝ вратле. После неусетно се пълзнаха по гърлото ѝ с чувствени ласки. Изпълниха я горещи, безумни чувства, които не познаваше преди.

— Дина, така съм мечтал за този момент — да те докосвам и прегръщам! — каза той с накъсан, завладяващ глас. — Но нямах намерение да го направя точно днес. Смятах само да поговорим.

Ако дори за момент бе спрял да я прегръща, да ѝ шепне, би могла да мисли. Но тя не искаше! Искаше само да бъде прегръщана и милвана. През целия си живот бе копняла за това. Устните му бяха

чудно вълшебство в косата ѝ. Нещо ѝ подсказваше, че толкова красива може да бъде само любовта. Главата ѝ се замая и тя се притисна към Морган, ликуваща и смутена. Желаеше го и в същото време се укоряваше, че го прави.

Той наклони лицето ѝ назад и тя, останала без дъх, го погледна през полуспуснатите си мигли.

— Недей! — едва успя да изрече. — Не бива да правим това!

— Сбърках, когато ти казах, че си хубавичка. Ти си красива, Дина! Най-красивото момиче, което някога съм познавал! Плаха като котенце и в същото време толкова смела! Това си ти. Никога няма да забравя, когато се изправи срещу Джак. Прекалено млада си и не исках да ти разкривам чувствата си. Щях да чакам първо да се сприятелим, но ти бягаше всеки път, когато се приближавах към теб! Мисля, че разбиращ какво чувствам и затова искаш да си отида. Съвсем естествено е да се страхуваш, когато си на шестнайсет. Не си готова за това, а и аз не съм. Никога не съм мислил, че мога да изпитвам... — Той спря изведнъж. — Не мога да престана да те искам! Но ти обещавам, че повече няма да те докосна, дори това да ме убие! Трябваше да те прогърна и да ти кажа какво чувствам, за да разбереш, че не бива да се страхуваш! Не и от мен, Дина!

Тя го гледаше безпомощно, лицето му загуби очертанията си, а устните му се сляха с нейните. Целувката му проникна в нея като разтопена магия, възпламени влюбеното ѝ сърце и изпълни с този огън всяка частица на тялото ѝ. Хиляди звезди избухнаха зад затворените ѝ очи. Тя плуваше в море от светлина. Ръцете ѝ се плъзгаха по тялото му, изучаваха раменете му, приведената линия на гърба, докато накрая пръстите ѝ пропълзяха до врата и го притиснаха силно. С неутолима жажда Морган притегли тялото ѝ към своето. Той умело разтвори устните ѝ, за да вкуси от сладостта им, извлечайки стон на екстаз от дълбините на душата ѝ. Страстта им, нажежена до бяло, ги изгаряше. Ръцете му я притискаха и изправяха на пръсти, прегръщаща я все попламенно, а дръзката му увереност победи слабия ѝ опит за протест. Тя проплака, когато отново я целуна, а после се отпусна и се предаде. Накрая той бавно отлепи устните си от нейните и притисна главата ѝ към гърдите си, прегръщайки я властно. Тя почувства бясното туптене на сърцето му. Вдигна ръка и го помилва. Бяха притиснати един към друг — вълшебен миг, който не искаха да свърши.

Най-после дишането му се успокои и той с нежелание разхлаби прегръдката си, но продължи здраво да държи ръцете ѝ.

— Затова ли искаш да си отида, Дина? Защо ме отбягваш? Заради привличането между нас? И защото не си готова за такова нещо, както и аз?

Напълно объркана, тя се втренчи в него. Така ли беше? Само преди минута се държеше безумно и необуздано! Но благоразумието постепенно я изпълваше отново. Тя си спомни кой бе той и какво беше сторил. Освен това бе излъгал дядо ѝ. Дали не лъжеше и нея със своите целувки и любовни думи? Защо се интересуваше от неопитно момиче като нея, ако не да я използва? Със сигурност бе способен на всяка измама, за да получи онова, което иска, и по някакви странни причини целеше да остане в имението Кирстен! Тя го отблъсна.

— Не! — Гласът ѝ потрепери. — Не е това причината.

— Но...

— Знам кой си, знам истинското ти име, Морган. Чудя се защо... защо ти позволих да ме целуваш! Не искам дори да ме докосваш вече! Не виждам как бих могла да ти повярвам някога.

— Разбирам. — Лицето му бе сиво и твърдо като камък.

Тя го погледна. Вятърът рошеше косата му. Очите му бяха ледени. Въпреки това беше по-красив от всякога. Изражението на лицето му ѝ причини болка и тя горчиво съжали за думите си.

— Защо не каза на Брус?

— Защото... О, господи, не знам! — прошепна тя отчаяно. — Мислех, че ще си отидеш и няма да се наложи да го правя!

— Но не стана така. Или ще кажеш на Брус, или аз ще остана.

— Защо не може просто да си тръгнеш?

— Заради теб!

— Не ме лъжи! Мога да понеса всичко, но не и това!

— Не те лъжа, Дина! Искам да започна отначало. Но не мога да остана, ако Брус разбере. Не бих могъл да живея с него, ако... И така ще е доста трудно като знам, че ти знаеш!

— Никога няма да мога да ти се доверя! От теб може да се очаква всичко!

— Значи и ти вярваш на това, което майка ми разправя — каза той грубо и ядосано. — Смяташ, че съм от ония неуправляеми

маниаци! Съвсем не е така, Дина! Но какво би могла да знаеш ти за моя начин на живот? За човек като майка ми?

— Само това, което пишеше във вестниците...

— Никога не съм я докосвал! Никога не бих причинил болка на жена, особено на собствената си майка!

— След трагедията тя те е изпратила в училището Лоутънс. За твое добро и защото се страхувала от теб.

— Да. Този луксозен затвор за неуравновесени младежи. — Морган се засмя горчиво. — Те се опитаха да ме пречупят! Не мога да се върна там!

— А може би там ти е мястото!

Той я дръпна силно към себе си и тя трепна, усетила едва сдържаната му ярост.

— Там не е мястото на нито едно порядъчно човешко същество!

— А ти можеш ли да бъдеш порядъчен?

— Толкова ли е трудно да повярваш, че искам да се променя? Ще опитам, макар и да не съм сигурен, че ще успея. Но дядо ти ми помогна да разбера, че не трябва да повтарям грешките си. — Погледът му се носеше над имението и тя усети колко силно е желанието му да остане. — Лозята са красиви дори през зимата. Искам да ги видя отрупани с плод! Чудя се дали съществува по-красиво кътче на земята! Дядо ти казва, че има нещо много благотворно в природата и работата на открито. Странно, тук съм толкова отскоро, а за първи път се чувствам на мястото си.

— Никога няма да бъде твое място! — изкрештя тя.

— Ами ти, да не би да е твое? — Гласът му бе груб. — Знам всичко за теб, Дина Кирстен: за бебето, оставено в кошница на прага, за истинската внучка, която учи в университет... Нима това място е твое? Затова ли моето присъствие така те тормози? Наблюдавал съм те. Забелязах задушаващата ти, властна любов към Брус, как изглеждаш, когато говори за Холи, когато е с мен. Ти искаш да обвързваш хората с любовта си!

Старата ѝ рана се отвори. Как би могъл Морган да знае за тайните ѝ болки? Как можеше да е толкова жесток?

— Дина, не казах всичко това, за да те нараня! Аз те разбирам, защото по някакъв начин си приличаме. И двамата сме бездомници. Цял живот съм бил нежелан, както и ти. Ето какво ме е влудило

толкова, че да извърша всички тези глупости. Ти ми спаси живота, но ако позволиш да се върна в Лоутънс или при майка ми, по-добре да ми го отнемеш! Единственият ми шанс е да остана тук и да опитам отначало. Дай ми тази възможност! Моля те! Никога не съм молил никого за нещо. Дядо ти каза, че има нужда от мен. Знам, че и аз имам нужда от него. Моля те, Дина!

Тя затича към къщата, препъвайки се. Не можеше да забрави болката в очите на Морган, когато се унижаваше да я моли. Ако го издадеше, щеше да е загубен! Но ако премълчеше, той щеше да остане. И тя винаги щеше да бъде това, което винаги е била — отхвърлена!

ВТОРА ГЛАВА

Дина не се реши да издаде истината за Морган. Веднъж той дойде при нея и каза с приятния си мек глас:

— Благодаря ти, Дина! Няма да съжаляваш. Обещавам ти!

Но той се лъжеше. Тя вече съжаляваше.

Морган остана и се зае с цялата си душа да изучава лозарството и изкуството да се прави вино. Жivotът в имението се промени.

Дина изпитваше смътна неприязнь към Морган. Бе направила голяма жертва, но дори да й беше благодарен, той не го показваше открыто. Изглежда смяташе, че му се полага. Дори по-лошо. Зае мястото й до Брус. Вършеше всичко, което тя бе вършила преди, а дядо й беше по-доволен от всякога.

Веднъж в изблика на ревност тя се нахвърли върху него, а Морган отвърна кратко:

— Мислех, че съм те избавил от бреме. Сега съм тук и няма нужда да си така вързана към имението. Можеш да правиш всичко, което вършат момичетата на твоята възраст. Искам да бъдеш щастлива!

Като че това бе възможно. Та той й бе отнел работата, която обичаше, спроявяше се по-добре от нея и имаше наглостта да каже, че ѝ прави услуга! Но как да се оплаче на дядо си? Той беше така омаян от младежа, че непрекъснато го превъзнасяше.

Дина опитваше да не обръща внимание на Морган, ала той не беше от хората, които можеш да пренебрегнеш. Той работеше много и упорито. Намираше време и за забавления. Носеха се слухове за разни момичета, но той не доведе нито едно вкъщи. За свой ужас Дина се улови да мисли за това каква жена би му харесала. Спомни си единствения случай, когато бе използвал чувствата ѝ и я бе целувал и молил да остане. Начинът, по който му беше отвърната, бе двойно по-униизителен, защото сега той не показваше и най-малък интерес към жената в нея. Тя предполагаше, че я взема за малка глупачка. Каквито и да бяха помислите му обаче, той се държеше приятелски с нея, беше неизменно учтив и почтителен.

Изминаха четири години. Четири години, през които Дина завърши гимназия и се превърна в жена, но нито веднъж Морган не ѝ каза отново, че я желае. Ала напоследък тя чувстваше, че той я наблюдава с онзи настойчив поглед, с който гледаше узрялото грозде през лятото, и тя се питаше какво ли мисли.

През тези четири години Морган се беше отдал изцяло на имението и Дина мислеше за него като за безскрупулно амбициозен човек. Понякога го чуваше да спори с дядо й. Морган искаше да знае какво е бъдещето му място в имението. Каквото спечелеше, спестяваше го. Дори бе купил няколко акра, които засади с лози. Най-много се интересуваше от избата и лозето на Брус. По настояване на Морган бяха засадени различни сортове грозде — както в неговите земи, така и в тези на Брус. Той експериментираше с нови сортове вина. Спечели няколко международни награди. Имаше голям талант и огромна енергия. Брус не искаше той да си отиде, но и нищо не му обещаваше. Морган ставаше все по-неспокоен, а Брус по-замислен. Предстоеше му да вземе важно решение.

Дина пък вършеше всичко, от което се интересува една гимназистка. Записа се в местния колеж с нежелание. Всички я познаваха и имаше много приятели сред момчетата, но нито един сериозен. Най-близък ѝ беше Едуард дъо Ландо, сега двайсет и една годишен, студент първи курс в някакъв френски университет. Той идваше всяко лято и оставаше в имението на баща си, съседно на Кирстеновото.

Едуард бе синът на семейство Конт дъо Ландо от Бордо, производители на първокласни вина и шампанско от световна класа. Той бе закърмен с този бизнес и щеше да наследи не само титлата на баща си, но и видното му положение в света на винопроизводителите. Семейство дъо Ландо притежаваха лозя и винарски изби в областта Шампан и Бордо, както и в долината Напа.

Беше през пролетта, преди Дина да навърши двайсет и една. Брус искаше тя да продължи в колежа, но внучката му предпочиташе да остане при него и да му помага. Защо не можеше да я разбере?

— Трябва да знаеш, че има много по-интересни неща от имението Кирстен — каза ѝ Брус. — По-късно, ако искаш да се върнеш, ще ти намеря място тук.

— Колежът не помогна на Холи! — изтърси Дина и веднага съжали, щом видя болката в очите му.

Знаеше, че дядо й бе много разочарован, когато Холи заряза училището преди две години и замина да живее в Сан Франциско. Там се местеше от работа на работа и бе така разточителна, че рядко изкарваше достатъчно, за да се издържа. Брус, разбира се, й помагаше, независимо колко харчеше.

Пролетта бе сезон, през който нямаха много работа, но този път бе много по-напрегнато от обикновено. Макар все още да не беше завършила училище, Дина трябваше да реши какво ще прави понататък. А Морган искаше да разбере дали бъдещето му е свързано с имението Кирстен. Брус, който никога не бе взимал прибързани решения за важни неща, беше станал раздразнителен, защото изборът му щеше да се отрази на всички.

Седмица преди двайсет и първия й рожден ден между Брус и Морган избухна ужасен скандал. Дина си избра площадката над библиотеката, за да слуша.

— След като ти не можеш да решиш, аз вече го направих! — каза Морган. — Работих сериозно тези четири години!

— Четири! Ами аз? Тук съм вече петдесет и шест години! Купих първото си парче земя през 1933 по време на сухия режим, когато никой не знаеше дали този безумен закон няма да изкара още едно десетилетие! Бях едва на осемнайсет! Работих като роб, за да превърна имението в това, което е сега!

— Не омаловажавам това, което си направил за имението, а и за мен, Брус! Но ако тук няма какво повече да очаквам, ще се махна!

— Кой е казал, че няма да има нищо за теб?

— Никога не си казвал нещо различно.

— Не ми вади душата, Морган! Не мога да решавам бързо като теб.

— А аз не мога повече да чакам!

Вратата на библиотеката се затръшна и Дина отскочи към стената, за да не я види Морган. Той изтича надолу и напусна къщата. Сърцето й тежеше като олово. Би трявало да тържествува, ала вместо това, бе ужасена и отчаяна.

Какво ставаше с нея? Защо се чувстваше опустошена? През всички тези години ужасно бе ревнувала от Морган, беше се насиливал

да не го харесва. Изведнъж осъзна, че дълго време е мислила за него само като за лош човек. Детски навик или инат да не забелязва доброто? Но само така можеше да чувства превъзходство над него. Ревността и неувереността винаги ѝ бяха пречили да опознава хората.

Нима Морган не бе изкупил вината си още преди много време? Бе работил толкова упорито! Не се беше държал никога нелюбезно с нея, нито с когото и да било в имението. Тя го бе смятала за лош заради нещо, прочетено във вестниците преди пет години. Каквото и да беше направил на майка си или заради нея, сигурно е имал сериозна причина. Защото вече бе убедена, че Морган е добър човек. Сега той си отиваше, а тя не му беше признала, нито показвала, че истински му се възхищава!

Като чу бръмченето на пикапа му, тя се втурна по стълбите и изскочи на пътя. Нощта беше студена, но нямаше време да вземе пулover. Фуркетите паднаха от косата ѝ. Фаровете я осветиха, когато внезапно се появи пред колата. Той спря.

— Морган!... — Нямаше дъх да продължи.

Той се наведе през седалката и отвори вратата. Както всеки път, когато говореше с нея, гласът му бе нежен.

— Какво има, Дина?

— Чух, че се карахте с дядо...

— Сигурно са ни чули и в Калистога!

Тя се качи и изведнъж се притесни, че е сама с него в тъмнината. Той не беше вече онова рошаво, неуверено момче, което бе спасила. Този сърдит младеж беше изчезнал преди години. Тук сега бе Морган — мъжът с бронзов загар на кожата, под която напираше мускулеста плът. Морган, който знаеше какво иска и как да го постигне, и в чиято амбиция никой не се съмняваше. Този нов Морган бе непознат за нея.

— Ще се върнеш ли някога? — попита най-после тя.

— А ти искаш ли? — Прямият му поглед я обърка.

— Мисля, че свикнах с теб — призна си тя.

— Проклет да съм! — Смехът му намали напрежението помежду им. — Значи си свикнала с мен? Знаеш как да ме ласкаеш.

— Нямаш нужда от ласкателствата на жена.

— Стана ли вече жена?

Нещо различно и вълнуващо интимно се бе появило в тихия му провлечен говор и тя не знаеше как да отговори. Бе все още девствена.

Той я наблюдаваше настойчиво и това я изнервяше.

— Не знам какво искаш да кажеш.

— Просто питам дали вече си жена.

— Никога не съм била с мъж, ако това искаш да разбереш! — изпълзна се отговорът ѝ, още преди да помисли. И понеже той се засмя, тя добави: — Не ми се присмивай, Морган! Не знам какво искаш да ти кажа!

— Ти вече каза това, което исках! Не ти се присмивам! Просто си помислих, че не ти харесах преди четири години, нали? А винаги съм искал да ме харесващ, Дина! Но почти се бях отказал, когато тръгна с Едуард. Ти бе така хладна към мен! Мислех, че си влюбена в него. И всички тези писма от Франция...

Морган внезапно мъркна и тя се чудеше дали само си внушава, или наистина в гласа му има страст и ревност. Дина потрепери и той помисли, че ѝ е студено. Свали сакото си и го сложи върху слабите ѝ рамене. Години бе живяла в една къща с него, бе спала в стая до неговата. Би трябвало да го чувства като по-голям брат, но тя не го приемаше като такъв: когато ръцете му случайно докоснаха раменете ѝ, тя усети стария коварен огън във вените си.

— Невинаги съм била добра към теб — прошепна Дина.

— Донякъде си права. Но от друга страна, ти бе по-добра към мен от когото и да било, дори много по-добра, отколкото заслужавах по онова време. Ти рискува живота си, за да спасиш моя. А след това ми даде възможност да остана, въпреки че не го искаше. Никога няма да забравя това, Дина! На теб дължа всичко!

— Може би щях да съм по-добра, ако ми бе казал тези неща по-рано.

— Нима можех? Ти не ме допускаше до себе си. А може би е било за добро.

— Защо?

— Казвал съм ти вече.

Дали имаше предвид онзи път, когато я бе целувал?

— Морган, аз... искаам да ти кажа, че ще ми липсващ!

Преди да ѝ отговори, тя се хвърли към него и го прегърна. Сълзи се стичаха по бузите ѝ.

— Бях лоша с теб, защото така ревнувах! И теб, и дядо!

— Знам, скъпа, знам. — Бе притиснал треперещото ѝ тяло до себе си и нежно галеше косата ѝ. — Не бива да съжаляваш за това, което си била. Не и заради мен!

— Но сега ти си тръгваш, а аз не искам!

Той я целуна братски по бузата и това леко докосване бе толкова кратко!

— Пази се — каза Морган, когато тя слизаше от колата.

— Ти също! — Лицето ѝ изразяваше разкаяние.

След това той замина. Тя се втурна в стаята си и по лицето ѝ рукаха горещи сълзи. Плачеше, сякаш сърцето ѝ бе разбито. Разбра, че точно това бе станало.

Тя го обичаше, и то не като брат! Може би винаги го бе обичала. Но не го беше разбрала, докато не стана твърде късно. Защо го бе тормозила така? Ако можеше само да се върне, тя щеше да намери начин да покаже колко много го обича!

През първата седмица на отсъствието му над имението цареше тъга. Като че някой бе умрял. Дядо ѝ се затваряше в стаята си всяка вечер и стоеше там дълго. Грациела бе съкрушена — най-голямото ѝ удоволствие беше да гледи Морган с гозбите си.

Дина бе неутешима, но въпреки собствената си мъка, се тревожеше много за Брус. Изглеждаше оstarял поне с десет години. Дните му минаваха в апатия, не се интересуваше дори дали лозите са напъпили. Като че ли не го беше грижа. Тя копнееше да се случи нещо, което до го извади от тази летаргия.

Почти се зарадва, когато Холи се обади. Дина разбра, че сестра ѝ е закъслала, защото Брус тръгна веднага за Сан Франциско. Поне изглеждаше жизнен отново, макар че в оживлението му имаше някакво мрачно настървение. За първи път Дина не изпита ревност към Брус.

В дена, в който той замина, тя се прибираше вкъщи. Бе прекалено замислена, за да забележи хубавия ден, докато слизаше от автобуса. Безкрайно дългите редове цъфнал синап се люлееха между лозята като златна пяна над морето от трева. Самотен червеноопашат ястреб се плъзгаше ниско под забързаните бели облаци.

Тя чу името си. Викаше я мъжки глас. Като насиън тя се обърна се и очите ѝ засияха: на банкета бе паркиран пикапът на Морган. Очевидно я чакаше. Никога не бе изглеждал по-красив — слънцето

блестеше в косата му, бяла риза и джинси очертаваха неговото мускулесто тяло. Тя изтича към него.

— Мислех, че си заминал завинаги! — промълви задъхано.

— Така беше. — Пръстите му докоснаха нейните.

— Но ти се върна!

— Просто не мога да бъда далеч оттук, Дина!

— И защо?

— Мисля, че знаеш — каза с мекия си, възбуждащ глас. — Ако започна да ти обяснявам, ще се възгордееш.

— Нека да се възгордея — прошепна тя, когато Морган я прегърна.

— Това, което искам, е да станеш моя жена! — Улови уплашения й поглед и го задържа.

Точно за това копнееше и тя!

Големите му ръце обвиха тънкото ѝ кръстче и тя чувствуваше изгарящия им натиск през леката блузка. Качи я в пикапа и седна до нея.

— Морган, никога не съм била така нещастна, както след като си отиде!

— И аз...

— Липсваше ми — призна тя.

Той повдигна с пръст брадичката ѝ, за да я погледне в очите и сърцето ѝ подскочи лудо от топлината на хубавото му лице.

— И ти ми липсваще... както и имението. Когато ми мина яда, разбрах, че не искам да изоставям Брус, особено сега.

Малко ѝ бе неприятно, че в този момент Морган можеше да говори за друго, освен за любовта си към нея, макар и да знаеше колко пристрастен бе към работата си. Като че някаква ревност отново я споходи, когато той се взираше в лозята със златните поляни около тях.

— Днес е рожденият ти ден, скъпа! — Погледът му отново се върна при Дина. — Вече си на двайсет и една. Най-после порасна!

С палеца си Морган проследи очертанията на нейните устни. Полека изучаваше всяка извивка. Мислите ѝ изоставиха ревността и се върнаха при Морган, който я докосваше. Изведнъж ѝ стана трудно да диша, защото ласките му я възбуждаха.

— Бе egoистично от моя страна дори да помисля да напусна Брус по това време на годината. Без значение как се чувствам — шепнеше

той. — Гласът му бе разсеян, сякаш му бе трудно да мисли за лозята, когато тя е в ръцете му. — Дявол да го вземе! Може би причината да напусна, е пролетното напрежение.

Пролетта бе особен сезон за лозята. Всеки път този период между зимата и пролетта носеше напрегнато очакване. Защото с напълването идващето постоянният страх от нощните слани, постоянната бдителност.

Той я притегли към себе си. Като се страхуваше да помръдне, Дина почувства как пулсът му се ускорява.

— Не е много романтично да мислиш за лозята в такъв момент — заяде се тя.

— Ревнуващ дори и от лозята? — Той се усмихна нежно. Устните му бяха съвсем близо до нейните. — Един ден, когато наистина пораснеш, Дина, ще разбереш, че не трябва да ревнуваш. Ти означаваш много за дядо ти и за мен. Не е нужно да се бориш за любовта ни. Винаги си я имала!

— Наистина ли, Морган?

— От мига, в който те видях!

— Но през всичките тези години ти нищо не каза. Само работеше много.

— За да не полудея. Ти беше на шестнайсет, а аз те обичах! Дори когато ме мразеше... Трябваше да чакам да пораснеш.

— Ти имаше и други момичета...

— Те нямат значение. Само ти...

Разговорът изведенъж замръз и повисна плаха тишина. Той притисна още по-силно Дина към себе си, тялото й потръпна от натиска на ръцете му. После я целуна, в началото нежно, а после с нарастваща страсть. Ръцете й се плъзгаха по раменете му. Леко и колебливо докосваше с върха на пръстите си меката му черна коса. Трепереше като изплашено животинче, докато отвръщаше на пламенното удоволствие от ласките му.

— Никога няма да разбереш какъв ад е да обичаш шестнайсетгодишна — прошепна той, като я целуваше отново и отново. — Мисля, че си най-бездърденото момиче на земята! Имаш да наваксваш много.

Без съмнение, Морган можеше да се люби с нея още първия ден след завръщането си, но не го направи. Каза, че имат цял живот за

физическа любов, но само този кратък миг на чист трепет.

През тези великолепни, вълшебни дни Дина ходеше на училище, а той работеше много: Брус беше останал в Сан Франциско, а се бе събрала и доста работа, докато Морган го нямаше. Въпреки натовареното им ежедневие, Дина се чувстваше по-жизнена от всяко. Тя живееше заради Морган. Следобед, когато се върнеше от училище, той зарязваше работа и я ухажваше.

Развличаха се заедно. Веднъж летяха с въздушен балон. Той бе надут близо до реконструираната изба, пълна с магазини и ресторани. Наблюдаваха как постепенно набъбва и се превръща в голяма обърната сълза с цветовете на дъгата. Дина се притискаше силно към Морган, докато се издигаха над мъглата, покрила земята. Вятърът ги носеше леко над долината.

Колкото по-високо се изкачвала, толкова повече Дина се притискаше. Към девет часа слънцето започна да пари, а мъглата се разсея. Долу Дина разпозна очертанията на вековна винарна и извика от удоволствие.

— Виж, Морган! Това са старите изби на Ешкол. Сега имението принадлежи на Трефън.

— Да, знам. — Той не поглеждаше надолу. Бе прекалено погълнат от красивата жена в прегръдките си...

Един друг следобед Морган я заведе във винарската изба на имението Стърлинг в северната част на долината. Разположени на хълм, белите сгради с кръгли камбанарии приличаха на гръцки манастир от егейски остров. Ръка за ръка, Морган и Дина седяха в стоманената кощница на лифта, който ги отвеждаше към върха на хълма. На залязыващото слънце лозето под тях изглеждаше позлатено. Дивият синап все още не бе изоран.

— Разказвала ли съм ти легендата за синапа? — попита безгрижно Дина.

— Мисля, че не — прошепна той и целуна врата ѝ.

— Легендата гласи, че когато отец Алтимир посетил за първи път долината Напа през 1823 година, носел със себе си торба със синапено семе, на която умишлено била пробита малка дупчица.

— Много интересно — каза той разсейно. Бе се съсредоточил единствено върху движението на устните ѝ.

— Но ти не ме слушаш — едва успя да каже Дина.

— Не е така — отвърна той с усмивка.

— Е, торбата със semenata била качена на гърба на едно от магаренцата на отец Алтимир, така че движенията на животното да предизвикат изтиchanе на тънка струйка семена. След няколко месеца отецът се върнал по стъпките си. Той просто вървял по златната пътека...

Морган се засмя, доволен, че разказът свърши, защото внезапно бе пожелал да я целуне.

— Не съм чувал това. Ала знам, че синапът е ценна защитна култура и добър естествен тор.

— Само такива неща знаеш!

— Няма много романтика във фермерството, Дина. А аз съм фермер.

— Много романтичен фермер — промълви Дина, когато той я целуна.

— Искам да бъда насаме с теб! — Той я притискаше силно към себе си.

Тя кимна мълчаливо, а после го целуна за последен път, преди да тръгнат обратно. Бе толкова нетърпелива да получи жадните му целувки, колкото и той да ѝ ги даде.

Друга вечер той я заведе на вечеря в механата на имението Домейн Шандон, собственост на френска компания-производителка на шампанско. По време на изисканата вечеря от съомга и шампанско те си държаха ръцете, разговаряха и откриваха нови неща един за друг.

Тя разказваше за несигурността и ревността, измъчвали я като дете.

— Питам се дали изобщо има човек, чието детство да е леко — каза той накрая. Явно имаше предвид собственото си детство.

— Ти никога не си ми разказал за своето — опита лекичко тя.

— Някой ден може би... Сега обаче, все още нямам сили да говоря за онова време. Опитвам се да го унищожа.

— Морган...

— За да оцелея, Дина! Не мога да разкривам същността си като герой от серийна мелодрама. Мога да ти кажа само, че...

— Какво?

— Докато ме нямаше през последната седмица, ходих в Лос Анджелис. Видях майка си.

Дина не знаеше какво да каже. В погледа му имаше нещо страшно и тя само стисна силно ръката му под масата.

Той продължи тихо да разказва:

— Мислех, че никога няма да поискам да я видя отново. Мислех, че е мъртва за мен. Да не бях отивал никога! Но има един човек, който веднъж се опита да ми помогне. Обаждам му се от време на време. Той ми каза, че майка ми е много болна и аз отидох да я видя. Беше ужасно. Така е опустошена от алкохолизма си, едва разбираше какво става, а когато накрая ме позна, побесня. Тя толкова ме мрази! Появрала е в лъжите си. Непрекъснато ме питаше: „Защо трябва толкова много да приличаш на него?“ Не знам какво имаше предвид...

След тази вечер, когато той се опита да говори за миналото си, и двамата изпитваха нова близост помежду си. Тя бе научила нещо важно за него. Зад цялата си самоувереност Морган все още се измъчваше от миналото си.

В петък, след като вечеряха и Грациела събра масата, той прошепна:

— Не си на училище два дни, а Брус се обади, че няма да се върне до вторник. Защо не отидем някъде тази вечер? Имам предвид едно много романтично място. — Пламтящите му очи не изпускаха нейните. Изведнъж чувственото напрежение в стаята нарасна. Той продължи тихо: — Когато бях в Лос Анджелис, една стара приятелка ми предложи семейното им ранcho в Мерин каунти, като й казах, че имам нужда да отида някъде, за да помисля. Но вместо да отида там, аз се върнах при теб. Можем да отидем там тази вечер...

Нейният отговор бе страстна целувка, която отне дъха му.

Къщата, построена на върха на високи скали, надвиснали над океана, бе величествена като мавърска крепост. Морган и Дина се разхождаха от стая в стая. Всички гледаха към океана.

— Морган, чие е ранчото?

— Казах ти. На една приятелка.

— Сигурно е много богата.

— Колкото и известна, мое любопитно момиче — добави той усмихнато. — Тя е актриса.

— Като... майка ти.

— Каквато майка ми някога беше. — Поправи я той. — Дина, не искам да говоря за нея. Моята приятелка отглежда чистокръвни

арабски коне — смени Морган темата. — Помолих коняря Джо да оседлае два коня. Каза, че има кротка кобилка като за теб.

Морган бе решил да язди посред нощ, докато тя не искаше нищо друго, освен да бъде в прегръдките му! Беше разочарована и ядосана.

— Дай ми жребеца! Мога да яздя не по-зле от теб — отсече възмутено тя.

— Моето котенце е вече лъвица.

— Морган, мога да яздя не по-зле от теб!

— Не така добре, скъпа — закачи я той. — Започвам да разбирам колко неопитна си с мен. Би било разумно, ако най-после ме оставиш да мисля, че в някои неща съм по-добър и по-осведомен от теб!

— Това е старомодно!

— Но си има своя чар и тази вечер ти ще яздиш кобилката. Нямам намерение да бъдеш отъпкана преди... да те любя.

— Отказвам да ме команда мъж!

— В такъв случай животът ни никога няма да е скучен — отвърна той невъзмутимо, — защото аз пък нямам намерение да ме команда жена! — Той обърна лицето ѝ към своето и устните им се сляха.

На вратата се почука и те бавно се отдръпнаха един от друг. Беше Джо, който каза, че конете са готови.

— О, да — въздъхна Морган. — Благодаря ти, Джо.

Копитата биеха по мокрия пясък. Брегът се простираше пред двамата ездачи като бледа сребриста пътека. Вълните бяха сякаш бели пламъци, разбиващи се в черните носове на скалите.

Дина препусна напред, кобилката ѝ бе бърза и лека. Чуваше тропота на жребеца зад себе си. Вятърът разяваше косата ѝ и я смесваше с гравата на кобилата.

— Дина, почакай! — извика Морган отзад. — Ти спечели!

Тя внимателно започна да задържа кобилата си. Морган приближи, жребецът му влезе в крачка с кобилата. Яздеха мълчаливо. Най-после спряха. Морган скочи от жребеца и хвана юздите на конете, а със свободната си ръка свали Дина от седлото. Той я целуна и точно когато цялото ѝ тяло отвърна на ласката, почувства устните му и острия мирис на морето. Изпълни я наслада, желанието ѝ бе силно, почти болезнено. Обещанието за страст между тях бе нещо повече от любов. Когато я прегръщаше на лунната светлина, тя знаеше, че е

безвъзвратно отдала на този мъж, че не би могла да обича никой друг. Споменът за тази нощ щеше да я преследва през целия ѝ живот.

Той я целуваше отново и отново. Дина помисли, че обещанията за любов в песните и книгите са верни, че сливането на мъж и жена трябва да е безумно великолепие, пламенно, диво и безкрайно нежно.

Бавно се отдръпна от него. Смееше се, щастлива и сигурна, че никога нищо няма да застане между тях. Морган я вдигна на ръце и я понесе към закътано заливче, където растеше евкалиптова горичка. Постла одеяло под дърветата и я придърпа към себе си. Проследи линията на устните ѝ. Никога не се беше чувствала така свободна и жива. Усещането бе опияняващо, остро и сладостно. Очите им се срещнаха и погледът му проникна в душата ѝ.

Безмълвно започна да разкопчава блузата ѝ. Сръчен в плетеницата от копчета и ципове, той я съблече. Свали и сутиена. Тя трепна, когато гърдите ѝ се люшнаха свободни и ръцете му се заровиха в тях. Винаги се бе срамувала заради едрите си гърди, смятайки ги за вулгарни, понеже пораждаха нежелано мъжко любопитство. Но сега чувстваше свенливо удоволствие, че бе така щедро надарена — нямаше нищо вулгарно в красотата, която Морган обичаше. Тя нямаше и най-малко желание да се скрие, когато изпиващият му поглед се плъзна по съблазнителното ѝ тяло, блестящо като слонова кост на лунната светлина.

— Ти си красива, Дина! Много по-красива, отколкото си представях! — прошепна той.

И тя се чувстваше красива. Морган се наведе и я целуна леко, разтваряйки устните ѝ с умелия натиск на своите. Ръцете му се плъзгаха по тялото ѝ и нежно мачкаха гърдите ѝ, докато зърната им се втвърдиха. Галеше голите ѝ бедра и докосна женствеността ѝ. Тя се задъха, но въпреки притеснението си, не се възпротиви. Устните му проследиха ямката на гърлото ѝ. Тялото ѝ се разгорещяваше от трескавите му целувки, от умелите му ласки. Скоро тази странна, нова близост стана желана и приятна и смущението ѝ изчезна. Тя го целуна дълго и страстно, макар че все още не смееше да го докосне така, както той правеше това.

Морган спря да я гали и съблече дрехите си. Тя откри удоволствие в красотата на мускулестата плът. Той взе в ръцете си топлото ѝ тяло и тя потрепери от допира на кожата му, еротично

плъзгаща се по нейната. Ръцете ѝ плахо погалиха широките му рамене, а после се спуснаха по-ниско и обвиха кръста му, като че искаше да се притисне към него завинаги.

— По-леко, мила! — простена той. — О, Дина, любов моя...

Спусна тялото си над нейното и много нежно потъна в меката ѝ плът. Тялото му бе твърдо и жилаво като парче стомана.

Дина леко извика, трепвайки, и той дълго остана неподвижен в нея. Усети устните му върху клепачите си. Тялото ѝ потръпна от слабост.

— Заболя ли те? — прошепна той загрижено. От страх, че може да я остави тя отвърна дрезгаво:

— Не — и се прилепи към него, а ръцете ѝ се сплетоха около силното му тяло.

Пръстите ѝ запълзяха по врата му и надолу към раменете, за да докосва и чувства твърдите мускули на гърба му, влажни от пот. Той я целуна и нейните устни и език му отвърнаха с дива невъздържаност.

Тя се размърда и това го възбуди още повече.

Бавно започна да се движи в нея с ритъм, който постепенно пробуждаше дълбоко женско удовлетворение. Бе ѝ приятен начинът, по който ръцете му я стискаха, накъсаният му неразбираем шепот. Леката болка, която усети в началото, бе изчезнала и я заляха вълни от наслада. Тялото ѝ започна бавно да отговаря на сладостното удоволствие, което ѝ доставяше, като я любеше със съзнателно овладяното си тяло. Чувството на вина и свенливостта се смениха от екстаза на задоволството. Тя го прегърна силно, пробуденото ѝ тяло бе неспокойно, жадно.

Сякаш някаква сила я издигаше до невероятни усещания, разбиваше я, погъщаще я. Тя повтаряще името му отново и отново. После се разплака заради красивата поезия на преживяното. Накрая всичко свърши. Безумното вълшебство помежду им, този вулканичният прилив на чувства, който ги бе отнесъл, си бе отишъл. Но Морган продължи да я прегръща, притискайки я плътно до себе си.

Тя бавно започна да възприема света наоколо — острия аромат на евкалиптовите дръвчета, хладния, влажен въздух, радостното цвилене на конете и глухия тътен от плясъка на разбиващите се вълни.

Завита в ръцете му и в дебелото одеяло, с глава върху гърдите на Морган, Дина заспа под балдахин от звезди и лунна светлина. Той

нежно милващо черната ѝ коса. Преди да заспи, тя много тихично прошепна:

— Обичам те!

— Завинаги, любима! — дочу приятния му глас.

Валеше, когато в неделя вечер Дина и Морган тръгнаха към имението. Докато пътуваха, ръката му небрежно обгръщаше раменете ѝ, а нейната бе отпусната върху бедрото му. Говореха тихо, изпълнени с приятни спомени за новооткритата чувствена радост.

Когато автоматичният гараж се отвори, видяха лъскав бял корвет, паркиран на мястото на пикапа, и изведнъж мълкнаха.

— Виж ти! Та това е колата на Холи — едва промълви Дина, задушавана от обземащата я ревност.

— Значи блудната дъщеря се върна. Чудя се дали Брус няма да принесе в жертва тълсто тело.

Цинизмът на Морган я вцепени. Опита да се отпусне, когато усети да я гали по косата. Той я целуна по челото, ала топлината на устните му ѝ бе чужда. Гледаше я, отгатнал тревогата ѝ.

— Опитай се да бъдеш великодушна, скъпа. Ти имаш толкова много, а хората като Холи съвсем малко. Знам това.

Думите му я смразиха. Още не бе видял Холи, а вече я защитаваше!

ТРЕТА ГЛАВА

Дина се събуди от звънливите смехове на Холи и Морган.

— Това беше моята стая, знаеш, нали? — казваше Холи. — А ти си й придал съвсем мъжки вид. Какво е станало с розовите ми завеси и покривката?

— Страхувам се, че не са в стила ми.

— Разбирам. — В гласа ѝ се усещаше възхищение на жена.

— Ако си искаш стаята, мога да се преместя долу.

— Не съм и помислила. Харесва ми да спиш в... моята стая — отговори Холи със закачлив глас.

Дина оклюма, изпълнена с ревност и страх. Вече не се съмняваше в хищническите намерения на Холи. Защо винаги искаше това, което Дина обича? Отвори вратата на стаята си.

— Я виж, Дина! — изчурулика Холи. — Колко си пораснала! — Устните ѝ се усмихваха, ала сиво-сините очи гледаха хладно.

Дина усети, че Морган я наблюдава. Погледът му я предупреждаваше да бъде по-великодушна.

— Добре дошла, Холи — едва успя да промълви Дина.

— Виж ти, много мило, малка сестричке! Хубаво е да се върнеш. Ако знаех, че вкъщи има толкова интересен мъж, щях да дойда много по-рано! — Холи го погледна закачливо.

Сърцето на Дина се сви от страх, обземаше я отчаяние. Какво да направи? Никога не бе ревнувала по-силно от сестра си, нито беше усещала нейната хубост така болезнено. Холи бе прелестно видение, облечено в ефирната си бледосиня рокля. Русата ѝ коса падаше на къдици върху раменете и оформяше грижливо гримираното ѝ лице. Дина никога не бе могла да се конкурира с Холи. Изведнъж се почувства изплашена и несигурна за любовта на Морган. Ако Холи му се предложи, дали щеше да предпочете Дина?

— Докато си на училище, скъпа, Морган обеща да ми покаже лозето и избата — каза Холи.

— Така ли? — Дина не можеше дори да погледне към Морган.

Успя само да се уедини в стаята си, за да се приготви за училище. Опита да не слуша разговора им през вратата, но бе невъзможно да пренебрегне закачките на флиртуващата Холи. Обзеха я предишните страхове, почувства се безпомощна и отхвърлена, както винаги досега.

По-късно, когато Холи бе слязла долу да се облича, Морган почука тихичко на вратата ѝ.

— Дина... — Гласът му бе нежен.

— Махай се! — Беше прекалено измъчена, за да го види.

— Дина, моля те...

— Казах — махай се!

— Искам да говоря с теб!

— Говори с Холи, щом искаш да говориш с някого! Тя явно те харесва!

— По дяволите, Дина!

— Просто ме остави! — изкрещя тя.

— Щом искаш, ще го направя, дявол да го вземе! Тя чу стъпките му по стълбите. Сърцето ѝ се сви при мисълта за това, което направи. Отвори вратата, за да извика след него, но я спря звънливият глас на Холи:

— Морган, мислех, че ще закараши Дина на училище.

— Не, няма.

— Тогава искаш ли сега да mi покажеш избата?

— Защо не? — чу Дина гласът, който обичаше най-много.

Сълзите я заслепиха. Препътайки се, отиде до прозореца и вдигна завесата. Видя ги как излизат заедно. Холи свойски го беше хванала под ръка, а Морган бе наклонил глава към златистата ѝ коса, за да я чува по-добре. Дина разбра, че ако не внимава, ще загуби Морган завинаги.

Но тя бе прекалено млада и твърде влюбена, за да внимава. Докато лятото сменяше пролетта, опитната и хищна Холи нарани Дина доста пъти. Голямата сестра много добре знаеше как да изглежда привлекателна в очите на Морган, както и как да разпалва ревността на по-малката си сестра. Много често Дина изпитваше силно чувство за собственост и ревност и не можеше да не се скара с Морган. Това беше възможно най-погрешният начин на поведение спрямо мъж като него.

И тя го знаеше. Не бе ли казал веднъж, че няма да позволи да го команда жена?

Морган не разбираше ревността ѝ и я винеше за всичко. Каза, че съжалявал Холи и че Дина трябвало да опита да разбере сестра си и да е по-мила с нея. Колкото повече той вземаше страната на Холи, толкова повече ревността ѝ растеше. Ако беше сигурна в любовта на Морган, може би щеше да успее да овладее саморазрушителните си действия. Но това беше невъзможно, тъй като Холи постоянно и много хитро я правеше да изглежда смешна и недозряла пред него. Вероятно би разбрал истината, ако не бе така зает с работа, защото сезонът на виното бе в разгара си.

Бе време на съмнения, ала между скарванията си Дина и Морган се любеха безумно и лудо в гористите хълмове над имението. Любов, по-сладка заради отчаяно туптящото сърце на Дина. Сякаш с тялото си искаше да го привърже още повече. После се случи нещо ужасно.

От месеци Брус наблюдаваше как любимката му Холи безсрамно преследва Морган. Той бе доволен, че най-после се е заинтересувала от лозето и избата. Не по-малко се радваше и на възможността за връзка между Морган и Холи. Както винаги, той искаше Холи да има онова, което желае.

Незабелязващ променените отношения между Морган и Дина, една вечер Брус ѝ се довери.

— Няма ли да бъде идеално, Дина, ако Морган се ожени за Холи?

— Какво?! — Цялото ѝ тяло се разтрепери.

— За всички е ясно, че Холи го обича, а Морган иска да остане тук. Няма значение колко усилено е работил през последните години. Аз не мога да лиша от наследство собствената си внучка в полза на него. А вие двамата никога не сте се харесвали.

— Никога не сме се харесвали... — Споменът за неговите ръце по тялото ѝ предизвика остра болка.

— За мен бе невероятно трудно да реша какво да правя с Морган. Ако се ожени за Холи, мога да ѝ дам част от имението и Морган да остане завинаги. А аз ще се оттегля.

Точно тогава Морган влезе в библиотеката. Очите му бяха светнали от любопитство, а Дина насила си припомни за амбициите му, свързани с имението и избата.

— Какво беше това за постоянно ми оставане тук, Брус?

Холи бе зад него, сияеща в бялата си копринена рокля. Тя поздрави тържествуващо.

— Аз... изморена съм — каза Дина немощно. Наистина ѝ се повдигаше и тя избяга в стаята си.

Морган не я спря.

На следващия ден над къщата тегнеше ужасно напрежение. Дина знаеше, че Брус е уведомил Морган за предложението си. Тя се страхуваше, че Морган няма да ѝ се довери. Тази сутрин той излезе рано, явно да обмисли решението си.

До обяд Дина се мята в агонията на подозренията. Холи се втурна в трапезарията с пощата, когато влезе и Морган. Сурова решителност бе изписана на лицето му.

— Дядо, има писмо от семейство Конт дъо Ландо — каза Холи.

Дина пребледня — сестра ѝ не бе избрала подходящия момент.

Брус счупи печата и прочете на глас:

— Семейство Конт дъо Ландо канят Дина Кирстен да им гостува в Бордо цяло лято, тъй като синът им Едуард не може да дойде тук и силно желае тя да отиде във Франция...

В плика имаше самолетни билети и писмо от Едуард за Дина, в което настойчиво я молеше да отиде.

— О, Дина, писмо от самия виконт! — Възклика Холи развълнувано. — Кой би отказал на такава покана!

— Да, кой ли? — Гласът на Морган бе леден.

Вечерта скарването между Дина и Морган бе неизбежно. Бяха сами в старата, разрушена изба. Тъмното помещение се осветяваше само от меката светлина на луната, която надничаше през отворените прозорци. Както винаги, пламенните чувства на Дина надвиха разума и тя го обвини, че всъщност иска имението и Холи.

— Наистина ли ме смяташ за такъв? — попита той.

— Ти никога не си искал да се оженим!

— Мислиш ли, че може двама души да се оженят, ако се карат непрекъснато? Все още се надявам, че ще намерим начин да избегнем противоречията си. Просто си млада да се омъжваш.

— Сигурно Холи не е!

— Поне не ревнува като теб!

— Вероятно това, което наистина искаш, е Холи и имението!

— Значи ти вярваш, че съм от онези, които използват жените, за да постигнат целите си?

— Да! Да! — извика тя настървено.

— Или ме обвиняваш, за да отидеш при Едуард?

— Може би... — Само сляпа ярост можеше да предизвика тези думи. Тя осъзна грешката си твърде късно.

Той стисна ръцете ѝ, дивашката му хватка така притисна пътта ѝ, че тя извика от болка.

— Тогава, мила моя, ето ти нещо за спомен, да не ме забравяш, когато си с него! — каза той грубо.

Сграбчи я за гъстата коса и приближи лицето ѝ към своето. Тя бе принудена да го гледа в пламналите от гняв очи. Беше изключително възбуден. Когато надвеси над нея тъмното си почервеняло лице, тя се разтрепери. Сега любимите черти ѝ изглеждаха чужди. Никога не го бе виждала по-сърдит и я завладя някакъв нов страх. Тя не познаваше този Морган. Обикновено, дори и ядосан, той се владееше, но сега яростта му бе преляла. В паметта ѝ изплуваха неясни спомени за ужасните неща, които някога бе чела във вестниците и тя направи опит да се измъкне. Той я дръпна още по-силно към себе си така, че усети мускулестите му бедра върху своите. Разкъса ципа на роклята ѝ и ръката му се пълзна по оголената чувствителна кожа.

— Ти си моя! Той никога няма да те има! Горещата му ръка, която опипваше голото ѝ тяло, я замая.

— Морган, не прави това! — Опитваше се да му попречи да съблече роклята ѝ.

— Стой мирно, Дина! — изкомандва той. Като изви гърба ѝ, той я притисна още по-силно към тялото си и я целуна дълбоко и грубо, Дина се гърчеше в ръцете му, но опитите ѝ да се откопчи останаха безуспешни. Морган свирепо погълъща сочната сладост на устните ѝ. После продължи към пулсиращата ямка на гърлото и проследи нежната линия на врата. Всяка целувка предизвикваше зашеметяваща слабост, която обхващаше крайниците ѝ. Сгъна ръце под гърдите му и усети с пръсти изпънатите мускули, силни в мъжката възбуда.

Устните на Морган се върнаха върху нейните и я насилиха да го целуне. Постепенно страстта му намали гнева ѝ и го превърна в туптящо желание. Тя го искаше! С отслабването на съпротивата ѝ, целувките му станаха по-нежни, ръцете му вече не насилаха, а галеха.

И най-лекото докосване стана възбуждащо. Внезапно тя се разплака. Беше толкова зависима от него! Тялото ѝ се разтърси от ридания.

— Не искам да те обичам! — изкрештя Дина. — Толкова боли!

— Само защото не вярваш, че и аз те обичам! — отвърна той с тих, настойчив глас. — Не разбиращ ли, че ти сама се нараняваш, като не вярваш в себе си? Защо така упорито рушиш любовта ни, Дина? Ти си единствената жена, която някога съм обичал! Какво да направя, за да ми повярваш? Той се наведе към пищните ѝ гърди и нежно целуна зърната ѝ. — Обичам те, Дина!

В тялото ѝ се надигна прелестна наслада, тя простена и се изви към него. Със затаен дъх почувства как реалността изчезва. Съществуваше само Морган и екстазът от неговото загоряло тяло, магията на устните му, които я поглъщаха нежно, удоволствието да го слуша как се кълне в любов, макар и да не му вярваше напълно. Дина потрепери, когато пръстите му се плъзнаха по-ниско между краката ѝ.

Не се възпротиви, когато той я постави на одеялото върху грубия под на старата изба, която толкова често бе приютявала любовта им.

Тази нощ се любиха още по-стрastно и отчаяно. Тя пламенно отвръщаше на чувството му за притежание. Любеше я отново и отново, сякаш божествените изблици на неистов екстаз, до който я довеждаше, доказваха, че тя принадлежи само на него.

Когато той заспа, съмненията се върнаха, въпреки опитите ѝ да ги забрави. Мислеше за това колко красива е Холи и колко често я защитава той. Дина си даде сметка, че ако не беше тя, Морган щеше да е свободен да се ожени за Холи и да остане да живее в имението постоянно. „Вероятно ще бъде по-добре и за двама ни, ако той се ожени за Холи, а аз замина за Франция“ — помисли тя изтощено.

Да обича Морган бе така болезнено! Любовта ѝ към него подклаждаше цялата ѝ ревност и несигурност. Страхът, че може да го загуби бе по-голям от всякога. Боеше се и да не го предизвика с безразсъдните си избухвания. Трябваше да бъде много внимателна!

Той се размърда сънено и протегна ръка към гърдите ѝ. При небрежното му докосване сърцето ѝ заби лудо. Ако го обичаше по-малко, вероятно в постъпките ѝ щеше да има повече разум.

— Е, Дина, вярваш ли, че те обичам? Дявол да го вземе, почти щях да се убия, за да ти го докажа тази вечер!

— Сексът и любовта са различни неща — каза тя твърдоглаво.

— Понякога са едно и също нещо. Поне за един мъж.

— Невинаги.

— Може би, но не искам да ставаш жертва на самата себе си!

Всеки път, когато искаш нещо, си ужасена да не го загубиш. Трябва да се научиш да вярваш в хората!

Не ѝ харесваше, че за всичко обвинява нейната ревност и комплекс за малоценност.

— Какво ще стане, ако не мога да ти повярвам? Може би причината не е просто в Холи или в някой мой недостатък. Може би ти си причината! Как мога да ти вярвам, Морган? Как да не се съмнявам в честността ти, като и майка ти се е съмнявала? Откъде да знам, че няма да нараниш и мен като нея?

Един мускул се стегна на бузата му, погледът му я смрази.

— Това било, значи. Ти все още ме смяташ за някакво чудовище.

— Той не опроверга обвиненията. — Мислех, че това е останало зад нас. Никога няма да съм достатъчно добър за теб, нали? — Дръпна ръката си от гърдите ѝ. Бе толкова сърдит, че тя се страхуваше да не я удари. Но той само стана и бързо се облече в тъмнината. — Заминаяй при Едуард! С неопетненото си минало той ще ти подхожда повече от мен! — извика той и избяга от избата.

Тя го наблюдаваше разтреперана. Ала беше прекалено млада, упорита и горда, за да изтича след него и до го помоли за прошка. Покъсно се прибра вкъщи и го видя да разговаря с Холи. Дори не вдигна поглед, докато тя се качваше в спалнята си.

Морган продължи да я отбягва. Нейната гордост бе наранена и тя реши да приеме поканата на Едуард и замина за Франция два дни след това. Наивно вярваше, че ако Морган я обича, ще я последва, въпреки задълженията си в имението през най-натоварения сезон. Четири седмици тя нито му се обади, нито му писа. Единственото писмо, което получи от него, върна неразпечатано. Сърцето ѝ бе разбито.

Дина се взираше безнадеждно през големите прозорци на внушителния салон в замъка на дъо Ландо. Току-що бе дошла от града, където бе ходила на лекар. В главата ѝ напираха въпроси, когато Едуард се втурна в стаята. Под прозорците се простираше красив парк с пясъчни алеи и изискано оформени градини, тераси и беседки.

— Дина...

Тя се обърна към Едуард, слънцето огря бледите ѝ черти.

— Има телеграма за теб от Америка — каза той.

Сърцето ѝ спря, а пръстите ѝ трепереха толкова силно, че не можа да отвори плика. Целият ѝ живот зависеше от тази телеграма, която се надяваше да е от Морган — че я иска, обича я и я моли да се върне, че по някакъв вълшебен начин бе разбрал колко много има нужда от него.

Тя прочете ужасните думи и пребледня като мъртвец. Телеграмата бе от Брус, не от Морган. Краткото съобщение се вряза като нож в сърцето ѝ:

„Холи и Морган се ожениха днес“. Нито дума повече. Нито дума от Морган.

— Какво става, Дина?

— О, Едуард! — Тя се хвърли в ръцете му. — Морган се жени за Холи! А аз съм бременна от него! Какво да правя?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дина усети тръпка на възбуда, която мина през тялото ѝ и я разтърси. Тя изпусна ръкавицата си и на пръста ѝ блесна годежният диамантен пръстен. Само един мъж някога бе предизвиквал такава треска от чувствено вълнение, и то преди повече от осем години.

До вчера, когато срещна непознатия в черно!

Тя се огледа с очакване. Нямаше никой. Само отрупаните със сняг къщи в Сент Мориц проблясваха под лъчите на изгряващото слънце. Макар че не можа да види непознатия, знаеше, че я наблюдава от някой тъмен прозорец.

Докато Едуард я качваше в червената шейна на хотел „Палас“, кръвта ѝ запулсира. Това странно чувство на пронизваща опасност се породи вчера, когато усети присъствието на високия непознат на претъпканата ски писта. Почувства се шеметно млада. Осемте години изчезнаха като по чудо и тя стана отново онова задъхано двайсет и една годишно момиче.

Безброй въпроси изпълваха мислите ѝ. Отново плъзна поглед по тихите, отрупани със сняг сгради за някакъв знак от мъжа в черен ски костюм и очила. Мъжът, който я беше дебнал така упорито от пистите до скъплите магазини, които тя разглеждаше. Мъжът, който се бе появил изневиделица, когато юздите на коня ѝ се бяха заплели преди старта на състезанието с шейни. Близостта му я бе накарала да трепери от вълнение, когато го наблюдаваше как умело успокоява коня ѝ. Преди някой от двамата с Едуард да му благодари, той бе изчезнал сред тълпата зрители. Остана впечатлението от ръста и походката му. В него имаше нещо до болка познато.

Кой бе той и защо погледът му я разтреперваше? Защо не сваля тези очила? Дали защото щеше да го познае веднага? Или нейната фантазия си правеше лоша шега, като ѝ напомняше за Морган? А може би се сещаше за него заради телефонното му обаждане във вторник в хотела, когато тя не посмя да отговори. Този странен опит да се свърже с нея след осем години съзнателно мълчание бе непонятен. Тя бе

телефонирала на дядо си веднага, за да се убеди, че всичко е наред. Макар че имаше нещо странно в болнавия му глас, той я бе уверен, че и двамата със сина ѝ Стивън са добре. Въпреки всичко, откакто Морган се обади, тя не можеше да не мисли за него.

Преди осем години, когато го загуби и остана бременна в Европа, всяка висока фигура на мъж я вълнуваща по същия необясним начин, както сега. Години наред търсеше Морган навсякъде и чувствено потръпваше, когато някой непознат ѝ напомнеше за него. По-късно дори започна един болезнен период, когато излизаше само с мъже, които ѝ приличаха на него. Добре, че беше избрала Едуард, защото той бе съвсем различен от Морган. По-добре да пропържда призраците, отколкото да им позволи да я преследват!

Призракът обаче, все още я навестяваше и той бе този, който днес я тласна към тази авантюра. Щеше да си остане на топло в леглото, а не да става преди изгрев-слънце, ако не беше непознатият и ужасът от срещата с него.

Сент Мориц все още спеше, когато хеликоптерът на дъо Ландо забръмча и отлетя към планините, където Дина щеше да се пързаля, необезпокоявана от тълпите. Ските и щеките бяха нахвърляни на купчина под седалките. Дина сложи ръката си върху тази на Едуард и се загледа надолу. Прочутият курорт блестеше като шепа диаманти, пръснати из тъмната долина. Едуард наведе напрегнатото си лице към нея. Стори ѝ се, че се досеща за нейното безпокойство.

На двайсет и девет, стушена в дебел, разкошен кожух от рисови кожи, жената космополит почти забравила онова изплашено двайсет и една годишно момиче, загубило всичко заради една безразсъдна любов. Дина беше поразително хубава, а зрелостта бе добавила излъчване на увереност. Изискана фасада умело прикриваща чувството за несигурност и обърканост. Никой дори не подозираше за съществуването им. Светът благоговееше пред нея. Мъжът до нея също.

За нея пишеха в специализираните списания за вина. Хвалебствените статии казваха, че черните ѝ очи и полупрозрачната кожа правят красотата ѝ пленителна, ако не класическа. И още, че притежава грацията и самоувереността на професионалния модел и тънкия талант на блестящ администратор.

Колко упорито се бореше да не наруши тези идеалистични представи! Колко важно бе за нея доброто мнение на хората! То ѝ помагаше да прикрие тайните си болезнени усещания.

С изключение на гърдите, фигурата на Дина бе слаба като вейка. Толкова тъничка, че понякога Едуард я мъмреше, когато тя упорито спазваше мъчителни диети.

— Трябва да си мършав, за да носиш дрехи — отвръщаше тя също с укор. — А ти знаеш колко обичам красивите дрехи.

— Под красиви дрехи разбираща висша мода, нали — засмя се той.

— Лукс, който мога да си позволя.

— Но дали аз мога?

Те щяха да се женят следващата седмица. По този повод в Сент Мориц се бяха събрали цял куп техни приятели.

През последните осем години Дина спечели много пари, стана известна в света на винопроизводителите, както и любимка на журналистите. Точно това се беше опитвала да постигне досега. В онзи далечен ден, когато загуби Морган и дома си завинаги в полза на Холи, тя се закле, че никога няма да позволи ревността и съмнението да я провалят отново, че ще се издигне толкова високо, та да ѝ завиди дори Холи. Обеща си да стане толкова богата, очарователна и преуспяваща, че никога да не съжалява за това, което загуби.

Е, вече беше богата и известна. Кой, освен нея знаеше, че не бе прогонила напълно призрака на несигурността? Никой не знаеше и за Морган и техния син... Дина работеше упорито, за да не ѝ остава време да мисли за тях. В редките моменти на прозрение разбираща колко ирония има в това, че същите недостатъци, които бяха причина за грешките ѝ, я направиха преуспяваща.

Понякога, насаме с Едуард, тя се шегуваше с успеха си.

— Мисля, че пресата превъзнеса моите скромни постижения, защото съм жена. В този бизнес жените са толкова малко!

— Вестникарите обичат слабия пол, скъпа!

Развеселеният му поглед се бе задържал за момент върху розовата ѝ копринена блуза, която Лиз Ворженски бе създала специално за нея.

— Не се чувствам ощетена — каза Дина мило.

— А и къде щях да бъда без теб?

— На върха, любов моя. Аз ти помагам, защото е изгодно за бизнеса на дъо Ландо да рекламира твоята дарба. Да имаш такава обаятелна жена за представител на компанията си само увеличава романтичността и привлекателността на нашите вина. При това винаги съм знаел колко си талантлива. Светът е наясно, че ти си звезда по собствени заслуги след резултатите от последната международна дегустация. Твоите три тексаски вина обикалят света и печелят награди. Без да забравям, разбира се, че две от отличията си дъо Ландо дължат на теб. Щастлив съм, че работиш за нас, а не за конкуренцията.

— Ами лозята в Ууд Крийк?

— Защо да се тревожа, щом се женя за човек от бизнеса? Пък и ти произвеждаш само двайсет хиляди бутилки на година, скъпа. Тексаската винена промишленост е все още в ранния си стадий на развитие.

— Точно това я прави така вълнуваща. Предизвикателство е да експериментираш с различни почви и разнообразни сортове грозде.

— А аз си мислех, че харесваш Тексас, защото е далеч от Калифорния и Бордо, както и от двамата мъже, от които си решила да избягаш.

— Недей, Едуард! Не е честно! Ще се омъжа за теб.

— Няма да забравя, че бяхме сгодени повече от две години и се карахме цяла нощ, преди да вземеш това решение. А и в момента не изглеждаш особено щастлива.

Всеки път, когато ставаше въпрос за Морган погледът ѝ се променяше. Тя не можеше напълно да забрави нито него, нито сина си, когото трябваше да изостави. Въпреки усилията, които полагаше. Вместо задоволство от постиженията, сърцето ѝ страдаше от болезнена празнота. Беше никаква нервност, която я караше непрекъснато да опитва нещо ново с надеждата, че този път ще намери онova, което търси. Вярваше, че като се омъжи за Едуард, ще изгради един спокоен живот. Ще имат деца и може би ще успее да забрави момчето, от което трябваше да се откаже.

Хеликоптерът обикаляше шумно, докато пилотът избираще място, където да свали скиорите.

— Толкова се радвам, че дойдохме! — извика Дина, за да надвие бръмченето на мотора. Спокойните бели склонове сякаш я мамеха. — Точно това ти трябва, за да забравиш твоята проклета винена реколта!

— Искаш да кажеш, че няма да остана жив, за да си я спомням — каза Едуард, като разглеждаше острите като бръснач скали. — Радвам се, че си луда глава, скъпа. Тя те доведе в Европа седмица по-рано, за да можем да прекараме отпуската заедно. Щастлив съм, че реши да се омъжиш за мен, Дина!

Погледът ѝ изведнъж помръкна. За миг си представи лозята в златистите поля, хълмовете, забулени в хладна океанска мъгла, и едно малко тъмнокосо момченце с неговия загорял от слънцето баща. В спомените ѝ изникна завладяващият образ на непознатия в черно. Отражението на нейните видения върху лицето ѝ не остана незабелязано от Едуард.

— Мисля, че щеше да се омъжиш за мен по-рано, ако сестра ти, Холи не бе загинала миналата година. Дълбоко в себе си ти все още се надяваш...

— Какво искаш да кажеш, Едуард?

— Няма значение колко време е изтекло, все още не си надживяла любовта си към Морган и все още не си сигурна в чувствата си към мен.

— Това е абсурдно!

— Тогава защо винаги искаш да си сигурна, че той е заминал, когато отиваш всяка година в Калифорния? Защо не говори с него по телефона, когато ти се обади в Париж? Дина, защо се страхуваш от него? И защо не се омъжи за мен по-рано?

— Той няма право да ми се обажда! — Лицето ѝ силно се изопна, сякаш се парализира. — И аз... ще се омъжа за теб!

— Морган може да има да ти казва нещо дяволски важно. Та той е баща на единствения ти син!

— Но Морган не знае това.

— Неуместен довод, любов моя.

— Едуард, ти знаеш, че го мразя!

— Не, Дина, не знам.

— Е, мразя го! Ако не се беше обадил, ние сега нямаше да се караем!

— А може би имаме нужда от това, Дина. Моля те, помисли си отново!

— Казах, че ще се омъжа за теб, Едуард! Какво искаш от мен?

Хеликоптерът се спусна на около метър над снега. Пилотът ги погледна въпросително.

Дина си взе ските и ги изхвърли решително на снега. Едуард я бе ядосал с изпитващите си въпроси.

— Едуард, искам да се пързалиjam самa!

— За да можеш да се цупиш.

— От дни съм сред твоята тайфа. Сега искам да бъда самa!

— Ти си полудяла! Та тук една грешка означава смърт!

— Моля те, Едуард! Знаеш как винаги се разстройвам, когато мисля за... него. Не трябваше да отваряш старите рани. Моля те! Много ще внимавам...

Той се поколеба и тя разбра, че е спечелила. Винаги е можела да се справя с него.

Въртолетът се сниши на петнайсетина сантиметра. Дина бързо целуна Едуард. Остави го да й помогне да скочи в пухкавия сняг и потъна до колене в него.

Едуард извика на пилота:

— Ако след час тя не е долу, ще се наложи да я търсим.

Снегът прелиташе край грациозната фигура на Дина, когато се спускаше по стръмните планински склонове. Тя почувства диво оживление, което само страхът можеше да достави. Забрави за обезпокояващите въпроси на Едуард и прие предизвикателството на планината. Може би, ако не беше този разговор за Морган, нямаше да кара така безразсъдно. Не мислеше за опасността от скоростта и риска от лавини при такива необработени склонове.

Със своите ски, които бясно пореха снега, тя се чувствуваше волна като орел, реещ се из необятното небе. Дина летеше все по-бързо и по-бързо надолу с приведено и напрегнато тяло.

Едуард я бе нарекъл луда глава и определението точно й прилягаше. От раждането на Стивън тя винаги пренебрегваше своята сигурност. Харесваше бързите коли и бързите коне. През зимата, по време на кратките уикенди се пързалияше и катереше в планината. Понякога дори смесваше любовта си към конете с карането на ски, като участваше в състезания и особено в това в Сент Мориц.

Отгоре долетя шума на друг хеликоптер. Спря лудия си полет по снега, за да поеме въздух и да погледне жълтата точица. Още някой бе решил да избяга от претъпканите писти на курорта, но дали се

налагаше да прави същото дълго, самотно спускане? Сърцето й лудо заби, пръстите на ръцете и краката се вкочаниха от студ. Сгъваща и разгъваща ръцете си, свиваше пръсти в ски обувките, за да ги стопли. Хеликоптерът кръжеше над склона. Тя се намръщи още повече, когато видя високия мъж в черен ски костюм да скача от хеликоптера. Черни очила криеха лицето му.

Това бе той! Непознатият, който я следеше! Тя бе сама с него в планината. Страх сграбчи сърцето ѝ. От уплаха ѝ се струваше, че леденият планински вятър е проникнал в нея. Стоеше като закована в снега, безмълвна и парализирана, докато го наблюдаваше как слага ските си. Беше коленичил. Движенията му бяха забавени. Когато свърши и отново сложи ръкавиците си, той се обърна към Дина. После бавно се изправи.

Едва когато се втурна като черна мълния към нея, тя се съживи и излетя като подплашено диво животно. Спускаше се сляпо през дебели преспи сняг. Беше кошмарно, но този кошмар бе реалност. Караже така бързо, както не бе карала никога през живота си. Бузите ѝ почервяха от мразовития въздух. Изпълнена с необясним страх, тя не смееше да спре. Спускаше се все по-бързо и безразсъдно. С всяка минута разстоянието между двамата се скъсяваше. Вече чуваше свистенето на ските му и хрущенето на забиващите се в леда щеки.

Той лесно преодоляваше скоковете, при които тя се затрудняваше. Стръмните и скалисти склонове бяха детска игра за него.

Кой беше този непознат, решен да я настигне? Какво искаше? Страхът и изтощението я завладяха напълно, рефлексите и концентрацията ѝ отслабнаха. Бе прекалено заета с опасността зад нея, за да избегне рисковете.

През снега и леда до нея достигна викът му. Тя го позна и потръпна. Дълбокият глас принадлежеше само на един мъж.

— Дина, спри за Бога, преди да се униеш!

Тя внезапно се обърна и очите ѝ срещнаха блестящия син огън, пламнал под черните очила. В този момент усети, че нещо става. Твърде късно. Лявата ѝ ска се удари в лед и тя осъзна, че не трябваше да се обръща. Отчаяно се опита да възстанови равновесието, но вместо това падна тежко и ските ѝ изхвърчаха от удара. Щеките ѝ също полетяха встрани. Но продължи да се пързалия безпомощно, ските се

влачеха след нея. Преметна се в дебелия сняг и полетя с главата напред към ръба на страхотна скала.

Дина изкрешя.

— Морган!... — Викът ѝ разцепи въздуха.

Въпреки че се излагаше на опасност, той се спусна след нея. Приближи скалата и се опита да спре тялото ѝ в движение. Вместо това двамата започнаха да се хълзгат надолу по стръмнината към сигурна смърт. Най-накрая Морган успя да сграбчи нисък клон, изпречил се на пътя им.

— Не се пускай от мен, Дина!

Един безкраен миг тя стоя безпомощно вкопчена в него, като дишаше тежко. Ръцете ѝ здраво бяха обвили кръста му, а лицето ѝ бе неудобно притиснато към вътрешната част на бедрото му. Когато се посъвзе, той ѝ помогна да помръдне мъничко нагоре, така че и тя да хване клона.

После, като по някакво чудо той я изтегли към себе си. На три метра под тях планината се разтваряше в назъбена пропаст от неотдавнашна лавина и се спускаше отвесно стотици метри надолу към долината.

Дина бе напълно скована, не можеше да промълви дума, но усети силните и топли ръце, които я бяха прегърнали здраво и я притискаха с всичка сила.

Тя почувства студенина от докосването и близостта му и се отврати от старото, трескаво желание.

— Боли ли те нещо? — попита я нежно. Горещият му дъх помилва страните ѝ.

— Не — едва промълви. Беше лъжа донякъде, защото я болеше дори само от присъствието му.

Морган я премести от другата страна на скалата, така че да може да се облегне. Нетърпеливо свали очилата си и ги напъха в джоба. Настойчивият му поглед задържа нейния, докато безмълвно преценяваха промените, настъпили и у двамата. Времето бе заличило младежката мекота на лицето му и бе изострило чертите. Изглеждаше по-стар, ала бръчиците под очите и около устните само подчертаваха суровата мъжественост.

Преждевременно прошарен кичур коса падаше над очите му. Калифорнийското слънце бе придало постоянен бронзов загар на

кожата му. Очите бяха все така искрящи и сини, но имаше някаква нова твърдост в тях, докато проникваха през тънката обвивка на външния й блясък до дълбините на душата й. Беше безкрайно привлекателен и тя не можеше да се стърпи да не попива жадно всеки детайл.

Уплашеният й поглед срещна неговия и за миг улови някакво странно пламъче, преди да успее да го прикрие с гняв. Той я бе изучавал със същата задълбоченост.

Възмути я обидната аrogантност, която сега се четеше в дълбоките сини очи.

— Какво ти дава право да ме следиш от вчера и да се правиш на Зоро? Изплаши ме до смърт и за малко да падна от скалата заради теб!

— Да, по дяволите! — изсъска ядосано той, стисна я за раменете и я притегли грубо към себе си. — Сама си виновна! А аз за малко щях да се убия, за да те спася!

Шокът от докосването ускори пулса й. Когато се опита да го отблъсне, той я притисна още по-силно към себе си. Натискът му отслабна чак след като тя престана да се съпротивлява. Ала все още усещаше властната му прегръдка, ръцете, склучени около кръста й, бедрата му, долепени до нейните, начинът, по който телата им се нагаждаха едно към друго съвсем естествено.

— Не биваше да ме преследваш дотук! — каза нервно.

Той погледна към ръба на скалата.

— Поязвай ми, нямаше да го направя, ако си бях спомнил склонността ти да живееш рисковано!

— Защо не ми каза кой си още вчера?

Той се усмихна цинично.

— И ти щеше да ме посрещнеш с целувка? — попита и вниманието му се насочи към устните й.

Тя се изчерви от думите му и засрамена осъзна, че се възбужда от примитивната жажда в погледа, с който докосваше устните й.

— Знаеш, че щях да избягам! — промълви, без да си поема дъх.

— Точно така. Пък беше и с Едуард, а никога не съм обичал числото три, когато става дума за любовна среща. Така е по-добре. Вярно, рискувах живота си, но пък сега сме насаме.

— Любовна среща... — Тя се задави от негодувание. — Как смееш да ми говориш по този възмутителен начин!

Опита да се освободи, но силните му ръце се впиха в гърба ѝ и усилиха пулсиращата болка.

— Ако Едуард беше до теб, как бих могъл да се уверя, че онази силна жена, за която съм чел толкова много в списанията, е истинската Дина Кирстен? И дали е останало някаква следа от малката безразсъдна заядливка, която си спомням? — Той се засмя тихо.

— И как смяташ да разбереш това? — попита тя със задавен глас. Отчаяно ѝ се щеше да избяга.

— Мислех, че няма да ме попиташи — промърмори той.

Погледът му отново се плъзна към изкушителната мекота на устните ѝ.

Притегляше я още по-силно към себе си, докато всеки сантиметър от тялото му се допря до нейното. Внезапно тя се разтрепери силно, но не само от гняв. Старото вълнение, което винаги бе предизвиквал у нея, запулсира във вените ѝ.

— От всички вулгарни, отвратителни... — започна Дина побесняла, като се опитваше да се откопчи от него. Вдигна ръка, за да се измъкне, ала той я сграбчи и изви назад.

— Безполезно е да се бориш с мен, Дина. — Гласът му беше тих и необикновено спокоен. — Този път ми се ще да получа онова, което винаги съм искал от теб, поне веднъж. — Присмехулните му очи дълбаеха ужасеното ѝ лице и дълго изучаваха трептящите ѝ устни. — А всичко, което искам, е една целувка. Смятай го за отплата, че ти спасих живота.

Тя извърна лице.

— Да, но няма да я получиш!

— Нима?

Времето бе спряло в напречният момент, докато се навеждаше над нея и я мачкаше в собственическа прегръдка. Имаше нещо примитивно и победоносно в поведението му.

— Дина, Дина... не вярвах, че все още искам... Така и не завърши изречението си и недоизказаните думи изглежда го ядосаха. Прегръдката му се затегна.

В миг главата му се наклони и устните му брутално се впиха в сочната сладост на нейните. Разтворената му уста бе влажна и гореща, обидно настойчива. Тя се дърпаща, но ръцете му като стоманени обръчи я приковаваха към него. Колкото повече се съпротивляваше,

толкова по-близко я притегляше към себе си. Накрая тя се предаде. Той я пусна чак когато изчезна и последното ѝ желание да се бори.

— Винаги ще те мразя за това! — изсъска тя.

— Ти вече ме мразиш, скъпа, така че какво значение има дали ще ти дам още един повод? — отвърна той сухо.

Вбеси я фактът, че не можеше да го засегне с думите си.

— Заслужаваш да ти издера очите, чудовище такова!

— Не си се променила — рече той и се усмихна презрително. —

Цялата ти изтънченост е само поза. Ти си все същата дива котка, с която си играех в леглото преди осем години.

— А ти си все същият невъзпитан нахалник, когото имах глупостта да измъкна от калта! — изкрещя тя с омраза.

— Не и невъзпитан, скъпа, а и едва ли можеш да наречеш Бевърли Хилс „кал“.

— Невъзпитан, порочен, вулгарен...

— Боже, боже, света вода ненапита... — присмя й се той.

Полудяла от ярост, тя го зашлели по загорялата буза така силно, че дланта я заболя дори през дебелата ръкавица.

Той бързо хвана ръката ѝ и я стисна до болка.

— Никога повече не прави това!

— Няма — изхлипа тя. — Само ме остави на мира!

— Нямам никакво намерение да направя това, любима моя.

— Морган, толкова отдавна съм взела твърдото решение да нямам нищо общо с теб!

— А аз съм тук, за да променя това решение. Трябва да говоря с теб насаме. Някъде на по-удобно място, освен ако не искаш да се любим в снега.

— Няма да се любя с теб в снега, животно такова!

— Така. Какво ще кажеш за вилата ми тогава?

— Не! Не! — Тя риташе яростно земята. — Не можеш ли просто да си тръгнеш? Не разбираш ли, че няма за какво да си говорим, и то насаме? — каза тя накъсано.

— О, струва ми се, че има — отвърна той подозрително спокойно.

Острият блясък на очите му срещуна нейния.

— За какво?

— За нашия син — отговори той хладно. — Виждаш ли, току-що разбрах, че не Холи, а ти си майката на Стивън и тази мрачна тайна ще промени живота и на двама ни!

ПЕТА ГЛАВА

— Дядо обеща, че ти никога няма да научиш! — извика Дина.
Морган хвърли още едно дърво в огъня.

— И това ти е било достатъчно? — каза той тихо.

Завесите в модерната вила на Морган бяха спуснати, за да осигурят пълно уединение. Той бе клекнал пред огромна камина от камък, а Дина стоеше завита все още в мокрия си от снега кожух. Предпазливо го наблюдаваше от разстояние. Бяха в огромна стая със сребрист плющен килим, огледала, кристални полилии и хромирани мебели. С поразителния изглед, който откриваше и закрития басейн, подобен на пещера, вилата бе мечтата на всеки богаташ.

Ароматът на току-що сварено кафе насищаше въздуха. Чашата на Морган бе върху камината, а Дина едва-едва придържаше своята с треперещи пръсти.

Какво би могла да каже в своя защита? Последното нещо, което искаше, бе да преживее отново мъката от решението си да се откаже от сина им. Беше го направила само защото вярваше, че е най-доброто за Стивън. Ако го отгледаше сама, той щеше да носи позора на извънбрачно дете. При Морган и Холи той беше законен наследник на имението Кирстен. Желанието й бе Стивън да расте и да се чувства част от истинско семейство и от имението — така, както тя никога не се беше чувствала.

— Съмнявам се, че някога ще мога да ти обясня. — Въздъхна отчаяно.

— Опитай, Дина! — каза той с дрезгавия си глас.

Тя свали непохватно ръкавиците си. В него имаше нещо толкова сурово! Като че обуздаваше всяко свое искрено чувство.

— Не мога... — Дишаше бързо и неравномерно и не смееше да го погледне в очите.

— За теб може да е и лесно, и трудно. Но аз съм изминал толкова път, за да отговориш на въпросите ми!

Бездънният му син поглед сякаш я пробождаше. Имаше ужасното предчувствие, че той иска не само отговори.

Отраженията на огъня танцуваха из цялата стая. При други обстоятелства обстановката би била романтична. Ала тихата враждебност между мъжа и жената беше заплашителна.

Морган напълни камината със съчки, оставил шумно ръжена и се обърна към нея. Беше свалил якето си и сега бе по черно поло и ски панталон, който прилепваше плътно към тесния му ханш и мускулестите бедра. Измери я нахално и дръзко с очи.

Тя се изчерви от грубия, преценяваш поглед.

— Не трябваше да идваш — каза тя хладно. — И нямаш право да ме домъкваш тук по този начин! Ами ти всъщност ме отвлече!

— Доста мелодраматично представяш нещата, не мислиш ли? — Гласът му бе заплашителен.

— Щом вече знаеш истината за Стивън, значи не това те води тук. Какво всъщност искаш от мен?

Отново тези упорити очи, които шареха по тялото ѝ и я заливаха с топли и студени вълни, въпреки решението ѝ да не се поддава.

— Зависи. — Нещо в погледа му я накара да потрепери.

— От какво? — попита окуражено тя.

— От това дали става дума само за тази вечер или за едно трайно споразумение между нас — отговори той с убийствено спокойствие.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Интимността в очите му накара сърцето ѝ да ускори ритъма си. Спомни си дивата му целувка. Изглеждаше и невъзможно да иска да подновят любовната си връзка.

— Искам да се върнеш в Калифорния и да живееш с мен!

Подскочи от изненада. Бе очаквала всичко, но не и това.

— Не говориш сериозно! Та аз се омъжвам след една седмица!

— Още една причина да се върнеш сега, преди да се омъжиш за друг — каза той арогантно, като се смееше.

Сега те бяха почти непознати. Как може той дори да си помисли такова нещо?

— От осем години ти ме избягваш — каза тя ледено. — Не каза нито дума. Не прояви и най-малкия интерес.

— Забравяш, че бях женен! — Устните му се изкривиха язвително.

— Не съм го забравяла дори за миг!

— Дина, не разбираш ли? Мислех, че всичко между нас е приключило. Тогава не знаех, че има какво да ти кажа!

— И сега няма.

— О, ужасно грешиш! От седем години живея в ад заради теб, а ти казваш, че няма какво да си кажем! Нито дума за коравосърдечната ти лъжа?

— Коравосърдечната ми лъжа? Аз те обичах, Морган! Нима женитбата ти със сестра ми не беше коравосърдечна?

— Донякъде, това бе и твоя грешка — отвърна той хапливо.

— Не разбирам защо.

— Тогава ще ти кажа. Напусна ме, за да отидеш при Едуард. В началото си мислех, че е никаква глупава детинница от твоя страна и че ще се върнеш при мен веднага, щом се вразумиш, но ти не го направи. Не получих дори картичка от моята любима. А собственото ми писмо се върна неразпечатано. Обичах те и бях много ядосан, наранен и разочарован. Мъжът е много уязвим в такава ситуация. Мислех, че лошо съм те преценил и че си като майка ми — ще скачаш от мъж на мъж. Холи бе около мен и ме ласкаеше през цялото време. И тя бе самотна като мен. Може би още тогава бях наясно какво представлява тя, ала гордостта ми беше наранена. Гневът ме заслепяваше. Вниманието ѝ ме ласкаеше и накрая се оженихме, защото и двамата с Брус искаха това. Мислех, че по този начин донякъде ти отмъщавам. Седмица по-късно, когато разбрах какъв глупак съм, казах на Холи, че искам развод. Тя бе съкрущена, когато постъпих в армията и напуснах нея и имението. Смятах, че всичко между нас е приключило, когато месец по-късно получих писмо от нея, в което ми съобщаваше, че чакаме бебе.

— О, Боже...

— Започва ли да разбираш? Аз те обичах, Дина! Въпреки това, което бе направила, а друга жена беше бременна от мен! Нямаше как да напусна нея и детето, въпреки че очаквах неуспеха на подобна женитба.

— Но аз разбрах, че съм бременна, след като ти се ожени, Морган!

— Ако бе дошла при мен и ми беше казала, щяхме да направим нещо. Вместо това ти отиде при Брус и Холи и тримата уредихте тази

безумна фалшификация, за която Брус накрая има смелостта да ми каже. Знам всичко за това как си постъпила в онази болница в Сан Франциско, регистрирала си се като моя съпруга и си родила бебето, докато аз съм бил в чужбина. После си дала детето на Холи и си продължила по пътя си, сякаш нищо не се е случило. Направи добра кариера в бизнеса с вино, нали? А аз се върнах вкъщи и се опитах да живея някак с Холи, докато ти стана любовница на френския граф.

— Никога не съм била любовница на Едуард! — извика тя. — Когато ти се ожени за Холи, той ми бе само приятел! Не дойдох при теб, защото не исках да мислиш, че използвам нашето бебе, за да разваля брака ти!

— Прости ми, че не успях да възприема действията ти като благородна жертва! Лъжата ти ме вкара в капана на безплодния брак с Холи за седем години!

— Чух, че пиела и че...

— Ходела по мъже — довърши той мрачно и се опита да скрие силната, стара болка в очите си. Вдигна чашата с кафе. — Копие на майка ми. Донякъде я съжалявах. Не можеше да намери щастие и удовлетворение в нищо. Беше унищожена от най-ужасната вечна неудовлетвореност. Известно време наистина се опитвах да живея нормално с нея, но накрая се отказах и поех по своя път. Не можех да се разведа, защото се страхувах да не ми отнеме Стивън. А тя се отнасяше с него със същата небрежност и властна неприязнь, както майка ми към мен. Не можех да разбера омразата й към Стивън и това още повече усложняваше отношенията ни. Тя е знаела, че има мен само заради Стивън. Но как можех да предположа, че не му е майка?

— Съжалявам... — едва промълви тя, неспособна да го погледне. — Вярвай ми, Морган! Ако знаех, щях да ти кажа истината. Но сега Холи е мъртва. Ти си свободен. След няколко дни ще се омъжа за Едуард. Не виждам ползата от обсъждането на всичко това и не мога да разбера защо си изминал толкова път, след като си разбрал истината.

Настойчивият му поглед разтрепери всяка частица от тялото й.

— Не можеш ли? — промълви той, като потискаше гнева си.

— Не.

— Стивън е жив, Дина!

— И?

— Има нужда от майка!

— Но той не знае за мен, нали? Аз съм му леля!

— Леля, която обожава. И макар че идваш само веднъж в годината, той непрекъснато говори за теб. Помни всичко, което сте правили заедно, всички пикници, всяко яздене, разходките до библиотеките и по брега. Той пази писмата ти, подаръците, които си му изпращала. Дори е сложил една от снимките ти в рамка и я държи на бюрото си!

— Наистина ли?

Въпросът ѝ бе сподавен. Тя нервно се извърна и отиде до близкия прозорец. Дръпна завесата. Ръцете ѝ трепереха. Навън снегът падаше леко, ала гледката бе замъглена от горещите сълзи, напълнили очите ѝ.

— Опитвах се да не измествам Холи — каза тя пресипнало, като се надяваше, че Морган няма да усети плачещия ѝ глас. — Исках да го виждам по-често, но така болеше, когато си тръгвах! Да бъдеш любяща леля на собствения си син е непоносимо, Морган! — Гласът ѝ се накъса, слабите ѝ рамене потрепваха. Нервно избърса сълзите си. Не искаше да плаче пред него.

Изведнъж почувства как Морган силно стисна ръцете ѝ и я придърпа към себе си. Погледна го през сълзи и видя сините му очи, изпълнени с нежност.

— Дина, скъпа! — Той обви ръце около нея и я притисна силно.

— Не исках да те разплача. Не мислех, че...

Тя знаеше, че трябва да се освободи от прегръдката му, но неговият сигурен комфорт бе така приятно успокояващ! От осем години тя бе съвсем сама. А винаги беше копняла да бъде прегръщана — така, както сега я прегръщаше той. Прилепи се към него, докато агонията на всички тези години бликна от нея като буен поток. Плачеше неудържимо.

Той я притискаше покровителствено до гърдите си, люлееше я, ръцете му галеха нежно косата ѝ...

Накрая през накъсания си от плача глас, тя успя да каже:

— Когато го оставих, ми се струваше, че животът свършва, Морган! Никога няма да разбереш... Сякаш част от мен умря! А след това дойде мъката. Всеки път, когато отивах при него, осъзнавах какво пропускам. Неговата първа усмивка, първата му стъпка, първият училищен ден, всички тези скъпоценни мигове в живота му, които

никога няма да са мои! Ревнувах от теб и Холи заради това, че бяхте непрекъснато с него!

— Трябваше да знам всичко това, Дина — прошепна Морган в косата ѝ. — Когато Брус ми разказа, аз не можех да разбера подбудите ти. Изглеждаше ми толкова безсърдечно, толкова непривично за теб да се откажеш от Стивън. Непростимо е!

— Сега знаеш колко трудно ми е било. Ще ме оставиш ли на мира? — извика тя. — Достатъчно тежко е и без...

— Не говори така — каза той спокойно. — Можеш да се върнеш в Калифорния при Стивън, Брус и мен!

— Никога няма да направя това! Ти и аз...

Болката в очите му я спря. Въздухът изведнъж стана задушен и тя едва дъшише.

— Всичко между нас отдавна е мъртво. Знам това, Дина. Любовта ни умря, преди да разцъфти. И двамата сме виновни за това. Твоята ревност и моята гордост ни попречиха, но факт е, че имаме дете!

— Какво искаш да кажеш? Един вид брак по сметка?

— Изобщо не ти предлагам брак! Все още — отвърна той мрачно. — Ела за шест месеца. Да видим какво ще стане.

„Да видим какво ще стане!“ Тя го погледна и се почувства неудобно, когато очите ѝ неволно спряха върху чувствената линия на устните му. Острите му черти бяха вбесявящо невъзмутими. Само ако можеше да разбере какво изпитва той! Толкова малко значение ли имат собствените му чувства? Отчаяно се дръпна от него.

— Това, което искаш, е невъзможно! Аз имам свой живот. Сигурна съм, че можеш да намериш някоя да се ожениш — каза тя хладно.

— Ти си майката на моето дете, Дина! — Обезпокоителната настойчивост отново се появи в гласа му.

Неговите думи се разляха като течна лава в нея. Погледна го за момент учудено. Все още ли не разбираше колко силно я беше наранил някога? Как я нараняваше дори присъствието му?

— Прекалено много разводи има. — Той продължи да говори с приятния си глас, сякаш ставаше въпрос за нещо обикновено, а не за най-дълбоките чувства в душата ѝ.

— Никога с теб не сме били женени!

— Това определено беше грешка — каза той толкова нежно, че тя се разтрепери.

— Не разбирам защо! — извика тя разгорещено.

— Досега Стивън има същите проблеми, каквите и аз навремето — каза Морган. — Децата на разделени родителите винаги страдат от липсата на единия. Ако мислиш, че ми е било лесно сам да отгледам Стивън, дълбоко се лъжеш. Ти не си при него петдесет седмици от годината, през които съм аз. Не знам, по дяволите, какво да правя с половината от времето. Имам нужда от теб, Дина! Стивън не е лесно дете. Прилича дяволски на мен. Ставам нетърпелив, когато го виждам да върши същите щуротии като мен. Правя неща, за които съжалявам, когато се успокоя, но е прекалено късно. Ако ти беше там...

Тя не му даде възможност да продължи:

— Този разговор е безумен! — избухна гневно тя. — Мислиш ли, че искам да съм разделена от него?

— Няма нужда повече да сте разделени. Стивън никога не е имал майка, Дина, и той копнее за ласка! Не мога да му дам това, от което се нуждае. Аз трябаше да живея без майчина любов и детството ми бе ад. Стивън минава през тежък период. Мисля, че твоето идване ще му помогне.

— Родителите ми умряха, когато бях бебе...

Тя се унесе в спомени за жестоката ревност и неувереност, които винаги я бяха тормозили. Може би ако родителите ѝ бяха живи, нямаше да страда толкова силно, нямаше да бъде измъчвана от противоречивите си чувства.

— Знам не по-зле от теб какво значи да живееш без майка! Но не разбираш ли? Не мога да се върна в Калифорния! Моята кариера, животът ми с Едуард... Дължа му толкова много!

— Повече, отколкото на сина си?

— Ако беше само Стивън, нямаше да се колебая. Но не става въпрос само за него. А за теб. За нас! Ще трябва да се откажа от Едуард, а той винаги е бил много мил с мен. Не разбираш ли, че не мога отново да изпитам болката, която ми причиняваш? Лудост е да мислим, че е възможно да бъдем щастливи заедно. Жivotът ни ще е изпълнен само със страдания...

— Само със страдания?

— Да.

— Откъде си сигурна? — Гласът му бе тих и странно дрезгав.

Ако не беше толкова разстроена, щеше да забележи, че едва удържа силните си чувства.

Очите му зашариха по тялото ѝ. Изгаряха я, все едно, че ръцете му я опипваха. При този поглед нещо трепна в нея. Той притежаваше някакъв всепогълъщащ магнетизъм.

— Каза, че Едуард може да ти даде доброта — промърмори той.

— Może би е време да ти покажа какво мога да ти дам аз!

Дина отмести поглед от него, очите ѝ неуспешно търсеха начин да избяга. Снажното му тяло се изправи между нея и вратата.

— Все още те искам, Дина! Разбрах това в момента, в който те видях вчера.

— Но аз не те искам! — извика тя отчаяно. Не смееше да го погледне. Прекалено много се страхуваше от начина, по който очите му я разтапяха.

— Да допуснем, че ти докажа обратното... — прошепна той възбуджащо.

— Не искам да изпитвам към теб нищо друго, освен омраза! Не разбиращ ли?

— Мислиш ли, че аз искам нещо друго след всичко, което ми причини? — Беше побеснял. — Е, така беше, но вчера, когато те видях за първи път след тези години, в този прилепнал ски костюм, със спусната около раменете черна коса и с Едуард, толкова очевидно влюбен в теб, си спомних как се чувствах, когато аз бях влюбеният. Не мога да забравя, че някога беше моя! Никоя друга жена не ми е пасвала така. Ти си малка развратница, Дина. Прелестно чувствена жена, която може безумно да обича един мъж. Няма да забравя как ме целуваше навсякъде с езика си, докато полудявах от желание. Все още помня всяка подробност от онази първа нощ на брега, мириса на евкалиптите, шума на морето, тялото ти на лунната светлина и неговата атлазена топлина под моето, аромата на парфюма ти... Помня как се любехме. Споменът за теб непрекъснато ме преследваше, Дина, през тези проклети осем години!

— Недей!

Единствената изтерзана дума почти не се чу. Самотна сълза се плъзна по бузата ѝ. Той умишлено я възбуджаше с тези провокиращи спомени, които се бе борила да забрави. Които трябваше да забрави...

Морган се приближи към нея.

— Стой настрана от мен! Моля те... — Но дори когато протестираше, тръпка на неудържимо вълнение ускоряваше нейния пулс.

Той се протегна, хвани ръката ѝ и я придърпа към себе си.

— Морган, недей...

Устните му се прилепиха към нейните, тя едва дишаше... Когато разтвори уста, той лекичко простена, заради прелестното удоволствие, което му доставяше. Тя не можеше да спре да не отвръща на целувките му. Реакцията ѝ увеличаваше желанието му и го подлудяваше.

Той откъсна устните си от нейните и зацелува лицето, ушите, кадилената ѝ шия...

— Толкова време мина, скъпа моя! Никога не съм мислил, че ще изпитам това отново!

Жадните му устни галеха и навсякъде, където я докоснеха, огнени вълни изгаряха чувствителната ѝ кожа. Ръцете му милваха дългата ѝ копринено черна коса. Изви тялото си към неговото. Като сваляше кожуха ѝ, горещите му и влажни целувки проследиха врата ѝ и продължиха към мекото възвишение на гърдите ѝ, обвити с кашмирен пуловер.

Тя се задъхаха, като я докосна така интимно, но то бе от удоволствие, а не от срам, който би трябвало да изпитва. През пуловера той нежно стискаше гърдите ѝ и втвърдяваше зърната им с пръсти. Тих, гърлен звук се изтрягна от устните ѝ в отговор на неговите възбуджащи ласки.

Морган я погледна. На меката светлина лицето ѝ бе унесено в страстта, устните ѝ — набънали от целувките му, очите — затворени от удоволствие. Той нежно изви главата ѝ и целуна ямката на гърлото, която ускорено пулсираше.

— Морган, не бива да го правим! Не можем да възкресим миналото... Прекалено късно е — промълви тя, останала без дъх, докато пронизващи пристъпи на възторг разтърсваха тялото ѝ. — Никога вече няма да можем да се обичаме!

— Кой говори за любов? Мислех, че съм бил ясен. Искам да се върнеш, защото си майка на моето дете. Желанието, което изпитвам към теб е това, което бих изпитал към всяка хубава жена. И тъй като ще живеем заедно, не виждам причина да не се забавляваме.

ШЕСТА ГЛАВА

— Отново едно от онези хладнокръвни и жестоки неща, които казваш — прошепна Дина сърдито.

— Това е истината, любов моя — каза той, без да успее да прикрие горчивината в гласа си. — Защо да не взема единственото удоволствие, което все още можеш да ми дадеш? Помня мекотата на тялото ти, Дина, помня как гърдите ти се изливаха в дланиите ми, как стенеше и се извиваше към мен, когато те любех...

Тя настръхна, но под масажиращите му пръсти зърната ѝ бяха твърди и я издаваха.

— Няма да ти позволя да ме съблазниш с думи — задъха се тя.

— Добре. В такъв случай няма да използвам думи.

Дъхът му срещу устните ѝ бе горещ и езикът му се плъзна вътре. Тя потръпна от желание при възторга от неговата силна прегръдка и той я целуна по-дълбоко. Почувства, че се поддава на сладката, всепогълщаща страсть. Знаеше, че трябва да го спре, преди да е станало твърде късно.

— Ние няма да живеем заедно — каза Дина побесняла, като се освободи от пламенните му обятия. — Няма!

Той я оставил, ала пламтящите му очи я дебнеха. Единствено гордостта му помогна да обуздае непреодолимата страсть. Не би позволил тя да разбере колко много я иска. Беше го примамила веднъж със своята страсть и думи за любов и това едва не го унищожи. Беше твърдо решен никога повече да не ѝ позволи да властва над него. Когато тя сграбчи дръжката на вратата с треперещи пръсти и отвори с тръсък, той каза с бавен, съзнателно премерен глас:

— О, ние ще живеем заедно. Аз ще те имам, Дина! С позволени или непозволени средства!

— Какво точно имаш предвид? — изсъска тя. Обзе я някакъв ужасен страх, който накара сърцето ѝ да бие безпомощно.

— Просто си мислех за легендарната Дина Кирстен, за която толкова много съм чел във всички списания и жълти хроники. Тази

обаятелна супержена, сгодена за френски граф, чието благородно име е неопетнено от скандал. Едуард съзнателно е обработвал пресата в твоя полза, глупава и безполезна постъпка от негова страна. Тъй като ти представляваш дъо Ландо, мисля, че за него е жизненоважен ореолът от привлекателност и съвършенство, който те съпътства. Тази реклама е негово хрумване, нали?

— Как... — Тя спря, бе пребледняла от ужас.

— Да предположим, че кажа на някой мой приятел журналист, че миналото ти не е така неопетнено, както граф дъо Ландо е внушил на света. Че неговата обаятелна представителка е фантастично произведение на благородното му въображение. Че е изоставила незаконороденото си дете, за да преследва блестяща кариера. Дали Едуард ще продължи да те държи на такова почетно място в компанията? Дали ще подкрепя плановете ти в Тексас? Дали ще се ожени за теб? Или ще загубиш всичко и заедно с това ще навредиш на дъо Ландо?

— Няма да посмееш!

— Напротив.

— Това е изнудване!

— Предпочитам да го наричам постъпка на отчаян мъж, който иска синът му да има майка.

— Ако Стивън разбере истината, тя би го наранила непоносимо!

— Още една причина да направиш каквото искам и да го предпазиш от болката.

— Напразно ще нараниш сина ни! Едуард ме обича. Той никога няма да постъпи така, както ти смяташ. Вече знае, че имам дете от теб и че ми бе много трудно да се откажа от него!

Сините му очи не помръдваха от нея. Тя изглеждаше безумно красива с лъскавата си черна коса, разбъркана с бледата рисова козина, с тъмните си очи, припламващи от гняв и ако не защитаваше Едуард, Морган може би щеше да омекне. Толкова силна бе властта ѝ над него. Но сега той остана непреклонен и не каза нищо, само механично притисна ръката ѝ към парапета на стълбата.

— Да, бях дълбоко трогнат, когато ми каза как Едуард те поддържал, докато бях женен за Холи и живеех щастливо през цялото време — каза той с груб, саркастичен глас. — Разбирам желанието му да те има, въпреки миналото ти. Безспорно ти си красива и

интелигентна. Въпросът е дали иска светът да разбере що за жена си всъщност. Ще си позволи ли да пожертва репутацията на компанията си в името на любовта? Ти знаеш, Дина, че може да попаднеш на нещо по-лошо и от мен. С моя злополучен старт в живота пет пари не давам за твоето минало, нито пък за нечие друго. Няма човек, който да не прави грешки. Само че нашите са по-очебийни и по-интересни от тези на останалите.

— Няма да отстъпя! Сама ще му кажа.

— Давай тогава. Имаш двайсет и четири часа да решиш. Аз ще бъда тук и ще чакам. Но запомни — ако дойдеш с мен и останеш в името Кирстен шест месеца и след това все още искаш да се върнеш при Едуард и той още те обича, няма дори да опитам да те спра. Стивън има нужда от теб повече, отколкото Едуард. Смятам, че това ще ти донесе много по-голямо удовлетворение, отколкото бизнеса ти в Бордо или Тексас. Можеш да отглеждаш грозде и да правиш вино в името, както навсякъде другаде. Ако се върнеш с мен, ще имаш и кариерата, и сина си. Дори твоят отзивчив френски граф не може да ти даде последното.

Дина не можеше да слуша повече. Морган ѝ предлагаше Стивън и това я разкъсваше на парчета. Цената на Стивън обаче, бе красивият живот, който си беше изградила като защитна стена срещу мислите за болезнената загуба. Без тази стена и без Едуард щеше да е сама и да е изправена пред всичко, от което беше бягала през тези осем години. Да предположим, че след шестте месеца Морган пожелае тя да си замине, а ѝ се иска да остане. Какво убежище би имала тогава? Добре познаваше изгнаничеството и самотата. Трябаха ѝ години, за да ги превъзмогне. Можеше ли още веднъж да преживее всичко това?

Тя бавно излезе и стъпките ѝ постепенно загъхнаха по стълбата. Двайсет и четири часа, за да реши! Как можеше да избере? Прибра се веднага в хотел „Палас“. Когато се върна в изпълнения с уютни кътчета, луксозен, фантастичен палат с кули и вити коридори с персийски килими, ѝ беше много трудно да повярва, че Морган и неговият ултиматум не са част от някакъв сън. Изгаряща от нетърпение да говори с Едуард насаме, тя се разстрои, защото апартаментът му бе пълен с негови приятели. Той пиеше шампанско с един гръцки корабостроител и двама немски барони. Те се опитваха да решат дали да карат ски, бобслей, безмоторни самолети или шейни,

или да се качат на склоновете Корвиля и да обядват в един от най-добрите светски клубове в Европа, петдесетгодишния Корвиля Скай Клуб.

Едуард я повика нежно и тя отиде при него. Ръката му се плъзна по раменете ѝ.

— Къде беше толкова време, скъпа? Мики Ворженски току-що ми казваше, че те е видял преди повече от час в Суврета.

— Натъкнах се на един стар приятел — каза тя, като придаде на гласа си безгрижие.

— Кой е той? Познавам ли го?

При този въпрос кръвта замръзна във вените ѝ, но когато погледна Едуард, не забеляза подозрение в очите му. Насили се да се усмихне весело.

— Ако нямаш нищо против, скъпи, ще ти разкажа за това покъсно. Сега искам да се преоблека. Лявата ми обувка се е впила в крака ми. После ще сляза долу да си купя сладкиши. А след това ще отида в магазина на „Картие“ където има една гривна, която страшно харесвам. Така че не ме чакай скоро.

Само Едуард да не усети как опитва да се измъкне от него!

— Внимавай, Едуард! Изглежда сериозно — каза Лоел фон Тюрн. — Може би днес ще трябва да забравиш за безмоторното летене. Да се остави жена като Дина в „Картие“ може да бъде доста опасно.

Дина не остана, за да чуе спокойния отговор на Едуард. Тя се промъкваше към апартамента си през тълпата от познати, като ги поздравяваше ведро.

— За мен няма страшно, Лоел — каза Едуард, след като Дина си отиде. — Ако иска гривната, сама ще си я купи. В никакъв случай няма да позволи аз да я купя. Такъв подарък би бил компрометиращ за нея.

— Не разбирам, мислех, че ти и тя...

— Сгодени сме, Лоел, и тя работи за мен. Това е всичко — заключи Едуард хладно.

— Но тя е в твоя апартамент! — настоя Лоел.

— Стайте ѝ са напълно отделно от моите. Нека да ти кажа, че тя настоя да си ги плати.

— Сигурен ли си, че не се стреми към твоето име и богатство?

— Съвсем сигурен.

— Това безупречно целомъдрие, за което загатваш, я прави съвсем различна от всички ония луди жени от миналото ти.

— Точно затова не съм искал да се женя за тях.

— Нищо чудно, че бракът е така невъобразимо глупав! Наистина, Едуард, не се ли страхуваш да се ожениш за жена, която има претенцията да е непорочна на нейната възраст? Жените рядко са това, за което се представят.

— Не се страхувам да се оженя за Дина. Никога не е искала да бъде това, което не е. Можеш да спреш да се беспокоиш, Лоел. Знам всички нейни тайни. — При тази мисъл Едуард леко се намръщи. — Но ако наистина искаш да караме безмоторни самолети следобед, защо не се срещнем в два? В твоя хотел?

Лоел не забеляза, че темата за Дина ловко бе сменена.

Тази вечер Едуард и Дина вечеряха в ресторанта на хотела. Тя изглеждаше превъзходно в дългата си черна рокля. Диамантен медальон проблясваше на тъничката ѝ бяла шия.

— Трябва да ти кажа нещо, Едуард — започна тя нервно по средата на вечерята.

Сивите му очи я гледаха въпросително. Дълго я наблюдава как върти около пръста си годежния пръстен, който ѝ бе подарили.

— Да — отвърна той меко.

— Старият приятел, когото срещнах в Суврета...

— Бе Морган — довърши той. Изглежда знаеше всичко.

— Откъде знаеш?

— Мики го описа. Видях другия хеликоптер. Видях мъжа, който излезе от него. По-късно видях да се пързалият заедно.

Дина непрекъснато се питаше дали я е видял в прегръдките на Морган.

— Той е разбрал за Стивън — прошепна тя. — И... не зная как да ти кажа това...

— Просто го кажи.

— Иска да се върна в Калифорния за шест месеца! — изтърси тя.

— Той каза, че Стивън има нужда от майка.

— А какво мислиш ти?

— Аз... искам да бъда със Стивън, ала не желая да постъпвам нечестно с теб. Не искам да бъда с Морган. Не искам!

— Е, това е положение, в което не можеш да имаш всичко, което искаш, малка моя. Компромисите винаги са трудни.

— Какво да направя, Едуард?

— Само ти можеш да решиш това.

— Но ние щяхме се женим!

И двамата забелязаха, че е употребила минало време и изведнъж им стана трудно да се погледнат.

За един кратък миг тя усети мъчително съчувствие към него. Бе я обичал толкова вярно! Знаеше, че го наранява много повече, отколкото някога щеше да покаже. Опита се да каже нещо, обаче размисли. Всяка любезнот от нейна страна само щеше да увеличи мъката му.

Въпреки че не споменаха нищо повече по въпроса, през останалата част от вечерята между тях често се настаняваше неловка тишина. Едуард пи много повече от обикновено. Страдаше болезнено, но бе прекалено горд, за да покаже пред нея мъката си.

По-късно, пред вратата на спалнята тя свали годежния пръстен и го постави в ръката му.

— Някой ден, някое друго момиче...

— Не искам друго момиче! Но и никога не съм те имал истински, нали? — каза той дрезгаво. — Ти беше мечта, която никога не се сбъдна!

Внезапно Едуард обви ръцете си около нея, целуна я жадно и отчаяно, но целувката му не я възпламени така, както тези на Морган. Въпреки това, чувстваше сладостта на прегръдката му, както и безнадеждната му тъга. Той беше неин приятел. Много, много повече от приятел! Знаеше, че никога повече няма да го целуне. Никога повече няма да може да се върне при него за помощ в момент на слабост. Дори утехата от неговото приятелство вече беше загубена.

— Ще ми липсваши — каза тихо тя.

Той замълча, ала тя усети огромно напрежение в ръцете му. Дълго я държа в обятията си, а лицето му бе заровено в косата ѝ. После безмълвно я пусна да си иде.

Когато затвори вратата след него, тя плачеше.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Дина стъпи на хълзгавата от дъждад писта, мъгла бе обвила Сан Франциско. Беше слязла от частния реактивен самолет на дъво Ландо. Полетът бе тежък. Заради мъглата пилотът бе обикалял трийсет минути, преди да се приземи. По време на това забавяне Дина ставаше все по-нервна.

Останала съвсем сама сред самолети и шумни непознати, тя се чувстваше объркана и несигурна. Някаква смесица от студ и нервно напрежение я караше да трепери в тънката си, сива, вълнена рокля. Спра до самолета и се пъхна в рисовото си палто, което носеше преметнато на ръката. Не се бе обадила в имението, така че никой не знаеше, че пристига днес. Донякъде беше доволна, защото не би могла да понесе тълпа от посрещачи. И без това щеше да й е трудно, когато пристигне вкъщи. Но заради своята потайност сега трябаше да намери транспорт до долината Напа.

Изведнъж усети присъствието на висок, мургав мъж, който си пробиваше път сред хората и тя залитна от изненада. Само един мъж можеше да е така висок и широкоплещест. Изпълни я внезапно, пламенно вълнение и преди да помисли, се усмихна и извика името му, като махаше припряно. Затича се, а после се принуди да спре от страх да не си помисли, че наистина се радва да го види.

Той обърна глава и я забеляза. Сърцето й остана спокойно при широката му заразителна усмивка. Нещо първично насити въздуха, който ги разделяше. Тя поднесе ръка несигурно към устните си.

Присъствието му я накара да повярва, че се е върнала и това е прекрасно. Докато Морган бързаше към нея, тези мимолетни усещания на неописуема радост избледняха. Напомни си, че мрази този мъж, който я бе принудил да се върне в стария си дом. Прие първоначалната си реакция като изблик на глупава сантименталност.

Морган не обърна внимание на напрегнатото й, пребледняло лице и хладното мълчание и я взе в прегръдките си. Притискаше гърдите й към своите и хълбоците й към мускулестите си бедра.

Огромното му тяло се изви властно към нейното. За да му се противопостави, трябваше да направи сцена, така че остана неподвижна в ръцете му и изтърпя мощната прегръдка.

— Добре дошла, Дина. Изглеждаш великолепно!

Гласът му бе приятен и мелодичен, какъвто го помнеше и тя се опита да преодолее вълнението, което бе предизвикал.

Усети възхищението в топлотата на премрежения му поглед, пробягващ по лицето и фигурата ѝ. Под неспокойните си ръце тя усещаше гладките, мощните мускули на гърдите му. Топлина я заливаше навсякъде, където я докоснеше с тялото си. От него сякаш се изливаше разтопено злато във вените ѝ.

— Как разбра, че се връщам днес? — едва успя да попита.

— Едуард ми каза.

— Колко мило от негова страна! — за първи път се усмихна замислено тя.

— Аз му се обадих, така че аз заслужавам похвалата.

— Не заслужаваш нищо подобно! — отвърна тя язвително.

— Копнежът по онзи благороден образ няма да ти помогне, любов моя. — Сините му очи потъмняха. — Не можеш да се отървеш от мен. — Той притисна раменете ѝ и я придърпа към себе си.

— Напълно го съзнавам — каза тя мрачно.

— Хубаво.

Наведе се към треперещите ѝ устни. Изучаващата му целувка я увещаваше да отстъпи. После се отдръпна. Зарови пръсти в дългата ѝ коса.

— Стига да не забравяш кому принадлежиши.

— Не и на теб!

— През тези шест месеца ще принадлежиши точно на мен.

— Дойдох заради Стивън.

— Сигурна ли си?

Сините му очи блуждаеха около изящната хубост на лицето ѝ.

— Разбира се — започна тя неуверено. — Мразя те, Морган.

— Само ако можех и аз да те мразя — промълви той тихо, — всичко щеше да е далеч по-просто. Ала изпитвам други, много по-интересни чувства. А ти се целуваш божествено, за да си изпълнена с омраза.

Тя искаше да възрази, обаче упоритите му устни поискаха нейните, този път много по-настоятелно от преди, като че бе луд от желание по нея. Цялата ѝ интуиция я предупреждаваше да се бори и да бяга, но не можеше да го направи. Той я привличаше така неудържимо, както и тя него. Държеше своята пленница с мощния натиск на ръцете си. За миг почти се бе предала на съблазнителната топлина и чувственост на страстните му устни.

— Не можеш ли поне мъничко да се зарадваш, че се връщаш? — прошепна дрезгаво.

Тя почувства бясното туптене на сърцето му. Долови нотката потискана мъка в тихия му глас, която се бе опитал да скрие и се сепна. Обичаше ли я? Повече, отколкото можеше да признае? Дали гордостта не го караше да иска друго?

— Вероятно се радвам... поне мъничко.

Той я целуна мълчаливо, бавно, превъзходно. Държеше я така, сякаш бе нещо много ценно и тя дори не помисли да се съпротивлява...

След това взеха багажа и той я заведе до колата си. Пътуваха, без да знаят какво да си кажат. Морган заговори за първи път, когато стигнаха моста Голдън Гейт. От океана се стелеше кълбовидна мъгла.

— Време беше да се върнеш. Станах нетърпелив от твоите извинения, въпреки че бе забавно да отгатвам какъв претекст ще измислиш всеки път. Знаеш ли, че наблизава Коледа?

— Не бяха точно извинения — разгорещи се тя. — Не можех просто да зарежа Едуард, без да съм приключила рекламната кампания, която започнах. След това трябваше да отида до Тексас. Имаше проблеми с винарската изба. Наложи се да наема нов шеф на лозето, а после се оказа, че той не разбира нито от подръзване, нито от пръскане.

— Съгласен съм, че извиненията ти са ужасно правдоподобни, но ако не бях поискал да дойдеш миналата седмица, още щеше да стоиш в Тексас.

Дина прехапа устни. Беше прекалено честна, за да продължи да спори. Истинската причина за закъснението ѝ остана неизказана. Тя се страхуваше да се върне, страхуваше се да се предаде на ужасното бреме на своите най-съкровени чувства, които винаги я бяха теглили към името Кирстен. Беше я страх и да не се провали в опита си да

бъде истинска майка на сина им, когото едва познаваше. Но преди всичко се страхуваше от Морган и опасните чувства, които той събуждаше.

Стигнаха долината през късния, студен следобед. Смрачаваше се. Дина оглеждаше имението на дядо си с неспокоен интерес. Навсякъде се чувстваха амбициите и влиянието на Морган. Имението бе разширено и модернизирано. Сега то имаше три пъти повече земя, отколкото когато Морган дойде. Дори през този зимен ден на паркинга имаше няколко коли, пълни с туристи. Бялата сграда скоро беше боядисана и бе построено ново крило. Изглежда само долината беше останала непроменена.

Дина изучаваше стария си дом през замъглените си очи, изпълнена с непреодолима носталгия. Колко скъпи ѝ бяха хълмовете и горите, въпреки промените, направени от Морган! Колко бяха красиви, въпреки този мразовит, сив ден! Споменът за това място, за дома ѝ, който никога не бе искала да напуска, я беше преследвал навсякъде. Бе посещавала много по-блъскави места, но нито едно не я беше обсебвало така, както това безценно късче земя.

Ред след ред лозята приличаха на скрити черни статуи, които започваха от внушителната къща на хълма. Групата за подрязване в жълтите си дъждобрани бавно си проправяше път. Настроението на Дина се промени и ужасена се попита дали не се бе отдалечила много от онова момиче, което обичаше това място. Прекалено много, за да се приспособи отново. Тя хвърли бърз поглед към безкомпромисните черти на мъжа до нея и потрепери. Би било глупаво да очаква помощ от него. Събрка ли, като се върна?

Внезапно мразовитият мрачен ден ѝ се стори злокобен за ново начало. Морган я поведе през портите нагоре по дългата алея към къщата. Стивън изтича, за да я посрещне.

— Лельо Дина, лельо Дина! — извика той и се спусна през широката веранда надолу по стълбите.

Нейното дете! При тази мисъл Дина премигна, за да скрие сълзите си. Най-после то можеше истински да ѝ принадлежи. Не знаеше какво да направи, какво да каже. Усети състрадателния поглед на Морган и се обърна към вратата, за да го избегне.

Насочи вниманието си към седемгодишното момче, което внезапно се притесни от нейното присъствие. Завладяна от чувствата

си, го вдигна на ръце и го прегърна силно. Морган ги наблюдаваше мълчаливо.

Стивън се освободи от прегръдката ѝ.

— Ще останеш ли за Коледа, лельо Дина?

— Да.

— Чудесно! — извика той. — Знаеш ли, че това ще бъде първата ни Коледа заедно?

— Да, зная — отвърна тя.

От радост Стивън подскача пред тях по стълбите. Обърна се и сините му очи блеснаха.

— Колко ще останеш?

— Аз... аз... — Дина бе прекалено стресната, за да отговори.

Иззад нея се чу дълбокият баритон на Морган:

— Завинаги!

Момчето плесна с ръце от щастие и изтича напред към антрето.

Дина стрелна Морган с яростен поглед.

— Не играеш честно — каза тя през зъби.

Огорчена усмивка изкриви лицето му:

— Не, Дина. Играя, за да победя.

— С позволени и непозволени средства.

— Точно така — засмя се той. — Радвам се, че се разбираме — погледът му я разсъбличаше.

— Не ме гледай така! — извика Дина, пламнала от смущение.

— Добре, изморен съм вече от гледане — измрънка той с иронично задоволство. — Нямаш представа каква мъка беше за мен да седя в колата до тебе през цялото това време!

Той се размърда лениво и сложи ръка на вратата, като ѝ препречи пътя. Огромното му тяло се надвеси над нея. Пльзна другата си ръка около тънкия ѝ кръст и после впи устни в нейните.

Най-после Морган се отдръпна и тя го погледна, почувствала силна, гибелна болка. Той беше нейната съдба. Не можеше да избяга.

Морган наклони главата си и отново дълго я целува.

— Да, права си. Много, по-хубаво е да докосваш, отколкото да гледаш.

— Нямах това предвид — отговори бързо тя.

— Друго не съм и предполагал. Но се надявам да те убедя.

— Е, в това никога няма да ме убедиш!

Той затегна прегръдката си, когато тя опита да се дръпне.

— Заради това, че с Едуард бяхте любовници, така ли? — В гласа му прозвуча някаква обида.

— Не! — отхвърли тя обвинението, преди още да помисли. После, когато осъзна какво е признала, почервена от гняв. — Нямаш право да питаш за това!

— Може би. — Широка усмивка се разля по лицето му. — Но се радвам, че го направих.

— Върнах се заради Стивън!

— Това си казваме и двамата.

— Това е истината.

— Така ли? Дина, никога ли не си била самотна през тези осем години? Нито веднъж? Никога ли не пожела да се върнеш? Винаги си обичала това място. Мисля, че някога обичаше и мен. Може ли фактът, че си знаменитост, която печели конкурси и която прехвърча от един курорт на друг в ръцете на своя граф, да те накара да забравиш всичко това?

Внезапно очертанията на хубавото му лице се замъглиха, защото очите й бяха пълни със сълзи.

— Може би исках да забравя! Не можеш ли да разбереш? Ти беше женен за Холи! А аз се бях отказала от сина си! Нямаше нищо, заради което да се върна...

Морган разхлаби прегръдката си, тя дръпна силно вратата и избяга с лице, обляно в сълзи.

Той се опита да я върне и утеши, почти я настигна, ала изведнъж спря с отпуснати ръце — последното нещо, което би искала, е да бъде утешена от него. При тази мисъл той се спусна гневно по стълбите и слезе в избата, за да забрави, унесен в работата.

Изминаха две седмици. Две седмици, които почти не намалиха напрежението между Морган и Дина. Но за нея това бе незабравимо време, защото беше при своите обичани дядо и син и можеше да върши всичко, за което бе копняла толкова дълго. На осемдесет и четири, Брус беше отслабнал и вече не участваше така активно в управлението на избата и лозята, освен чрез редки съвети към Морган. Изглеждаше доволен да прекарва дните си като чете, гледа телевизия или преравя миналото с няколко пенсионирани свои приятели, които идваха да го видят.

Сега на Дина ѝ се струваше странно, че се бе страхувала да бъде със Стивън, да го докосне. Стивън искаше да бъде с нея, точно колкото и тя с него. Изглежда жадуваше за вниманието ѝ. Тя му помагаше да пише домашните си. Заедно ходиха да пазаруват за Коледа. Дълго се разхождаха и яздаха покрай реката. Всеки миг бе изключителен, защото тя бе част от неговия живот.

Една седмица преди Коледа Морган закара Дина и Стивън в Калистога да купят елха. Вечерта тя му помогна да преместят кафявия, златист шкаф от един ъгъл на предната гостна, така че Морган да може да вика вътре огромната елха, която Стивън бе изbral, и да я постави върху персийския килим. Очите на Стивън блестяха от копнеж, когато се взираше първо в дръвчето, а след това в кутиите с украсения, които държеше. Брус наблюдаваше от своето кресло как тримата украсяваха дървото и се вълнуваха като деца.

Когато свършиха и Стивън неохотно се качи с Брус да си легне, Дина и Морган дълго останаха мълчаливи, загледани в елхата. Украсата бе малко разпиляна, ала въпреки това дръвчето изглеждаше прекрасно и на двамата.

Дина колебливо премести дядо Коледа от струпаните на едно място играчки на свободно клонче. Тъкмо се пресягаше за друга играчка, когато загорялата ръка на Морган хвана нейната.

Не я беше докосвал, откакто я бе довел вкъщи и целувал на верандата, и тази чувствена ласка на неговите пръсти се разля като трепетна вълна из цялото ѝ тяло. Тя дръпна ръката си като опарена.

— Недей — прошепна той. — Остави ги както са! Знаеш ли, че това е първата елха, която украсяваме заедно цялото семейство, откакто ти замина? Винаги Холи правеше това и дръвчето ставаше съвършено. Тя не позволяваше на Стивън да го пипа.

— Просто си мислех да балансирам...

Дина не можа да разбере, че Морган иска да ѝ покаже колко важно е било винаги присъствието ѝ в имението Кирстен. Вместо това се поддаде на старата си ревност към Холи, предизвикана от забележката му.

— Холи винаги много добре се е справяла с такива неща. Не мога и да се сравнявам с нея.

— По дяволите! — измърмори Морган, почервенял от гняв. — Не можеш ли да превъзмognеш тези чувства? Аз живях с Холи седем

години. Бях неин съпруг, не забравяй това!

Дина кимна мълчаливо, изгаряна от суровия му поглед. Този болезнен факт щеше да остане незабравим.

— Дина, какво ще стане, ако ти кажа, че Холи те ревнуваше? — попита той по-спокойно.

— Какво?

— Тя те ревнуваше, точно както и ти нея.

— Не вярвам!

Сериозният му поглед срещуна учудените й очи.

— Е, повярвай — рече той мрачно. — Казваше, че ти винаги си била подходяща тук, а тя никога. Че ти работиш на лозето и в избата, интересуваш се от всичко, което Брус говори и върши, а за нея това е било много скучно. Казваше, че понякога се чувства сякаш тя е осиновената, а не ти. Или пък, че са те взели, защото не са били доволни от нея. Беше отчаяна, защото не можеше да се сравнява с теб.

— Ала тя беше тяхното истинско дете! Не разбиращ ли? А аз упорито се опитвах да бъда част от всичко тук.

— Разбирам, но Холи очевидно не разбираще. Мисля, че тя искаше да ме спечели, за да те постави на мястото ти. Омъжи се и взе сина ти, но не бе доволна. Вбесяваше се, че името ти постоянно се срещаше в заглавията на списанията и че в жълтите рубрики пишеха за теб и френския граф. Вярвай ми, Дина, Холи беснееше с часове, след като прочетеши и ред за теб. Мразеше, че бе тук, вързана за мен и Стивън, докато ти пътуваше от един изискан европейски курорт към друг.

— Трудно ми е да повярвам, че някой, особено Холи, е можела да ми завижда — каза Дина несигурно.

— Ти винаги си смятала, че Брус обича повече Холи, но всъщност е точно обратното.

— Какво?!

— Той ми каза веднъж, че винаги му е било по-трудно с Холи, отколкото с теб, че никога не я е разбирал и не е успял да събуди у нея някакъв интерес. Каза, че се чувствал виновен за това, че обичал повече теб и че компенсирали, като ѝ се посветил в желанието си да промени това. Но не успял. Той е обичал теб, Дина, не Холи.

— А аз всичките тези години мислех...

— Ти си изключителна жена, когато не позволяваш на чувството ти на несигурност и ревност да те заслепяват — каза той.

Дина забеляза нотка на нежност в гласа му.

— Може би си прав за Холи и за дядо. Вече не знам. Толкова съм объркана! Тази вечер ти преобърна всичките ми представи!

— Време беше. Твоите представи винаги са били с главата надолу.

Ръцете му обвиха раменете ѝ и Дина настръхна от обезпокояващия допир на пръстите по кожата ѝ.

— Благодаря — каза тя със свежлива усмивка.

— Живях в ада заради теб, Дина. Кога ще осъзнаеш, че не само ти си наранена? Прекарах седем години с жена, която ме презираше от минутата, в която разбра, че ме е отнела от теб. Мъча се да забравя миналото. Всичко, за което те моля, е и ти да направиш същото!

От допира на пръстите му в нея се разля познатата топлина. Беше много трудно да не потрепне в ръцете му.

— Морган, аз... аз се страхувам... — Гласът ѝ трепна предателски. Сведе очи и гъстите ѝ мигли легнаха върху бледите бузи като тъмни полумесеци.

— От какво? — попита той с плътен, тих глас, сякаш нежно я погали.

Дина стоеше неподвижна, едва дишаше, а пулсът ѝ биеشه лудо.

— Да бъда с теб...

— Искаш ли да се върнеш при Едуард? Или си щастлива тук?

— Тук съм щастлива! Много щастлива! — призна тя и сведе очи, за да не забележи той издайническата радост.

Все още не можеше да срещне изгарящия му поглед. Така не успя да види облекчението, което за момент се изписа на лицето му.

— Но ми е трудно да повярвам, че няма да се случи нещо, което отново да развали всичко. Веднъж вече загубих теб и Стивън...

— Нищо лошо няма да се случи — отговори той нежно. — Само недей да се тревожиш и започни да вярваш. Отново ще се намерим, Дина. Повярвай ми! Просто ти трябва време.

— Не... мога да повярвам. — Отскубна се от ръцете му и изтича до камината. Зарови лице в ръцете си.

— Защо просто не ме оставиш? — извика тя отчаяно. — Не ти ли стига, че аз и Стивън сме заедно?

Морган отиде бързо при нея и преди да каже нещо, тя усети предателската тръпка, предизвикана от прегръдката, обвила тялото ѝ. Той отново сграбчи раменете ѝ и когато тя не го отблъсна, бавно загали ръцете ѝ.

— Не, не е достатъчно, защото знам причината за всички тези бариери, които продължаваш да спускаш между нас!

— Какво искаш да кажеш?

— И двамата знаем, че се опитваш да избегнеш това.

Той я обърна с лице към себе си. Мощното му тяло гореше, когато я притисна, целуна я по устните, после продължи по грациозната извивка на бялата ѝ шия. Коленичи и изпи с устни гърдите ѝ.

Целувката я разтърси и Дина затвори очи в безполезен опит да изличи съществуването му. Това само подчертава усещането от възбуджащата топлина на неговите целувки, от първичната емоционална сила, която предизвикваше у нея без особени усилия. Вцепенените ѝ устни се разтрепериха от мощната, изненадваща атака на мекия и влажен език.

Тя вдишваше чистия мъжки аромат, примесен с аромата на одеколона. Докато тялото ѝ се радваше на дивия магнетизъм, умът ѝ все още правеше опит за съпротива.

— Моля те, пусни ме! Искам да си легна — успя да каже, като го отблъсна.

— Аз също — каза той и в очите му блесна насмешливо пламъче. — Веднъж да сме на едно мнение.

— Но аз не исках... — запъна се тя.

— Разбира се, че искаш, скъпа!

Той се усмихна с онази безумна усмивка, която караше стомаха ѝ да се свива.

Затвори устата ѝ с нова, търсеща целувка. Сочното ѝ тяло бе здраво заключено в неговото, а ръцете му бяха като стоманени обръчи.

Тя опря ръка на рамото му, за да го държи на разстояние. Той се ядоса, че все още бе способна да устоява и Дина усети напрежението в мускулите му. Грубо я дръпна към себе си и пречупи съпротивата ѝ.

Устните му бяха екстаз и мъчение едновременно. Дина с ужас откри, че му отвръща, въпреки решението си да остане безразлична.

Въгленът на стария копнеж, който би искала да е мъртъв, се възпламени.

Омразата изчезна, заменена от страстното, болезнено желание, което се бе спотайвало дълбоко в нея.

Опита да се освободи за последен път, но той я вдигна и я понесе към задната част на къщата, където сега беше стаята му. Главата ѝ бе силно притисната към гърдите му. Чуваше лудото биене на сърцето му, усещаше неравномерното дишане. Притисна се към него, изплашена и жадна за ласки.

— Морган... пусни ме! Моля те...

Сякаш не я чуваше. Просто непреклонно я носеше през разстланата тъмнина на катраненочерните стаи към спалнята си. Отвори вратата, а после я затвори с крак, занесе я до леглото и внимателно я остави върху него.

Вероятно щеше да направи отново слаб опит за протест, ако не я бе целувал толкова страстно, че всички мисли за това се изпариха от ума ѝ. Усещаше само нажежената до бяло тъмнина, устните, които я искаха безумно, и ръцете, които настойчиво и нежно бродеха по тялото ѝ.

Той легна върху нея и започна да целува устните, лицето, гърлото, нежния врат, докато я остави без дъх. Шептеше името ѝ отново и отново. Усети как пръстите му разкопчават дрехата ѝ и тънката копринена материя се скъса под нетърпеливата му ръка. Свали блузата, след това и сутиена. Освободи гърдите ѝ, така че да ги обсипва с целувки. Горещият му език втвърди зърната им, докато опипваше с ръце пищната им мекота.

Като дишаше тежко, той свлече ризата и разкопча джинсите си. Съблече се напълно, а тя се възхищаваше на бронзовата, мъжка красота. После съблече и нея. Тя лежеше безмълвна. След това той отново пожела устните и тялото ѝ и тя се прилепи към него. Тъмнината ги обгръщаше с безумна, бясна сладост, на която никой от тях не можеше да устои.

Усети загрубелите му ръце да се движат по кожата ѝ в малки, чувствени кръгове, почувства болка, когато спря и простена, за да продължи.

— С удоволствие, моя любов — чу гърления баритон.

Отново опитните ръце се заровиха в тялото й, а устните му нежно милваха всяка ерогенна точка. Волностите, които си позволяваше, бяха необуздано божествени и тя не можеше да прави друго, освен да се извива към него и да посреща търсещите му устни. Той мачкаше гърдите ѝ, навеждаше се да хапе и ближе зърната им, докато се превърнеха в горещи, влажни хълмчета с пулсиращи от удоволствие връхчета. Когато прошепна името му със сподавени любовни думи, устните му проследиха копринено нежната кожа на корема ѝ, надолу към абносово черния триъгълник, където ръцете и езикът му я възбудждаха. Тя лежеше със затворени очи, замаяна от възбуда, чувстваща топлия натиск на устните му върху бялото си бедро.

— Люби ме — каза тя накрая. — Моля те, люби ме!

Той се изправи над нея и се плъзна леко в кадифената топлина. Влизаше все по-дълбоко, докато накрая тялото ѝ започна да отвръща на всеки негов тласък.

Огънят на страстта им бе вулканичен и всепогълъщащ, но Морган съзнателно прекъсна порива си. Дина обви здраво ръцете около гърба му, точно когато той се отдръпна и отдалечи от нея, като дишаше тежко.

Тя отвори тъмните си очи, учудена и наранена. Бяха като светещи камъни на бледото ѝ лице.

— Защо спря?

— Не искам да те насиливам — отвърна тихо той.

— Не ме насиливаш — прошепна тя накъсано. Нуждата от него я караше да се чувства унизиена.

Протегна се и го докосна.

— Как да бъда сигурен?

— Моля те! — проплака тихо тя.

— За какво? — попита той безжалостно, като се обърна към нея.

— Винаги ме караш да те насиливам.

— Моля те — каза неуверено тя, — люби ме!

Той стоеше неподвижен.

— Морган, моля те!

Пръстите му започнаха умело да възбуджат влажната ѝ мекота. Той ликуваше.

— Просто исках да признаеш, че ме желаеш, скъпа! Поне веднъж да го признаеш!

— Грубиян!

— Не ме обиждай или ще спра — каза той и тихо се засмя.

Ръката му престана да я гали.

Тя чу тихия, дразнещ смях и дълбоко се засрами, че го искаше и трябваше да моли.

— Без обиди, нали малката? — присмя се той.

Трябваше да прехапе езика си.

Морган въздъхна победоносно, като гледаше в пламенните ѝ очи.

Бе доказала, че го иска, че не може без него, така както и той без нея.

Като се наведе над тялото ѝ, той я люби с огромна, пулсираща жажда. Проникваше все по-дълбоко, докато и двамата потръпваха от удоволствие.

Всеки път, когато се отдръпваше, тя го прегръщаше свирепо. Накрая я доведе до екстаз, който сякаш разтърси земята. Остана в нея неподвижен, докато вълните на удоволствието бавно избледняха. После я сграбчи още по-страстно и за втори път я доведе до задоволство, по-пълно от първото, преди да си позволи да излезе топлината си в нея.

После Морган заспа в ръцете ѝ. Дина лежеше будна, черната ѝ коса се преплиташе в ръцете му, главата ѝ бе до рамото му, а в ума ѝ цареше бъркотия.

Какво беше направила?!

ОСМА ГЛАВА

Дина се събуди в прегръдките на Морган. Изчери се от неудобство, като си припомни дългата бурна нощ. Беше я любил отново и отново. Изгарящите, неприлични спомени я караха да се чувства замаяна от удоволствие, докато се измъкваше тихо от леглото и внимаваше да не го събуди. Но щастието й внезапно бе стъпкано от недоверие.

Не можеше да повярва, че Морган истински я обича, въпреки страстта, с която я любеше. Помисли, че е направила ужасна грешка, като му бе позволила да стигне дотам. Сега щеше да е още по-трудно да се бори с него.

По-късно тази сутрин, докато помагаше в кухнята на Грациела в приготвянето на закуската, влезе Морган. Дина се почувства хипнотизирана от поразително хубавите му очи и почти го намрази, заради властта му над нея.

Скреж обви сърцето й. Нима отново се влюбаше в него? Не можеше да си позволи такова нещо! Твърде добре познаваше болката, която неговата любов й бе причинила.

— Добро утро — каза той.

Дина не отговори на самодоволния му поздрав. Опита да се съсредоточи в рязането на кекса с кухненския нож, който Грациела й бе дала.

— Добро утро, господин Морган — отвърна Грациела. — Боже, но вие не изглеждате много жизнен тази сутрин!

— Да, не се чувствам много жизнен. Не съм спал много.

Той простена драматично и се изкилоти, като намигна свойски на навъсената Дина зад гърба на Грациела.

— Може да се каже... хм, че работих до късно.

— Много работите, господин Морган — каза Грациела, приела думите му сериозно, дори след като Дина се изчери.

— О, не знам — каза той провлачен. — Миналата нощ се забавлявах добре, въпреки че доста се изморих.

— Вие сте всеотдаен мъж господин Морган.

— Напълно всеотдаен наистина — каза той с обидно самонадеян глас.

Ярост разтърси Дина и тя хвърли гневен поглед към него. В чистата си карирана риза, която подчертаваше хубавото синьо на светналите му очи и черния цвят на разчорлената му коса, той съвсем не изглеждаше изморен. Никога не го беше виждала да гледа така аrogантно и деспотично и да се хили безочливо към нея при всяка подходяща възможност. „По дяволите тази проклета негова надутост!“ — ядосваше се мълчаливо тя.

— Господин Морган, ще трябва повече да се забавлявате, а по-малко да работите. Но аз знам, че не е хубаво да ви казвам какво да правите.

Грациела излезе, за да сложи масата.

— Ако ще се забавлявам повече, ще ми е необходима ентузиазирана приятелка — прошепна Морган в косата на Дина.

Тя настръхна и се дръпна от ръцете му.

— Ще трябва да си потърсиш на друго място приятелка.

— Мислех, че вече съм я намерил — промърмори той.

— Да, но не си!

— Миналата нощ ти... хм, беше забележително игрива.

— Не можем ли да сменим тази отвратителна тема?

— Не е отвратителна, скъпа.

— Такава е — изсъска тя.

— А аз очаквах похвала.

— Това е последното нещо, което ще получиш от мен, надут глупак!

— Не можеш ли поне да ми кажеш добро утро? Много ли е да поискам просто една усмивка!

— Дефицитни са!

— Разбирам. Миналата нощ...

— Миналата нощ бе грешка — отвърна тя рязко.

— Какво лошо съм направил този път, любов моя?

— Първо, ти ме съблазни. Знаеш, че не съм готова още за такива отношения. Но ти ме подмами...

— По дяволите, Дина! Чаках цели две седмици. Миналата нощ ти изглеждаше съвсем подгответена. Май че си спомням как ме

молеше...

— Млъкни! — извика тя разярено.

Той я дръпна от масата. Изплашена, Дина забеляза, че веждите му са сключени, а устните му — изкривени от язвителен гняв. Знаеше, че той се бори с чувствата си, за да не даде воля на яростта си.

Дългото му мускулесто тяло се надвеси над нея. Беше енергичен и внушително мъжествен, съвсем не на мястото си в такава женска територия, каквато бе претрупаната кухня на Грациела.

Стори ѝ се, че стои пред непознат, а не пред мъжа, който ѝ бе най-близък. Сините му очи я гледаха с настойчива, враждебна напрегнатост и я предизвикваха. Притежаваше опасното умение да я обезоръжава, докато открие цялата си душа пред пронизващия му взор.

Тя навлажни устните си, за да отговори, ала не можа да издаде и звук. Вместо това се обърна и се загледа през прозореца в сивите хълмове и лозя.

— Това, което се случи снощи ли те изплаши така, че дори не ме поглеждаш тази сутрин? — попита той. — Или истината, която не можеш да понесеш?

— О, защо просто не ме оставиш на мира?

— Защото, скъпа — избухна той, — аз те обичам!

Думите му се изпълзнаха, преди да успее да ги спре. Мигът, в който стояха и се гледаха, им се стори безкраен. Той се бе втренчил в нея в очакване на някаква реакция, но тя не помръдна. Думите му ѝ причиниха повече болка от всичко, което бе казвал досега. После тя избяга от стаята.

През целия ден Дина мисли за това, което той бе признал в момент на гняв. Непрестанно се питаше какво точно имаше предвид. Или бе осъзнал, че това е най-мощното средство да я убеди да му се отдаде напълно. Прекара часове, замаяна от мъчително объркане. Грешеше ли като не му вярваше? Сбъркала ли бе в миналото? Ако му беше вярала, щеше ли любовта им да свърши с женитбата му за Холи? Или това бе просто неговия начин да оправдае постылките си? Спомни си болката от тяхната раздяла, годините на разочарование и стана сурова. Не трябва да омеква. Не трябва. А точно това ставаше.

Морган не се появи на обяд, нито на вечеря и Дина не събра смелост да попита Брус къде може да бъде. На следващия ден, на няколко пъти забеляза високата му фигура в далечината. Бе зает със

своята работа. Към пет часа все още не идваше и Дина не можеше повече да понася отсъствието му. Тя отиде в избата и попита управителя Ричард дали знае къде е Морган.

— Мисля, че спа в кабинета си миналата нощ, госпожице Кирстен. Работи до късно.

Дина вдигна леко полата си и се изкачи по стълбите към кабинета му. Колебливо почука на вратата.

Дълбокият, до болка близък баритон я покани:

— Влез.

Тя отвори и направи една крачка. Морган седеше зад масивното си дъбово бюро с чаша кафе в едната ръка и телефона в другата. Цигарата в пепелника вдигаше кълба дим. Очите му потъмняха, когато ѝ направи знак да седне. Свърши разговора и тръшна слушалката върху вилката.

Дина усети пробождащия му поглед и внезапно така се притесни, че не можа да го погледне. Той вдигна цигарата си, дръпна веднъж от нея и я смачка.

— На какво дължа честта, мадам? — попита с ядно високомерие.

— Аз... аз... — Изведнъж Дина се почувства много глупаво.

— Само не ми казвай, че ти липсвам.

Тя погледна към него и забеляза загадъчно, бдително пламъче в очите му. Стори ѝ се, че е зависим от следващите ѝ думи.

— Няма. Грациела само искаше да знае дали ще дойдеш за вечеря — каза предпазливо тя.

Морган вдигна едната си вежда.

— По дяволите, значи Грациела искала да знае! — каза той подигравателно. — Но ти си твърде страхлива да го признаеш.

Като навлажни устните си с език, Дина отговори:

— Не съм дошла тук, за да ме оскърбяваш, Морган.

— Тогава няма да те оскърбявам — каза той добронамерено. —

Ще те изненадам с комплименти. Ти си много красива, когато се изчервяваш така. Придава топлина на полупрозрачната ти кожа, но съм сигурен, че го знаеш.

— Каза, че няма да ме оскърбяваш — заекна тя и се изчерви още по-силно.

— О, да. Няма. Със своята хубава кожа, черна коса и тъмни очи ти би била поразително красива, само ако се усмихваше по-често,

Дина. Не че се оплаквам. Нито те обиждам. — Очите му светнаха злонамерено. — Кой е казал, че един мъж може да има всичко? Най-малко аз. Мисля, че имам достатъчно.

Той се облегна апатично назад и оставил погледа си да броди из сочното ѝ тяло с искрено мъжко възхищение.

— Никога няма да ме имаш! — твърдо заяви Дина.

— Сериозно? А аз жадувах да те намирам в прегръдките си всяка сутрин — с топлото ти тяло, свито в моето.

Реагира бурно при представата, предизвикана от неговите думи. Бе изпълнена с гняв и към двамата.

— Не е нужно да ми припомняш това!

Предупреждаваща светлина лумна в очите му и тя усети опасност. Стремително се спусна към вратата, ала Морган я изпревари, скочи от стола, сграбчи раменете ѝ и притисна съпротивляващото се тяло.

— А може би искам да ти припомня, скъпа — присмя се той.

— Пусни ме, грубиян такъв!

— Не може да се отнасяш така с мен!

Тя се изви, но това само приближи твърдото му тяло. Усети как я притиска, как хълбоците му се движат по бедрата ѝ и как трепна безсрамно от нескритото му желание да я има.

Морган не обърна внимание на сърдитите ѝ думи и приближи лицето ѝ до своето.

— Ти дойде тук да ме търсиш, нали? Ако не искаше това да се случи, трябваше да си останеш в къщата.

— Не... грешиш. Не исках това... — заекна Дина.

— По-добре е да решиш. И по-бързо, скъпа моя. Съществува предел, до който можеш да измъчваш един мъж, но за Бога, Дина, ти мина всякакви граници. Ако не ме искаш, ще трябва да стоиш далеч от мен, по дяволите, а ако ме искаш — ще трябва да ми се отدادеш!

Един безмерен миг тя се колеба, като се взираше дълбоко в очите му. Гордостта ѝ се бореше с любовта. Как можеше все още да обича един мъж, който се бе оженил за друга, оставяйки я бременна? „Но той не знаеше! — извика тъничък гласец. — Ти го остави!“ Въпреки всичките му приказки за любов, тя вероятно не означаваше нищо за него. Не бе ли се подиграл веднъж, като ѝ каза, че няма причина да не се забавлява с нея, щом все още я желае?

Но ако това са неговите чувства, то какви са нейните? Без него животът ѝ нямаше смисъл. Вече бе сигурна в това. Защо трябваше да се противопоставя на себе си? Може би, ако му се отдаде свободно, ако пожертва независимостта си, вероятно някой ден ще се научи да му вярва.

Всичко, което знаеше, бе, че обичта им нямаше шанс, ако продължи да се бори с него всеки път. Ако не поеме риска да загуби изцяло сърцето си отново, няма начин да спечели любовта му. И ако не иска да я спечели, какви ще бъдат отношенията ѝ със сина им? Ще го вижда през седмица ли? Твърде много ги обичаше, за да не иска нещо повече от това.

Високомерната гордост се разпадна пред мощната победителка любов. Той го видя в очите ѝ преди тя да проговори.

— Обичам те, Морган! — призна тя нежно. — Винаги съм те обичала и винаги ще те обичам!

Той поглъщаше свенливото ѝ лице, а после я притегли към себе си.

— О, наистина те обичам! — прошепна тя и ръцете обвиха гърба му. — През всички тези години не съществуваше никой друг, освен теб.

— Не съм и предполагал. — Лицето му изразяваше почуда. Изглеждаше толкова абсурдно след всичко, което ѝ бе причинил.

— А исках да те мразя — продължи Дина. — Колко ли е удовлетворено твоето мъжко его?

— Моето мъжко его? — Беше объркан. — Наистина ли мислиш така, скъпа?

Тя кимна и той отвърна:

— Не само моето мъжко его е удовлетворено, уверявам те! — Нежно целуна гърлото ѝ. — Първият ден, в който те срещнах, ти беше почти дете, но въпреки това спаси живота ми. А когато ми даде възможност да остана тук, въпреки предубеждението си към мен, ти спаси много повече от моя живот. — Той мълкна. — Аз също не мога да те мразя, колкото и да се опитвам. През изтеклите годините не успях да забравя твоята пламенна душа, красотата ти и силата на характера. Винаги съм вярвал, че скарването беше грешка, която бихме разрешили, ако не се беше родил Стивън.

— Загубили сме толкова много време! — каза Дина, заключи вратата и загаси лампата.

— Какво правиш?

— Ей сега ще разбереш — каза тя гальовно.

Започна да се съблича съблазнително, като вдигаше високо ръце над главата си, когато сваляше пуловера, протягаща се замечтано, извиваше така тялото си, че гърдите ѝ се люшваха подканващо. Последните слънчеви лъчи нахлуха през прозореца, окъпаха тялото ѝ в меката си светлина и го оцветиха в розово.

Като я наблюдаваше, Морган дълбоко въздъхна. Беше хубава като богиня. Дори по-хубава, защото беше от кръв и плът и ухаеше сладко. Движенията ѝ бяха гъвкави и чувствени, светлината танцуваше по тялото ѝ. Залязващото слънце позлатяваше пищните очертания на гърдите ѝ, хълбоците и бедрата, стопляше изваяната бяла плът и подчертаваше свежестта на несравнимата ѝ красота. Той простена и я взе в обятията си.

— Но ти ме съблазняваш, малка развратнице!

— Възразяваш ли? — Треперещите ѝ пръсти разтвориха яката му.

Той извади ризата от панталона си и започна да я разкопчава отдолу, докато пръстите им се срещнаха на гърдите му. Бронзовото му тяло проблесна.

Тя започна да целува ивицата от гърлото надолу към пъпа му. После наведе главата си по-ниско. Нежните ѝ устни интимно го докосваха и той задиша възбудено. Целуваше го бавно и упоително. Морган вече не можеше да издържа. Когато я вдигна на ръце, беше останал без дъх.

— Трябва да те имам — прошепна той дрезгаво, преди устните му да се нахвърлят върху нейните.

Дина го прегърна с пламенната ярост на надеждата и страстното желание. Любиха се дълго, отдали се взаимно един на друг с дива, безразсъдна страсть.

За първи път съюзът им беше и физически, и духовен — сърцето, душите и телата им се сляха. После легнаха прегърнати, по-щастливи от всякога, изпълнени с топла светлина.

— Ще трябва скоро да се приберем — подразни го Дина, като се усмихваше през полуспуснатите си мигли.

— Защо?

Загорелите му пръсти разсеяно милваха гладката кожа на раменете и гърдите ѝ.

— Трябва да хапнеш нещо от вечерята на Грациела, иначе ще се нацупи.

— Цупенето на Грациела не ме занимава тази вечер.

— Но не бива да я нараняваме умишлено.

— Сигурно си права, ала сега не искам да бъда с никой друг, освен с теб. И какво ще измислим за това, че не сме отишли по-рано?

Очите на Дина светнаха игриво:

— Защо не ѝ кажеш, че сме работили до късно? Тя ще ти повярва, както вярва, че си толкова всеотдаен мъж.

— Много всеотдаен. — Морган се засмя. — Толкова всеотдаен всъщност, че може да поработя още малко.

Думите му бяха тихи и дрезгави, докато ръката му се плъзна от гърдите по дълбината на тялото ѝ. Започна нежно да я възбуджа.

— Морган!

Той спря протеста ѝ с целувка...

Отидоха да вечерят доста дълго след това.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Любовта на Дина към Морган ѝ донесе истинското щастие, към което винаги се бе стремила. Точно като в мечтите ѝ. Споменът за годините, когато бе звезда в света на виното и романтиката, обграждаща годежа ѝ с французина, избледня. Не бе знаела какво ѝ липсва.

Чувстваше, че няма нужда от нищо, ако е вкъщи и има своя син, съпруг и дядо. Седмиците, които изминаха, бяха безкрайно различни, тъй като Морган, Дина и Стивън се учеха да се обичат.

Дина беше изпълнена с радост, когато мислеше за бъдещето. Тя бе в своя дом и с хората, които обича. През годините на изгнаничество мислите ѝ твърде често се връщаха към долината, чиято поетична красота я преследваше, а сега отново беше нейна. Тя преоткриваше нежната плетеница от светлини и сенки върху скалите на връх „Света Елена“. Скиташе със сина си из същите зелени хълмове, където бродеше като дете. Хълмовете, които през пролетта бяха сини от лупината и жълто-кафяви от златото на лятото. Сезон подир сезон наблюдаваше как лозята пожълтяваха от синапа, после ставаха зелени и накрая обличаха отново есенната си дреха в пурпурно и златно, когато гроздето узряваше и се пълнеше с нектар. Но най-важни в живота ѝ бяха хората, които обичаше. От години не се бе чувствала така истински жива, а животът ѝ никога не е бил по-щастлив.

Дина започна редовно да ходи в избата, когато коледната ваканция свърши и Стивън тръгна на училище. Тази година реколтата бе необикновено добра. Всеки ден Дина работеше заедно с Морган. Когато двамата с управителя на избата спореха по важни въпроси на винарството, Морган я слушаше с уважение. Първото нещо, което направи, беше да му помогне да дегустира и съчетае най-известните сортове каберне на Кирстен, които бяха известни в света с мекотата и наситеността си.

Няколко журналисти интервюираха Дина за причините, поради които бе напуснala дъо Ландо и се бе върнala вкъщи. Тя говореше

винаги с въодушевление за възможностите, които вижда в имението Кирстен. На тръгване един от тях, господин Дейвис, дребен мъж с резки, безцеремонни маниери, когото тя не хареса много, я попита за Морган.

— Кой е господин Смит, госпожице Кирстен?

— Вече ви казах, господин Дейвис, той управлява имението. Партньор в бизнеса.

— Чух, че ще се омъжите за него.

— Да, вярно е.

— Изглежда ми познат. Никога не забравям лица, госпожице Кирстен. Вероятно съм писал за него по-рано?

— Струва ми се, че не сте.

— Но аз мисля обратното.

Погледът му бе станал особен и лукав. Дина почувства някакво съмътно, неосъзнато беспокойство, докато се сбогуваше. Наблюдаваше го как слиза весело по стълбите. Тревожните чувства не я напуснаха през целия дълъг и напрегнат следобед.

През свободното си време тя превърна една стая под дневната от кабинет на Морган в свой. С усета си за тези неща така я преобрази, че един ден той се пошегува, когато потъна в дебелия плющен килим:

— Кабинетът ти е толкова пищен, че всеки би се запитал кой всъщност е шеф тук?

Тя наблюдаваше гордата извивка на сурорите му устни.

— Съмнявам се в това. Ти винаги си бил своеволен, скъпи. Не че имам възражения. Ти знаеш, че една жена не може да има всичко. — Тя стана и се приближи към него.

— Виж, кой го казва — рече той нежно. Вдигна брадичката ѝ със загорялата си ръка и се вгледа дълбоко в очите ѝ.

— А ти си най-хубавата малка вироглавка в околността. Какво ще стане, ако двама вироглавци си разменят целувки?

Устните им дълго останаха слети, после неохотно се разделиха.

— Не съм и предполагал, че мога да бъда толкова щастлив — каза той със странен глас, заровил лице в косата ѝ. — За такъв живот мечтаех като дете. Любов. Истински дом и истинско семейство. Можеш ли да си представиш как се чувствам сред всичко това?

Изражението му стана сурово от някакви горчиви спомени. Тя го наблюдаваше тихо, без да посмее да промълви и дума. Надяваше се, че

ще ѝ разкаже за това, което бе заключил дълбоко в себе си. Ръцете му галеха косата ѝ.

— Само ако знаеш колко добре се чувствам, когато виждам теб и Стивън толкова щастливи заедно! Когато бях малък, имаше хора, които ми завиждаха заради красивата ми майка, филмова звезда. Завиждаха ни заради парите и славата, заради къщата в Бевърли Хилс. Те нищо не разбираха. Тя бе голяма актриса и успяваше да заблуди почти всички. И го вършеше съвсем съзнателно. Когато бе млада, трябваше много да внимава за обществения си имидж.

Когато остаря стана по-непредпазлива. Тя бе „лошата“ на екрана и престана да ѝ пuka, когато хората разбираха, че е същата и в живота. През по-голямата част от времето не ми обръщаше внимание. Аз мразех това почти колкото дните, когато идваше пияна в стаята ми и ме нараняваше с думите и постъпките си. Бях толкова объркан! Изглежда ме мразеше, а аз не знаех защо. А после започна една върволица от мъже. В известна степен ревнувах. Искаше ми се да е грозна, за да спрат да се мотаят наоколо. Колкото повече растях, толкова по-сърдит и объркан ставах. Накрая започнах да се нахвърлям върху всичко и всеки, включително и върху нея. Мисля, че това, което стана после, бе неизбежно.

— Ами баща ти?

— Каза ми, че бил умрял. Не обичаше да говори за него.

— Ти никога не си ми разказал какво е станало през онази нощ, за която писаха вестниците. Според майка ти, си опитал да я убиеш заради парите ѝ. Затова щяла да промени завещанието си и да ти отнеме правата на наследник. И още, че си обезумял, когато си научил за това. Морган, та тя е била пребита от бой!

Лицето му потъмня от яростни чувства.

— Мислиш ли, че не помня как изглеждаше тя онази нощ? — Очите му светеха трескаво. — Но онова, което тя каза за мен беше лъжа! — рече той остро. — Всички ѝ вярваха — продължи с глух, монотонен глас. — Не знам защо измисли тези неща. Никога не съм имал удобен случай да говоря с нея. Както ти казах, тя бе много внимателна по отношение на имиджа си. А аз не се интересувах от моя. Забърквах се в истории с много момичета и безумни веселби. Възрастта ми бе против мен. Никой за нищо ми нямаше доверие. Тази последна нощ беше най-унизиителната ирония на целия ни съвместен

живот. Може би някой ден ще ти разкажа за това. То вече няма значение. Майка ми почина преди три години. Не я бях виждал, откакто бях избягал от училището Лоутънс, освен онзи път. Това бе преди повече от дванайсет години. Благодарен съм, че Стивън никога няма да премине през ада на моето детство.

На Дина й се искаше Морган да й разкаже всичко, ала очевидно той не можеше да говори за това време, без да се поддава на ужасните спомени. И тя не го насили. Надяваше се, че като мине време и станат по-близки, щеше да й разкаже.

Все още я преследваше онази неясна неувереност, която винаги я бе измъчвала, въпреки удовлетворението й и постоянните обещания на Морган да не се страхува, че ще загуби най-скъпoto, което има. Тя просто не можеше да повярва, че щастието с Морган и нейния син ще продължи. Бе прекалено хубаво, за да е истина. Нещо щеше да се случи и да го разруши!

— Вярвай в бъдещето, Дина — молеше я той. — Вярвай в мен!

И тя се опитваше. С цялата си воля. Но бе невъзможно да се променят психологическите навици на нейния живот. Никога не бе вярвала в себе си. Само се научи по-добре да прикрива това зад фасадата на блясъка.

Тази зима бе по-студена от обикновено. Един след друг ледените океански ветрове връхлитаха върху лозята на Кирстен през целия януари, а и през февруари. Като че този безкраен студ накара Дина първа да усети, че Брус е болен. Дядо й направи всичко, за да скрие състоянието си от нея. Беше на осемдесет и четири, но здравето му доскоро бе много добро.

Тя изведнъж забеляза колко блед и слаб е той. Наскоро се беше преместил в една от спалните нания етаж. Нямаше сили, едва се хранеше, а понякога, когато бе много студено, оставаше в леглото си. Когато и да го попиташи как се чувства, той не обръща внимание на въпросите ти. Казваше, че е добре, както всеки на неговата възраст, че е настинал и ще се оправи като се стопли времето. Но отказваше да го прегледа доктор. Отчаяна, тя се нахвърли срещу Морган.

— Виждам, че нещо става с дядо! А той е прекалено горд, за да признае. Кажи ми истината, Морган! Болен е, нали?

— Да, и то сериозно — призна той мрачно. — Страхувам се, че е неизлечимо. — Сините му очи бяха пълни със съчувствие. — Много

ми е неприятно, както и на теб.

— Откога знаеш?

— Научих точно преди да дойда в Сент Мориц.

— Това бе една от твоите неизречени причини да дойдеш при мен в Швейцария, нали?

— Да, знаех, че ще поискаш да си при него, както и той искаше да бъдеш тук.

— Защо не ми каза, Морган?

— Защото Брус ме помоли да не го правя.

— Откога го има?

— Той не се съгласи с прилаганото в такива случаи лечение. Лекарят му каза, че е силен и тези неща могат да забавят хода си при неговата възраст. Може би две години. А може и повече.

— О, не... — Тя се разплака тихо.

— Нищо не може да се направи. — Той я притегли към себе си.

— Радвам се, че все пак разбрах навреме.

— Дина, може би това не е най-подходящият момент за... А може би е... — Той приглаждаше косата към врата ѝ, както правеше винаги. — Аз съм сигурен в чувствата си към теб. Винаги съм те обичал и това няма да се промени. Искам да се омъжиш за мен! Мисля, че би означавало много за Брус, ако се оженим, докато е добре и може да се порадва на сватбата.

— Сигурен ли си, че няма да се ожениш за мен само заради Брус? Сигурен ли си, че не прибързваме?

— Съвсем сигурен.

— В такъв случай и аз. — Тя се протегна и докосна устните му с нейните. — О, Морган!

Името му бе като болезнен шепот от нежност.

Два дни след това едно заглавие във втората част на вестника накара Дина да пребледне. Тя го стисна с треперещи пръсти, като се опитваше да се овладее, докато четеше жестоките думи.

„Известната производителка на вино Дина Кирстен се омъжва за Морган, синът на Хейстингс, обвинен в нападение на майка си, известната актриса Тереза Хейстингс.“

Сърцето ѝ се сви пред сензационната снимка на младия, предизвикателен Морган, който се опитваше да избегне камерата. Статията препечатваше по-известните думи на Тереза за това как

преди четиринайсет години Морган избягал от поправителното училище. След това разказваше за нейния бурен любовен живот, болестта и смъртта ѝ. Имаше информация и за кариерата на Дина във Франция, както и за имението Кирстен. Името на автора бе Дейвис.

Ах, този противен дребен мъж! Дина разкъса вестника на парчета и го хвърли в кошчето.

— Наистина ли смяташ, че е толкова лесно да се отървеш от това нещо? — чу мрачния глас на Морган от вратата.

Тя се обърна. Лицето му бе като изваяно от гранит. Очите му бяха метално студени, а тялото му — напрегнато.

— Не искам Стивън да го види! — обясни тя.

— Аз му го показах вече, преди да отиде на училище.

— О, Морган — извика тя, — защо го направи?

— Нямах избор. Не искам да го узнае от другите деца. Казах му, че не е истина и че някой ден, когато е достатъчно голям, за да разбере, ще му обясня. Отговори ми, че ми вярва и че щял да напердаши всеки, който каже и дума срещу мен. Тръгна, готов за битка. Знаеш ли, никога не съм бил по-горд с него. — Морган замълча. — Питам се как ли ще реагират приятелите ни.

— За истинските приятели това няма значение.

— Ами ти? Сега, когато всички знаят, все още ли искаш да се омъжиш за мен? Ще те разбера, ако си променила решението си.

Тя се загледа в тъмното му, нещастно лице. Не го виждаше ясно, заради собствените си емоции. Нежно постави ръката си в неговата. Той конвулсивно стисна пръстите и ѝ я притегли към себе си.

— Обичам те, Морган! Никога и нищо няма да промени обичта ми към теб!

Той я притисна силно към високото си, кораво тяло. На Дина ѝ стана мъчно за ужасното му, самотно минало. Болеше я заради неловкото положение, в което бе изпаднал.

— И аз те обичам...

Гласът му бе дрезгав от агонията на емоциите, които го разкъсваха.

— Никой от тези, които знаеха за това, не ми е давал шанс. Никой, освен теб.

Почувства, че ако каже още нещо, всичко вътре в него ще се разхвърчи на парчета. Всеки мускул се стегна, за да потисне горчивите

спомени. Не можеше да ѝ покаже как го разяждат.

— Скоро ще се освободиш от миналото си, Морган. Обещавам ти!

Той я целуна и тя изпита изумително щастие.

Дина и Морган се ожениха на първи март. Беше студен и ясен неделен следобед. Навън вилнеещият вятър отвяваше златните цветове на акацията до къщата, която бе разцъфнала изведнъж. Вътре стаите бяха уютни и топли. В камините пращаше весел огън.

Брачната церемония, извършена в старата гостна, бе кратка. Брус изглеждаше оживен. Когато предаде булката, той сияеше от удоволствие. Стивън бе особено горд от себе си в ролята си на кум, застанал от страната на баща си, но се обърка притеснено, когато дойде време да им подаде халките.

След кратката, тържествена размяна на клетвите, къщата се оживи от шумната веселост на гостите, предимно хора от долината, които останаха за приема. Никой не каза нищо лошо, дори и да е имало някое по-различно мнение за дългогодишния им приятел и колега. Щедро се лееше шампанско и първокласни бели вина.

Докато приемаха поздравленията, Дина сияеше в бялата си копринена рокля и воалетка, под ръка със своя висок, чернокос съпруг. Младоженецът често ѝ изпращаше подкупващи усмивки, които смекчаваха острите му черти. Тя се изчервяваше пленително, къпеше се в топлината на неговата любов. Този ден много гости отбелязаха изключителната красота на Дина. Тя чуваше приятния шепот: „Каква хубава двойка са! Много сполучлива женитба. Той има дете, но казват, че тя била много добра с него...“

Един от съседите им извика Морган настани и го помоли да му заеме трактор, защото един от неговите се счупил. Скоро двамата бяха погълнати от разговора и Дина ги остави. Минаваше от стая в стая, замаяна от щастие, докато разговаряше със старите, си приятели. Скоро Морган започна да ѝ липсва и тръгна да го търси. Когато се върна в гостната, той бе изчезнал. Мъжът, с когото бе говорил, ѝ каза, че изглежда са отишли с Брус в библиотеката.

Внезапно се разтревожи, че въпреки вида си, Брус може би не се чувства добре и бързо слезе долу. Вратата на библиотеката беше открайната и тя чуваше гласовете им ясно. Някакво предчувствие за опасност я спря да влезе.

— Сигурно ще трябва да го оставя на тебе, Морган — каза Брус с топъл, тържествен глас. — Ти беше прав, а не аз за това как да се действа с Дина. Не съм и помислил, че може да я убедиш да се ожените. Това определено е по-добро разрешение от моето.

— Да, така е — бе мрачният отговор на Морган.

Пръстите й замръзнаха върху студената врата. За какво говореха? Трябваше да разбере. Стоеше отвън и слушаше разтревожена.

— Не трябва да си нещастен, Морган. Като си женен за Дина, никой няма и да пита за правата ти да управляваш имението, когато аз си отида.

— И двамата знаем, че нямаше да насиљвам Дина да се омъжи така бързо, ако ти не ходеше по петите ми.

— Аз също не исках да я насиљвам, обаче не можех да стоя спокойно с всичко това... във въздуха. — Брус въздъхна тежко. — Хубаво е, че се оженихте и всичко се уреди.

— Може би.

Дина отвори вратата. Те мъкнаха виновно.

Брус се изчерви от неудобство. Чертите на Морган излъчваха заплашителна твърдост.

— Ето къде си бил, скъпи. Търсих те навсякъде — започна тя закачливо. — Какво е сватбеният прием без младоженеца?

— Извинявай, Дина — каза той нежно. Приятният му глас бе безкрайно нежен и за момент тя забрави, как преди минута бе вярвала, че е способен на двуличие. — Нямах намерение да отсъствам дълго.

Ръцете му обвиха вкочаненото й тяло. Остави го да я заведе при гостите.

През останалата част от приема Дина беше объркана заради това, което бе дочула. Морган изглеждаше странно изнервен след разговора си с Брус и тя бе сигурна, че те умишлено са скрили нещо от нея. И реши да разбере какво.

Когато приемът бе към края си, Дина се качи да се преоблече за сватбеното пътешествие. Щеше да е кратка, тридневна почивка в къщата на техен приятел, която се намираше на брега в Стинсън Бийч. Морган не можеше да отсъства дълго, защото пролетта бе сезонът на постоянната опасност от нощните студове. Не искаше да оставя други да се грижат за имението. Бе избрал Стинсън Бийч, защото беше наблизо.

— Определено не искам да загубя от малкото време, което имаме, в шофиране — пошегува се той.

На Дина ѝ бе все едно къде ще отиде, с него навсякъде бе хубаво. Сега обаче всичко се промени.

Тя беше в стаята си и бе облякла син вълнен костюм и копринена блуза. Приближи се към огледалото и със сръчни движения начерви устните си.

Брус почука силно на вратата ѝ.

— Дина, мога ли да вляза?

— Разбира се — отвърна тя.

Той пристъпи и я погледна, изпълнен с обич. Сивите му очи бяха по-ярки от всякога.

— Исках да избегна тълпата и да ти кажа довиждане тук.

— Радвам се, че го направи — отвърна тя с нежен поглед.

Дядо ѝ сияеше от щастие. В този момент изобщо не изглеждаше болен.

— Сигурен ли си, че ще се оправиш без нас, дядо? — попита тя кротко. Сложи червилото в синята си тоалетна чантичка и приближи към него.

— Никога не съм се чувствал по-добре.

Тя се усмихна и го прегърна.

— Ще ни липсваш!

— Вие няма да сте тук само три дни. Не си губи времето да мислиш за един старец по време на сватбеното си пътешествие. Бъди щастлива, Дина! Това е, което съм искал винаги за теб. Морган е добър човек, няма значение какво мислят някои.

— Знам, че е добър. Тя пусна Брус.

— Дядо, искам да бъда щастлива и съм, но...

— Не изглеждаш щастлива, детето ми. Какво те тревожи? Ако не са онези напечатани лъжи, тогава какво?

Тя го погледна настойчиво и реши да му каже.

— Не смятах да говорим за това толкова скоро, ала преди малко чух разговора ви в библиотеката.

Изведнъж Брус се почувства много неудобно.

— Не е трябало да подслушваш.

— Нямах намерение, дядо, но сега искам да знам какво си направил, за да накараши Морган да ме помоли да се оженим по-скоро,

отколкото той иска. Как си го притиснал?

— Дете, не знам какво си чула, но важното е, че ти и Морган се обичате и принадлежите един на друг — отвърна Брус уклончиво. — Вече сте женени. Тези неща сега нямат значение.

Но имаха, и то голямо.

— Идеята да ме преследва в Швейцария негова ли беше или твоя, дядо? — попита Дина.

— Отначало бе моя. — Брус наведе глава.

— Как го накара да го направи?

— Никой не може да го принуди да направи каквото и да било.

— Как го убеди тогава?

— Ами, за мен отдавна бе ясно, че вие двамата сте родени един за друг. Ала съществуващите Холи, разбира се. Обвинявам себе си, поне отчасти, за техния брак. Но след като тя умря, вие бяхте толкова твърдоглави, за да направите каквото и да било да се съберете или дори да признате, че се обичате. Опитах се да говоря с Морган за теб през лятото след инцидента, но той отказа да слуша. Когато ти ми писа, че ще се омъжиш за Едуард през ноември, реших да взема нещата в свои ръце.

— И какво точно направи, дядо?

— Знаеш, казах на Морган за Стивън.

— Да.

— Исках да разбере защо отказваш да се върнеш. После му казах, че съм болен и че искам да си тук при мен. Когато и това не успя да го накара да отиде при теб, страхувам се, че трябваше да прибягна до завещанието си. Той можеше да се инати и това ме вбесяваше. Виждаш ли, аз оставям цялото си имение на теб, а това, което принадлежеше на Холи, сега е на Стивън. Съобщих му, че скоро ще имаш петдесет и един процента. И ако той иска да остане тук, защото ти ще бъдеш шефът, тогава е по-добре да те накара да се върнеш и да сключите никакво примирие, преди да умра. Морган работи години наред тук и аз знаех, че не иска да остави плодовете на своя труд. Знаех още, че щом веднъж сте били заедно, вие ще намерите пътя един към друг отново. Така и стана.

Гърлото й се свиваше конвулсивно. Беше й трудно да говори.

— И какво направи Морган?

— Най-напред пак ми отказа, и то много яростно. Скоро след това Стивън започна да създава повече проблеми от обикновено. Морган не знаеше как да се справи с него. Измина време, докато се съгласи да те потърси.

Лицето на Дина бе восьчно, като смъртна маска. Всеки удар на сърцето бе тъпа болка в гърдите ѝ. Парите ли бяха единствената причина, поради която Морган бе дошъл при нея? Той беше амбициозен. Винаги знаеше това. Човек трябваше само да погледне нововъведенията и разширението на имението, за да разбере какво е отношението му. Можеше ли да остане безучастен и да я остави да поеме всичко, което той бе направил? Толкова ли хладнокръвно безскрупулен беше, че да се ожени за нея само по тази причина? Или тя постъпваше нечестно? Възможно ли беше той също да я обича? Да е бил искрено загрижен за Стивън? Тя искаше, страшно много искаше да му вярва! Но съмненията отново я обсебиха. Старата ѝ неувереност не ѝ позволи да повярва, че Морган я обича заради самата нея...

Като излизаше, тръгнала на своето сватбеното пътешествие, сърцето ѝ бе натежало от мъка. Морган стоеше в края на стълбата. Широкоплещестото му тяло изглеждаше великолепно в моркосиния костюм. Очите му, срецинали нейните, бяха топли и погълщащи и тя поруменя. Никога преди това не бе усещала така страшно колко безнадеждно го обича. Тя постави ледената си ръка в неговата — много по-голяма и по-топла, и го остави да я свали през последните няколко стъпала, въпреки че се разкъсваше от безумна мъка и съмнения.

И най-лекото му докосване събуждаше чувства у нея. Отвърна на усмивката му с треперещи устни. Времето спря, докато се гледаха в очите. После изтичаха заедно навън под дъжда от ориз. Помогна ѝ да се качи в колата. След това влезе при нея. Всеки нерв предупреждаваше за присъствието му. Тя наблюдаваше дългите му ръце с добре оформени нокти да палят двигателя и движат волана и си спомни как тези ръце я докосваха толкова интимно. Усети в ноздрите си приятния аромат на одеколона му, който близостта на неговото тяло излъчваше. Копнееше за него и мисълта, че не я обича бе непоносима.

Той я погледна и каза с дрезгав глас: — Цял ден чакам за истинска целувка от моята булка.

Почувства се отмаяла от погледа му. Бе мъчение да се пита дали всяка негова ласка е фалшива. Тя остана неподвижна, когато той се приближи.

Дългите му, бронзови пръсти хванаха нежния край на брадичката й и я наклониха силно назад, докато другата му ръка се плъзна по гърба ѝ. Черната ѝ коса се спускаше по раменете. Той я изви внезапно към себе си в енергична, властна прегръдка. Дина знаеше, че приятелите им ги наблюдават и желанието ѝ да потеглят бе неудържимо. Но той показваше на всички, че красивата жена, сгущена до широкия му гръден кош, е негова. Ръката му бе като стоманен обръч около раменете ѝ, заключващ здраво малкото ѝ тяло в себе си. Наведе главата си и разтворените му устни обходиха нейните, за да потърсят страстна, изпиваща целувка. Горещи и топли, те я накараха да разтвори своите, бавно и упоително събуждаше усещанията ѝ с топлия си, опипващ език.

Накрая целувката свърши, но не и преди Дина да потрепери силно — както от срам, така и от желание. Това го възпламени и когато тя се отдръпна на сигурно разстояние от него, той я прегърна и потегли. Тя нервно наблюдаваше как пътят лети край тях. Чувстваше се обсадена и победена от него, но изглежда той не подозираше колко я тревожи близостта му.

Тя въздъхна силно. Колко много го обичаше и желаеше! Но не искаше да е в капана на брак по сметка.

Какво да прави? Вече бяха мъж и жена. Можеше ли да продължат по същия начин, ако премълчеше? Щеше ли грешката да е непоправима? Тя не го бе насилавала да се ожени за нея. Не можеха ли да живеят някак двамата? Ще отгледат детето си заедно. Съвсем ясно бе, че Морган няма лошо отношение към нея. Очевидно я желаеше. Защо това не ѝ бе достатъчно?

Отново си спомни жестоката му подигравка в Швейцария, когато бе казал, че не я обича, обаче иска да се върне само защото е майка на детето му. Не спомена пари, разбира се, но думите му изгаряха сърцето ѝ: „Желанието, което изпитвам към теб, е същото, което бих изпитал към всяка хубава жена и тъй като ще живеем заедно, не виждам причина да не се забавляваме...“

Това ли бяха истинските му чувства? Сега казваше, че я обича, ала така ли беше наистина? Не беше ли този брак само брак по

меркантилни съображения? Никога не бе споменавал завещанието на дядо й, но пропускът само насочваше вниманието към вината му.

Когато стигнаха Стансън Бийч, тя се чувстваше неприятно замаяна от пътуването по вития стръмен път. Едва забеляза старомодния, непринуден чар на крайморското село, сгущено между тясната ивица на брега и скалистите склонове отзад. Морган я закара направо при къщата на брега, и я остави мъничко да си почине, докато той купи храна от града.

— Мисля, че никой от нас не би искал да вечеря навън — каза той, преди да тръгне. — Ти се съзвезми, а аз ще се върна скоро.

Морган задържа погледа ѝ. Тя не можа да отмести очите си от лицето му, дори когато неговите паднаха по-ниско и проследиха меката, съблазнителна линия на гърдите ѝ, изпъкнали под синята коприна. После погледите им пак се срещнаха и тя леко потръпна.

„Кажи му! Кажи му за съмненията си!“ Може би ще може да ѝ обясни. Но тя беше слаба и прекалено много се страхуваше. Остави го да тръгне, без да спомене и дума. Реши да се държи така, сякаш всичко е наред. Осем години тя нямаше нищо. Грешка ли щеше да бъде опитът да задържи това, което имаше сега?

Той я завари на дървената тераса. Беше седнала до една груба маса за пикник и се взираше унило в разбиващите се вълни. Морган умишлено затръшна вратата и когато тя се обърна, ѝ се усмихна със своята смайваща усмивка, от която ѝ се свиваше стомахът. Лицето му беше зачервено от студения вятър, бе сменил дрехите си и беше облечен с огромен пулlover с висока яка, джинси и ботуши. Тези дрехи само подчертаваха мъжествеността му. С премерена, широка крачка прекоси терасата и се облегна небрежно на масата до нея.

— Красиво е, нали? — каза той, като я наблюдаваше.

— Да.

Тя гледаше водата, а той нея.

— Ухаеш много хубаво.

Гласът му бе мек и хипнотизиращ и Дина се усмихна колебливо.

— Защо се усмихваш? — прошепна Морган и дъхът му я лъхна в слепоочието.

— Не мислех, че ще забележиш парфюма ми.

Едната му ръка обиколи раменете ѝ и заигра с кичур дълга коса.

— Кога ще разбереш, че забелязвам всичко, свързано с теб? — отговори с приятния си, копринен глас.

Беше опасно близо, а движението на пръстите му по врата ѝ започна да разбърква чувствата ѝ. Бавно се наведе за кратка, но сладка целувка.

— Дина, искаш ли да вечеряш или искаш... Погледът му се отнесе към кадифената мекота на устните ѝ.

Не довърши въпроса си, а и не бе необходимо. Тя отвори клепачите си и го погледна измъчено, като се питаше дали това бе само похот. Ръката му бе все още на рамото ѝ, но когато очите им се срещнаха, пръстите му се насочиха към коприненото шалче на гърлото ѝ и го развързаха, така че краищата затрептяха на вятъра. Откопча първото копче и тя почувства ръката му да гали голата плът. Очите и кадифените движения на пръстите му я съблазниха. Пулсът ѝ се ускори и тя се наведе към него.

Устните му бяха топли и влажни, когато пожелаваха нейните. Хапеха ги нежно, докато тя ги отвори със стон, така че езикът му да се плъзга вътре и вкусва от медената топлина. Дина се разтрепери от близостта му. Здравите му ръце я притиснаха още по-силно към мускулестото тяло.

Морган продължи бавно да я възбужда, докато тя се изпълни с изгарящо желание, което само той бе в състояние да задоволи. Вече нямаше значение, че не я обича, че може да се е оженил за нея само заради парите... Това, от което се интересуваше сега, беше изгарящият вкус на неговите устни върху нейните и дълбоката, болезнена жаждя, която предизвикваше. Странно, съмненията ѝ само направиха копнежа по него още по-страстен. Да можеше да плени душата му, като му доставя удоволствия с пищния дар на своето тяло!

Той я вдигна на ръце и я внесе вътре. Сложи я да легне на гробото легло. Очите ѝ срещнаха неговите, после погледът му запътува от върха на чернокосата ѝ глава, преброди тъмните ѝ, искрящи очи, надолу към пълничките ѝ устни и после по-нататък по пищния наклон на гърдите, под синята коприна. Те сякаш выбирираха под неудържимата сила на горещия му поглед. Беше почти като физическо докосване.

— Ти си красива, жена, Дина. Често ми се иска да си грозна и стара... и дебела... така можех да те забравя. Но понякога си мисля, че

дори тогава не бих успял. — В тихия му глас се долавяше нотка на потискана ярост.

Призна, че иска да я мрази и това я нарани болезнено. Но тя също бе искала да го мрази! Погледът ѝ пробяга по мощните очертания на мъжкото му тяло. Какво право имаше да бъде толкова мъжествен, така ужасно привлекателен и смайващо енергичен? Какво право имаше да командва любовта ѝ, ако само я използва?

Тя се бе излегнала съблазнително. В меко проблясващите ѝ очи се четеше недвусмислена покана.

Те изпращаха най-еротичните послания.

— Когато ме гледаш така, целият изтръпвам — изрече той тихо.

— Как мислиш, че се чувствам, когато ти правиш същото?

Тя се пресегна и нежно докосна суровата линия на устните му. После мъчителните думи, които нямаше намерение да зададе никога, се изпълзнаха от устата ѝ:

— Морган, защо се ожени за мен? — Въпросът бе изпълнен със страдание.

Той дълго се взира в нея. Настойчивостта на погледа му накара плътта ѝ да пламне, сякаш я бе погалил с ръце. След това се наведе и я целуна нежно.

— Защото трябваше — отговори той накрая, без да подозира колко болка ще ѝ причини. — Край на въпросите, любов моя!

Тя започна да протестира, но този път устните му смачкаха нейните с целувка, която изтри последните остатъци от способността ѝ да мисли логично или да спори. Течен огън изпълваше вените ѝ и я правеше отпусната в ръцете му, докато отвръщаше на целувките му и страстта ѝ беше така пламенна, както и неговата. Пръстите му се пълзнаха и милваха гладката топлина на голото ѝ тяло.

Тя го искаше прекалено много, за да устои на мощнния магнетизъм на мъжкото привличане. Съмненията нямаха значение. Желанието избухна, когато той я съблече и се нахвърли върху сочните черти на пищната ѝ красота, като изучаваше отново най-интимните ѝ тайни. Тя дръпна пуловера му, той спря и го съмъкна. Сега пръстите ѝ можеха свободно да се пълзгат по твърдата гладка плът с вълнообразни мускули.

Морган я целуваше все по-жадно.

Дина се обърна към него, останала без дъх:

— Люби ме, Морган! Моля те, люби ме! Не мога да чакам повече!

— Имаме цялата нощ...

Устните му се движеха умишлено бавно по извивката на слабите й рамене.

Той се съблече напълно, треперещ от желание. След това легна до нея и нежно повдигна тялото ѝ към своето. Дина потръпна при допира с голата му кожа. Дланите ѝ нежно се движеха надолу по раменете и след това се сключиха на гърба му и притиснаха тялото му надълбоко в нейното. Когато той я облада, тя извика съвсем тихичко в лек пристъп на екстаз. Собствената ѝ объркана жажда я издаде. Той се унесе в тласъците на твърдото си тяло над нейното.

Вкопчиха се един в друг във вихъра на страстта, която ги понесе по бурните си течения, докато всичко потискано у тях избухна в сладостно удовлетворение. Останаха прегърнати, с преплетени тела, двете сърца биеха като едно в богатата, топла възбуда на безмълвното блаженство.

Но душата на единия остана неудовлетворена.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Малката къща бе просмукана от мириз на сол и морски растения. Навън вълните бушуваха непрестанно. Дина лежеше в прегръдките на Морган. Ароматът и звуците на брега ѝ върнаха онази първа нощ, когато я бе любил под евкалипти на лунна светлина. Все едно, че миналото време беше от друг живот. Дори ѝ се струваше, че тази наивна, невинна девойка не е била тя, а някакво странно момиче с абносовочерна коса от романтичен сън. През нощта, когато му се отдаде за първи път, знаеше, че ще го обича завинаги. Как ревностно му бе вярвала, когато той ѝ се беше заклел във вечна любов! А колко отчаяна и опустошена беше след женитбата му за Холи!

Със затихваща страст, Дина лежеше в леглото, изпълнена със студенина и празнота. Зави по-плътно одеялата около измръзналото си тяло и се приближи към Морган, но не ѝ стана по-добре. Дори изгарящата му топлина не можеше да сгрее вледенената ѝ душа. Тя премигна с усилие, като се опитваше да спре напиращите сълзи. Съмненията разбиваха сърцето ѝ. Не можеше да понесе такъв живот — да го обича повече от безумно и да се съмнява в искреността, с която ѝ отвръща. Заради себе си трябваше да знае истината, дори това да ѝ струваше брака с Морган.

Ако той не я обича, нямаше да има сили да остане с него. Без значение какво изпитва. Дори заради Стивън. Да се съмнява бе толкова болезнено! Ще трябва да намери начин да вижда детето си периодично. Но не може да прикове Морган към себе си, ако единствената причина, поради която я искаше, е страхът му да не загуби лозята и избата. Ще му повери имението Кирстен и ще се върне в Тексас и работата си. Сърцето ѝ се изпълни с болка от такова нерадостно и празно бъдеще. Само при мисълта за това очите ѝ запариха от горещите сълзи. Как ще живее отново без него? О, как... Представата за евентуалната им раздяла засядаше като буза в гърлото ѝ. Знаеше, че трябва да го освободи от себе си, ако той иска така.

— Какво има, Дина? — чу приятното боботене на гласа му в косата си.

Дългите му пръсти гальовно приглаждаха косата ѝ.

Тя подскочи стресната, защото мислеше, че е заспал. Когато ръката му се плъзна около нея, се дръпна рязко от коварната топлина върху тялото си, далеч от изтегнатата му, тъмна фигура.

— Нищо — отвърна тя със студен, треперещ глас.

Чувстваше се прекалено уязвима и отчаяна, за да може да го погледне. Не беше в състояние да изрече каквото и да е.

— Не искам да говоря сега.

— Като бял ден се вижда, че има нещо — каза той неспокойно — и аз предпочитам да го изясним сега. Нещо те измъчва, откакто напуснахме имението Кирстен. Искам да ми кажеш какво е то. Ти плачеш в леглото и не ми позволяваш дори да те докосна!

— Наистина ще трябва да почакаме, докато дойда на себе си.

Дълго мълчаха. После той заговори бавно в студената тъмнина:

— Никога не ми е харесвало да насиљвам нещата. Особено от този род. Ние просто се любихме, а ти сякаш ме презираше.

— Тъй като трябва да знаеш, аз... аз чух, без да искам разговора ви с дядо в библиотеката. Попитах го и той ми каза всичко. Нищо чудно, че не си ми съобщил за болестта му, Морган! — Обвиненията ѝ звучаха остро.

Настъпи напрегната тишина.

— Е, и какво означава това?

Дина погледна изваяния му профил. На слабата светлина изражението му бе по-сурово от всякога. Въпреки уплахата си, тя каза:

— Било те е страх да не попитам защо си дошъл да ме търсиш в Швейцария.

— Зарежи безсмислените разговори и ми кажи за какво намекваш.

— Дядо ми каза, че когато умре, ще остави мен да управлявам имението.

— И ти си мислиш, че те преследвах и се ожених за теб, защото аз искам да го управлявам?

Чувстваше се прекалено нещастна, за да отговори. Само да ѝ кажеше, че това е безумна, изсмукана от пръстите теория и че я обича!

— Така ли мислиш, Дина? Тя кимна с глава мълчаливо.

— Мислех, че може би...

— По дяволите твоето „може би“! Не смекчавай това, което мислиш. През целия си проклет живот съм бил отхвърлян, Дина! Мога да те уверя, че и сега се сблъсквам с това!

Той отметна одеялото, което покриваше тялото му, и стъпи на ледения под. Дина се обърна и се вгледа в него през мъждивата светлина.

— Какво правиш? — попита тихо.

— А ти какво смяташ? Изчезвам! Щом мислиш така, можеш да управляваш безценното си имение, не ме интересува! Махам се!

Думите я срязаха. Наблюдаваше го с болка. Бронзовото му тяло сякаш бе полирano. Виждаше очертанията на широките му рамене и вълнообразните мускули, като се беше навел и обличаше бельото си, а след това и джинсите. Стъпките му по дъсчения под на малката стая бяха безшумни като на котка. Заприличаха ѝ дори на неспокойните движения на затворена в клетка пантера. Той облече ризата си и бавно я закопча.

— Ти непрекъснато ме критикуваш за това, че съм амбициозен, Дина. Би ли предпочела мъж, който ще остави имението и избата да се разрушат и разпаднат пред очите ти? Не знам какво искаш и очакваш от мен. Не че има значение, защото не мога да се променя. Дори и заради теб! Да, аз искам имението Кирстен! Винаги съм го искал, защото си струва. Но отначало останах заради теб. Беше само на шестнайсет тогава, а аз се влюбих. Чувствах, че имаме нещо общо. Като че и двамата бяхме отритнати от всички и трябваше да се борим за място под слънцето. Но ти не можеше да погледнеш отвъд лъжите, които бе прочела за мен във вестниците! Не те обвинявам. Когато разбрах, че си решена да ме мразиш и не мога да те имам, аз се отдадох на работата, за да те забравя. Навлизах постепенно в този занаят, докато стана така, че това бе единственото нещо, което исках да върша. По-късно, когато мислех, че ме обичаш, ти ме остави заради Едуард. Аз бях толкова объркан и отвратен от теб, че се ожених за Холи! Стивън и имението бяха единственото нещо, което имах.

Той мълча дълго преди да продължи.

— Ти ми напомняш в известна степен на майка ми, Дина. Но нека това не те плаши и шокира. Тя не е чак толкова ужасна. Виждали, въпреки своята слава и успех, тя също не вярваше в никого и нищо.

Ето защо един мъж никога не ѝ бе достатъчен. Имаше нужда непрекъснато да бъде убеждавана, че е красива и желана. Обграждаше се с всички възможни подмазвачи, които я използваха. Това я доведе до параноя. Не вярваше дори на мен! Мисля, че в своя объркан живот тя искаше синът ѝ да я обича, обаче това, което ѝ давах, не я удовлетворяваше. Аз бях единственият мъж в живота ѝ, когото не можеше да зареже. Когато пораснах, тя смяташе, че стоя при нея, защото искам парите ѝ, както всички останали. Често ми се подиграваше за това, дори и през онази последна нощ. Но не беше така, Дина! Аз исках обичта и нежността ѝ. Може да ти прозвучи странно, но любовта към нея попречи на здравия ми разум в онази нощ. Ето какво ме доведе до тази сериозна неприятност. А за твоя информация, когато тя умря преди три години, сигурно е променила мнението си за някои неща, защото ми остави всичко. Мисля, че това бе нейният начин да ми покаже, че наистина ме е обичала. Ала всичко, което може да ми даде, беше тази проклета купчина пари и къщи — ненужни и бездушни.

Сега, благодарение на нея, аз съм богат. Много богат. Но както нямам нужда от нейните пари, така не ми трябват и твоите! Отдавна съм научил, че бих могъл да успея и без да съм богат. Запомни едно — не се ожених за теб заради имението и парите ти! Ожених се единствено, защото те обичам и искам! Ала проклет да бъда, ако си разреша да живея с жена, която не вярва в собствените си сили и в мен! Минах през ада на безверието и не искам да усещам вледеняващата самота отново! Ти вече ме заряза веднъж. Мисля, че е само въпрос на време да го сториш пак!

Той обу ботушите си с решителни движения.

— Къде отиваш?

— Какво значение има?

— Ще се върнеш ли?

Той не ѝ отговори на този въпрос. Само я стрелна с натежалия си от болка поглед. После излезе. Вратата хлопна след него.

Сълзите се стичаха в проблясващи, криволичещи струйки по безкръвното ѝ лице. Дина плачеше горчиво, сълзите сякаш извираха от цялата мъка, натрупвана с годините на напразно очакване и нямо отчаяние. Накрая, пречистена от откровено признатата пред себе си грешка, преродена от искреността на сълзите си, тя разбра, че трябва

да го върне! На всяка цена! Но къде да го търси? Може би той щеше сам да се върне... Съзнанието й трескаво търсеще изход от капана на ревността и недоверието, който сама си беше поставила.

Най-после сълзите й пресъхнаха. Все още беше объркана и болезнено усещаше отсъствието на Морган, ала знаеше едно — той наистина я обичаше и желаеше! Искреният му гняв бе прогонил всичките й съмнения, но не беше ли прекалено късно? Не го ли бе загубила завинаги? Защо не бе повярвала в него по-рано?

Стана от леглото и се облече, без да бърза. Беше се изльгала заради собствената си несигурност. И грешката й можеше да бъде фатална за любовта им. Бе възнамеряvalа само да избегне брака без любов, а беше наринала Морган болезнено. Сега той мислеше, че тя го отхвърля. Така, както майка му някога го беше прогонила. Трябваше да отиде при него! Дори ако не й прости...

Изминаха два дни на тягостно очакване, но Морган не се върна в къщата на брега. Дина бе потънала в дълбините на отчаянието. Където и да бе отишъл, той е пътувал на стоп или пеша, защото й бе оставил колата и ключовете. Тя прекара дългите, мъчителни дни в самотни разходки по брега, като събираще странни камъчета и ги хвърляше безцелно в океана. Разбра, че той няма да се върне. Тя трябваше да го върне! Макар да не знаеше къде да го търси...

Обади се вкъщи и говори с Брус и Стивън.

— Не очаквахме да се обадите по време на сватбеното си пътешествие — каза Брус весело.

— Липсвате ми — отвърна тя отмаляла.

— Как е Морган?

Въпросът на дядо й отговори на нейния незададен въпрос. Морган не се беше приbral вкъщи!

— Добре е — едва успя да каже.

Поговори и със Стивън набързо и затвори. Къде бе отишъл Морган? Как можеше да го намери?

Двата дни, прекарани в чакане, я бяха отчаяли напълно. Изпитваше болезнен страх за Морган. Тя решително взе ключовете от колата, набързо написа бележка, прикрепи я на хладилника, остави вратата незаключена и излезе. Не знаеше откъде да започне и подкова надолу към Пойнт Рейс, където вълните се разбиваха с яростен тръсък в грамадната, дълга около осемнайсет километра ивица от опасния

бряг. Беше студен, ветровит ден и паркът бе празен. Имаше само няколко туристи, увити в дебелите си палта.

Чувстваше се изоставена и отчаяна. Вървеше по обраслите с шубраци склонове, притиснати между мълчаливата тъмнина на гората и бучация океан. Спираловидните зимни мъгли смекчаваха цветовете на шубраците до матовооранжево, бледолилаво и бежово, а водната повърхност правеха сива, със сребрист блясък. Накрая така се намръзна, че не можеше повече да понася суровия климат и се качи в колата. Отправи се към Стинсън Бийч. Тогава ѝ хрумна, че ранчото, собственост на възрастната актриса, приятелка на Морган — там, където се любиха за първи път, беше съвсем наблизо. Не знаеше как точно да намери пътя, но реши да опита, преди да се е стъмнило, със слабата надежда, че може би някаква капчица носталгия го е накарала да се върне там. Знаеше, че ранчото е рай за Морган. Когато бе имал нужда от уединение, беше отивал точно на това място.

Повече от час търси тесния, закътан път, който водеше през гъста, евкалиптова горичка и се виеше нагоре между зелените хълмове. Тя изненада една лисица, която изскочи откъм дърветата пред колата, а после се скри. Сградата се издигаше на билото на хълма като мощен, мрачен страж. Беше обърната към океана от отвесната си гранична скала. Капациите на прозорците бяха затворени. Изглеждаше пусто. Дина скочи от колата, изтича към входната врата и задумка. Никой не отвърна на обезумялото тропане. Едва устоя на детския порив да се тръшне на входните стъпала и да заплаче. Мина време и тя реши, че няма да ѝ навреди, ако последва горчиво-сладкия импулс да поскута долу по брега, където някога се бяха любили за първи път.

Сивият ден с пепелявото си небе придаваше странен чар на познатия пейзаж. Тюлените от залива подскачаха във водата и върху скалите недалеч от брега. Гъста мъгла се стелеше по хълмовете. Теренът изглеждаше по-груб, а вълните по-бурни, отколкото в онази вълшебна нощ, когато тя за първи път научи какво е да бъде влюбена в Морган и да му се отдаде напълно. Един миг наблюдава ритъма на препускащите вълни, които сякаш се надбягваха до брега, пенеха се и се разбиваха при тънката пясъчна ивица. Но тя беше прекалено изтощена, за да се радва на великолепната гледка.

Като насын прекоси брега, където някога бясно препускаха с конете. Морските птици летяха ниско и се спускаха по току-що

намокрения пясък. Влажните песъчинки влизаха в обувките ѝ, докато отиваше към същата евкалиптова горичка, близо до брега, където беше вкусила объркващия екстаз от любовта му.

Огромните шушнещи евкалиптови дръвчета спираха светлината. Острият им аромат се смесваше с горчиво-соления мириз на океана. Мъчителният спомен бе толкова ясен! Почувства, че трябва незабавно да се махне от това място — преди тъгата да я завладее напълно.

Рязко се обърна и се втрещи. Висока тъмна фигура стоеше в сянката на дърветата, точно на пътя ѝ. Надиплено червено наметало се разяваше на вятъра. Лицето бе скрито от монашеска качулка.

Сърцето на Дина заби лудо.

— Морган... — прошепна тя задъхано, изпълнена с надежда.

Дълги, грациозни пръсти свалиха качулката и женски глас, един от най-известните в света, каза гърлено:

— Имате грешка.

Въпреки възрастта си, изглеждаше прекрасно. Без закрилата на качулката, великолепната ѝ, огненочервена коса се разяваше от порива на вятъра, който духаше откъм океана. Имаше неостаряващ чар, превъзхождащ хубостта ѝ. Все още бе много красива и притежаваше тайната на Гарбо, както и своята изключителна дарба.

— Извинете. Не исках да преча — каза Дина колебливо. — Дойдох само да...

— Зная защо сте тук — прозвуча чувственият, дрезгав глас, който Дина бе слушала в десетки филми. Гледаше я с мъдрите си, топазени очи.

— Така ли?

— Търсите го.

Беше отгатнала.

— Да.

— Дори след като сте го отхвърлили.

— Много сгреших — прошепна Дина, като се чудеше откъде знае, но се примери.

— Сигурно много го обичате! А не сте забелязали какъв човек е той.

— Мислех... вярвах...

— Толкова много хора са го вземали за такъв, какъвто не е. Познавам го от малко момче. Не съм имала деца. Как завиждах на

майка му! Тя ми беше голяма приятелка. Сигурно сте чели някъде.

Дина кимна, без да я прекъсва.

— В началото Тереза искаше Морган. Той е дете на единствената голяма любов в живота ѝ, от единствения мъж, когото не успя да подчини на волята си. За нещастие, отношенията им бяха доста бурни, той я напусна и замина за чужбина. След това Тереза се промени. Започна да пие повече. Скачаше от мъж на мъж, като търсеше нещо, което никога не намери. Когато Морган се роди, го обвиняваше за всички неуспехи в живота си. Като порасна, той приличаше твърде много на баща си. И заради това тя не можеше да прости на онзи, който я бе изоставил. Не искаше Морган. Прехвърли гнева си от бащата на сина. Малтретираше момченцето, но мисля, че то я обичаше по свой начин. Ако не беше така, трагедията, която ги раздели, никога нямаше да се случи.

— Какво всъщност стана онази нощ? Морган няма да ми каже.

— Той беше изморен да повтаря истината, а да го наричат лъжец. Тереза ми каза, че той лъже, за да спаси кожата си. Както обикновено тя имаше любовник, ала беше по-различен от останалите. Злоупотребяваше с добрината и парите ѝ, беше прекомерно властен и заплашително избухлив, макар че на обществени места можеше да бъде очарователен. Беше първият мъж след бащата на Морган, който имаше никаква власт над Тереза. Но това беше различна, ужасна власт. Тя започна да негодува от силата му над нея и това доведе до жестоки кавги между тях. Понякога я удряше и заплашваше, че ще стане по-лошо. Морган беше на седемнайсет и не стоеше много вкъщи. Така че не знаеше какво става. Може би не е искал да знае. Имаше си своя кола и свои приятели. Гледаше да избягва майка си и винаги се възмущаваше от мъжете в живота ѝ. Когато те бяха вкъщи, той излизаше. Онази вечер Тереза и любовникът ѝ мислели, че Морган е навън, когато започнали да се карят. Спречването приело лош обрат. Любовникът ѝ я ударил доста силно. Морган ги чул и се опитал да го спре. А те двамата го набили жестоко. По-късно Тереза каза пред света, че Морган я е ударил. Той бе известен със своята ярост и не беше трудно властите да бъдат убедени в това. Тя се страхуваше повече от своя любовник, отколкото от лъжата си. Тази последна предателска постъпка на Тереза, когато се бе борил да я защити, напълно озлоби Морган към нея. Чувстваше се изцяло отхвърлен. Той

се опитваше да я спаси, а тя му се отплати, като го унижи публично и го изпрати в онова ужасно училище, което фактически беше затвор. Това беше възможно най-лошото преживяване за момче като Морган. През целия си живот е жадувал за любов и ласка.

— Къде да го намеря? — примоли се Дина отчаяно. — Трябва да отида при него и да се опитам да му обясня... да го помоля да ми прости...

— Ще ми се разсърди, ако ти кажа — измърка нежно живата легенда.

— Не мога да повярвам, че се страхувате от нещо!

Актрисата се засмя гърлено:

— Твърде стара съм, за да се плаша, детето ми! Той е горе в къщата, щом наистина искаш да знаеш. Взира се в океана и в себе си. Беше най-лошият събеседник през изминалите две денонощия. Защо смяташ, че излязох на разходка?

— Чуках на пътната врата! Никой не ми отговори...

— На горните етажи не се чува. Когато слугите си отидат, никога не отварям. Мини откъм задната страна, дете. Качи се по стълбата на втория етаж. Последната врата е неговата. Аз току-що слязох оттам. Отключено е.

Дина започна да тича. После спря. Спомни си, че трябваше да благодари на световноизвестната жена с огнени коси, но тя си бе отишла. Бе изчезнала в плътната, скриваща сянка на дърветата. Превъзбудена, на Дина ѝ се струваше, че актрисата е измислица от някакъв фантастичен филм.

Отново затича по мокрия пясък, докато остана без дъх и пулсът ѝ заби болезнено. Пронизващият вятър я спираше, смесваше косата ѝ с влагата си. Сякаш студени пръсти я щипеха през тъничката дреха. Измръзна. Накрая намери стълбата и се заизкачва.

Пред последната врата се поколеба. Сърцето ѝ биеше с луда тревога. Очите ѝ бяха огромни кладенци, обитавани от любов, болка и страх. Докосна съвсем леко дръжката на вратата, вятърът духна и тя се отвори, удряйки се в стената. Дина пристъпи. Стаята бе малка и обзаведена с вкус. Зелените копринени завеси се разяваха. Огънят лумна в огромната камина, която изпълваше стаята. Полетяха искри.

Тя се помърчи да затвори вратата.

— Най-драматичното явяване, скъпа — дочу дълбокия, язвителен глас от сенчестия ъгъл, близо до огъня. — Не трябаше да идваш.

Тя изтича към него. Високото му тяло се наведе лениво над камината. Погледна я толкова хладно, че Дина поиска да умре, да се разтвори във вечността, откъдето тайно да го обича. Упоритият му леденосин поглед я смразяваше.

— Сгреших! — започна тя. — О, толкова сгреших! Не трябва да ме мразиш, Морган! Моля те! Прости ми...

Студените му скованни черти спряха жалката ѝ реч. Тя се извърна трепереща, без да знае какво още да каже. Чувстваше се опустошена. Точно като преди малко, когато ужасно се страхуваше. Той никога няма да повярва, че може да ѝ се довери. Нямаше право да го вини.

Морган се раздвижи безшумно. После тя почувства ръцете му да се плъзгат около нея и се разтрепери, като я притегли към себе си.

— Не те мразя — каза той много тихо.

Притисна я внезапно в свирепа, властна прегръдка.

— Никога няма да мога да те намразя.

Зарови устни в косата ѝ.

— Толкова събрках, като не ти вярвах — прошепна тя. — Просто не исках да те връзвам с парите си. Исках да ти дам имението Кирстен и да те освободя от себе си!

— Не мога да бъда свободен без теб, моя любов. Кога ще научиш това?

— О, Морган!

Целунаха се дълбоко и страстно. Накрая той я пусна. Взе ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си. — Мислех, че никога няма да ми простиш — успя да каже тя.

— Не мога да не го направя. Виждаш ли, Дина, колкото и да ми се иска да е другояче, дори когато съм ти сърдит, аз не мога да живея без теб!

— Нито пък аз!

Морган отметна абносовите кичури коса от челото ѝ.

— Скоро ще трябва да кажем на Стивън, че ти си неговата майка. Нашият син, Дина! Тази мисъл ме изпъльва с неописуемо щастие.

Той стисна още по-силно ръката ѝ и тя усети порива на нетърпението му.

— Не, Морган — промълви тя. — Не искам да му казвам още! Прекалено малък е. Вероятно няма да може да разбере. Сега изглежда щастлив. Нека не разтърсваме света му, поне засега. Може би някой ден, когато порасне...

— Ти сама ще решиш кога да му кажеш.

Тъмните вълни с бели гребени се разбиваха в светлия бряг. Морган я притегли към прозореца и прегърнати, те гледаха дивия, вълнувай от вятъра океан.

— Тук за първи път се намерихме — каза той нежно.

— И това място отново ни събра заедно — отвърна тя, срещна очите му и се потопи в безкрайната нежност на синевата им.

— Да, любима, това вълшебно място подслони любовта ни — промълви той. — Ще бъдем много щастливи, ти и аз! Ще направя всичко за това, обещавам ти!

— Вярвам ти — отговори тя. — Винаги си бил всеотдаен с мен!

Той разбра закачката и настроението му се подобри.

— Бих започнал точно от всеотдайността си — прошепна той и наведе главата си към устните ѝ. — Ти си невероятно красива жена! Искам те!

Ръцете му се движеха зад главата ѝ, като принудиха устните ѝ да се насочат към неговите. Устата му пресушаваше нейната, търсеща, искаща, грабеща, докато езикът му опипваше и се наслаждаваше на всяка близост. Тя простена от удоволствие. Усети върху гърдите си силните удари на сърцето му и неговото тяло, което леко се притискаше в нейното. Почувства необуздано, пулсиращо желание. Пръстите ѝ го галеха настойчиво. Цялото ѝ същество бе развълнувано от вкуса, чувството и аромата на мъжа, когото обичаше. Всички те я възбудждаха така трепетно и властно!

Той бе неин! И щеше да ѝ принадлежи завинаги!

Морган я вдигна на ръце и я отнесе върху леглото. Целуваше я нежно и упоително. Светът край тях сякаш престана да съществува. Останаха само пламтящите им очи, слетите им тела, жадните устни и търсещите ръце... Всепогълщащата ги страсть бе нещо много повече от любов, нещо отвъд любовта...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.